

บทที่ 5

ปฏิบัติการเพื่อตำแหน่งแห่งที่ของผู้ต้องขัง

นอกจาก มโนทัศน์เรื่องอาณาบริเวณ (field) ซึ่งหมายถึงสนามแห่งการแย่งชิงทรัพยากร ภายใต้เครือข่ายความสัมพันธ์อันมีกรอบกติกา มีระบบการให้คุณค่า หรือมีความชอบธรรมเฉพาะในพื้นที่ที่เป็นเครื่องกำหนดแล้ว Pierre Bourdieu ยังได้เสนอ มโนทัศน์เกี่ยวกับ ทุน (capital) และ ฮาบิทัส (habitus) เพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์ที่นำไปสู่ปฏิบัติการของปัจเจกอีกด้วย

ทุนเปรียบเหมือนพลังทางสังคมที่สามารถดำรงอยู่ในรูปแบบที่หลากหลาย โดยทุนเกิดจากการเรียนรู้ สั่งสม หรือได้รับมา และสามารถปรับเปลี่ยนตัวเองจากทุนรูปแบบหนึ่งไปสู่ทุนอีกรูปแบบหนึ่งได้ ในขณะที่ ฮาบิทัส เป็นมุมมองต่อความจริงในสังคม เป็นคลังความรู้ที่มีอิทธิพลต่อการตีความของปัจเจกแต่ละคน สามารถสร้างเพิ่มเติม เสริม แต่ง หรือลดลงได้เช่นกันซึ่งขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล และทั้งนี้ Bourdieu เห็นว่าการทำความเข้าใจต่อปฏิบัติการของมนุษย์ที่เกิดขึ้นนั้น ไม่สามารถทำได้โดยการลดทอนมองจาก มโนทัศน์อันใดอันหนึ่ง (Swart, 1997: 141) เพราะทุน ฮาบิทัส และอาณาบริเวณต่างโยงใยเชื่อมร้อยสัมพันธ์กันอยู่และ ประการสำคัญ ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่มีความเป็นพลวัตและถิ่นไหลได้ หาใช่สิ่งที่หยุดนิ่งตายตัว

เมื่อปฏิบัติการ คือยุทธวิธีที่มนุษย์ใช้ในการแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งแห่งที่อันพึงใจในสังคม การมีทุนและฮาบิทัสที่ปัจเจกถือครองซึ่งแตกต่างกันออกไป แต่ละคนจึงมีปฏิบัติการที่ต่างกัน และเมื่อต้องเข้ามาอยู่ภายใต้อาณาบริเวณซึ่ง มีกฎกติกา จารีต ระบบการให้คุณค่าที่ เฉพาะเจาะจง แต่ละคนจึงต้องปรับเปลี่ยนทรัพยากรที่ตนถือครองอยู่ เพื่อให้มีมูลค่าหรือมี ประสิทธิภาพสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้ทุนและฮาบิทัสของตน ทั้งนี้การทำความเข้าใจในเรื่อง ดังกล่าว Bourdieu มักจะยกตัวอย่างว่าเมื่อปัจเจกหรือกลุ่มคนเข้ามาแข่งขันใน “เกม” แต่ละคนก็จะ พยายามใช้ทักษะความสามารถเท่าที่ตนมีอยู่เพื่อแย่งชิงความได้เปรียบเหนือคู่แข่ง อย่างไรก็ตาม กติกาของเกมที่ตั้งไว้ในแต่ละเกมก็ต่างกัน ดังนั้นผู้ที่มีทักษะเฉพาะหรือปรับเปลี่ยนความสามารถ คนให้เข้าไปตามกรอบกติกาของเกม ได้เท่านั้นจึงจะเป็นผู้มีโอกาสชนะ และได้อยู่บนตำแหน่งแห่ง ที่ที่เหนือกว่าผู้อื่น (วินัย บุญถือ, 2545: 8) หรือแม้กระทั่งการปรับเปลี่ยน ตั้งกฎ กติกา ขึ้นมาใหม่

เรือนจำเป็นอีกพื้นที่ทางสังคมหนึ่งซึ่งมีรูปแบบ กฎ ระเบียบ กติกา เฉพาะ โดยเมื่อบุคคล ถูกสังคมตัดสินว่ากระทำผิดและมีฉันทานุมัติให้เขาผู้นั้นต้องถูกจองจำ เพื่อการแก้แค้น เพื่อความ สงบสุขของคนภายนอกกำแพงเรือนจำ เพื่อบำบัดฟื้นฟู หรือจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม การกลายมาเป็น

ผู้ต้องขัง ภายใต้อาณาบริเวณซึ่งมีกฎ กติกา ความเชื่อ ระบบการให้คุณค่า อันแตกต่างออกไปจาก สังคมเดิมจึงมีผลทำให้ปัจเจกต้องปรับตัวให้สัมพันธ์กับรูปแบบการปะทะสังสรรค์ที่เปลี่ยนไป

เมื่อเรือนจำคืออาณาบริเวณที่เข้มข้นไปด้วยกระแสของอำนาจ ทั้งจากบนลงล่างและ แนวระนาบ ซึ่งโครงสร้างนี้ได้พยายามรื้อสร้างและประกอบร่างกายผู้ต้องขังเหล่านั้นขึ้นเสียใหม่ ให้กลายเป็นร่างที่บรรจงไว้เฉพาะความดีงาม ความถูกต้อง ความเหมาะสม อันเป็นที่ยอมรับในฐานะ “พลเมืองดี” ของสังคม แต่ในขณะที่เดียวกันสังคมเรือนจำก็ได้สร้างระบบการให้คุณค่า สร้างกรอบ กติกา สร้างวิถีของ “คนคุก” อันเป็นการเฉพาะภายใต้อาณาบริเวณขึ้นมาใหม่ด้วย โดยมีผู้ผู้อยู่ภายใน กรอบกำแพงเป็นผู้เลือกซึมซับรับเอา ถ่ายทอดและนำไปสู่ปฏิบัติการตามแต่ทุนและฮาบีทิสที่ตนถือ ครองอยู่

สำหรับผู้มาใหม่ในฐานะของ “น้องใหม่” หรือจะเป็นผู้ใดในสังคมก็ตาม การเข้ามาสู่ เรือนจำเป็นเรื่องที่ไม่พึงประสงค์อย่างยิ่ง ด้วยการอบรมขัดเกลาที่กลายเป็นส่วนหนึ่งของระบบการ ควบคุมทางสังคมที่ปลูกฝังกันมา โนสภาพของเรือนจำคือสถานที่กักขังอันประกอบไปด้วยกลุ่ม อาชญากรที่น่ากลัว เป็นสถานที่สกปรก ชีวิตภายในมีแต่ความทุกข์ยากลำบาก แต่ในทางกลับกัน การศึกษาครั้งนี้ เรื่องเล่าที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลบางกรณี บางสถานการณ์ หลังจากที่เริ่มเรียนรู้ กฎกติกา ของอาณาบริเวณ บางครั้งเรือนจำก็เป็นอาณาบริเวณพิเศษเฉพาะที่ปัจเจกจะสามารถก้าวไปสู่ ตำแหน่งแห่งที่อื่นพึงใจของตนและอาจเป็นไปได้ไม่ยากนักหากเป็นกรอบกติกาของสังคมนอกคุก อย่างไรก็ตามทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับฮาบีทิสและทุน อันส่งผลให้เกิดปฏิบัติการที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละ บุคคลภายใต้อาณาบริเวณ

ในการศึกษาครั้งนี้สำหรับผู้ให้ข้อมูลจะถูกนำเสนอโดยการใช้นามสมมุติทั้งหมดซึ่งจาก “เรื่องเล่า” ของเขาเหล่านั้นต่างเป็นภาพตัวแทนของความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตัวตนและ โครงสร้าง สังคมแวดล้อม บางเรื่องราว บางสถานการณ์อาจน่าตลกขบขัน บางทีก็เป็นเรื่องน่าเศร้า น่าเห็นใจ หลายเรื่องเล่าก็ขัดแย้งกับศีลธรรมจากสายตาคนภายนอก บางเรื่องก็เป็นสิ่งเหลือเชื่อไม่น่าจะ เป็นไปได้ เรือนจำสถานที่ไม่พึงปรารถนาของคนส่วนใหญ่ แต่บางคนที่เคยอยู่ในนั้นก็กลับเห็นว่า บางทีก็มีสิ่งที่จะหาไม่ได้จากภายนอก เรื่องราวทั้งหมดนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงปฏิบัติการการของ ปัจเจกภายใต้ทุนและฮาบีทิสของแต่ละคนซึ่งเป็นเครื่องตอกย้ำว่าปัจเจกหาได้โอนอ่อน คล้อยตาม หรือถูกต้องไว้ด้วยโครงสร้างทางสังคมของอาณาบริเวณเสมอไป หากแต่ภายใต้โครงสร้างนั้น ไม่ว่าจะ เป็นอาณาบริเวณใดๆหรือแม้แต่ในเรือนจำที่มีกระแสของอำนาจที่เข้มข้นยิ่ง เราก็จะเห็นการ เลื่อนไหล การต่อสู้ ต่อรอง ผ่านปฏิสัมพันธ์ต่างๆ เพื่อตำแหน่งแห่งที่ของปัจเจกเสมอ ไม่เว้นแม้แต่ ในเรื่องเพศสัมพันธ์ภายใต้เรือนจำที่กำหนดให้มีเพียงเพศชายก็ตาม

5.1 การกลับคืนสู่ตำแหน่งแห่งที่ของเธอ

ก่อร่างสร้างทุนและอาชีพที่

“เอ” ชายวัยกลางคนผู้ที่นิยามเรียกตนเองว่า “กะเทย” ได้เล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่าเอมีพี่น้องทั้งหมด 3 คน โดยเอเป็นลูกคนที่สอง เอบอกว่า พ่อวางแผนไว้ว่าจะมีลูกสองคน โดยพี่คนโตเป็นผู้ชาย ดังนั้นจึงอยากให้พี่น้องเป็นผู้หญิง แต่พอแม่คลอดเอออกมาเป็นผู้ชาย พ่อกับแม่จึงตกลงกันว่าจะมีน้องของเออีกหนึ่งคนแต่ในที่สุดก็ได้ลูกผู้ชายอีกเช่นกัน

เอเล่าว่าพ่อของเธอ มีอาชีพเป็นครู เป็นคนที่เข้มงวดมาก พ่ออยากให้ลูกทุกคนเรียนหนังสือเก่ง มีเกรดเฉลี่ยที่ดี เธอและลูกๆทุกคน แม้จะเรียนหนังสือในเมืองซึ่งห่างจากบ้านแค่ประมาณ 20 กิโลเมตร แต่ก็ต้องตื่นตี 5 ทุกวัน

“เป็นกฎของพ่อ พ่อจะคอยมาปลุกให้ตื่นตี 5 เพื่ออ่านหนังสือ พ่อบอกว่า เวลาตี 5 เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสมองแจ่มใส ปรอดโปร่ง เหมาะแก่การอ่านหนังสือ ส่วนวันเสาร์-อาทิตย์ก็จะตื่นได้สายสุด 9 โมง ถ้าสายกว่านั้นก็จะถูกตี”

การไปโรงเรียนนอกจากจะทำให้เอเรียนรู้จากตำราหนังสือวิชาการต่างๆตามที่พ่อต้องการแล้ว ก็ยังทำให้เกิดการเรียนรู้ในด้านอื่นๆด้วย เธอเล่าว่า ตอนเรียนชั้นประถม มีความรู้สึกชอบเล่นกับเด็กผู้หญิง ชอบเล่นกระโดดหนังยาง เวลาเล่นก็จะได้รับคำชมจากเพื่อนๆ เพราะเล่นเก่ง สำหรับกลุ่มเพื่อนผู้ชายเอไม่ชอบเล่นด้วยเพราะการเล่นของพวกเขาเด็กผู้ชายมักจะเป็นการเล่นที่รุนแรง ตะแคง ถีบกัน ซึ่งเอไม่ชอบ

เมื่อเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เอก็เริ่มมีเพื่อนมากขึ้น แต่ส่วนมากเอจะไม่มีเพื่อนเป็น “ผู้ชาย” โดยเอเล่าว่า “กลุ่มผู้ชายจะไม่คบกับเราเพราะเห็นเราคั่งคั่ง” ดังนั้นกลุ่มเพื่อนที่เอคบอยู่จึงเป็นเพื่อนผู้หญิงและโดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนๆและรุ่นพี่ที่เป็น “กะเทย” เธอเล่าว่าถ้ามีเวลาว่างจากการเรียนกะเทยก็จะมารวมกลุ่มกัน คุยกัน ตั้งแต่กะเทย ม.1 ถึงกะเทย ม.6 ของโรงเรียนทำให้เรารู้จักทั้งรุ่นใหญ่ รุ่นเล็ก”

เมื่อเอสังเกตเห็นเพื่อนๆที่ในกลุ่มกะเทยที่คบด้วยมีหน้าอก และมีการอวดกัน ซึ่งหมายถึงการมีความสุข คล้ายผู้หญิง มากกว่าคนที่ไม่มี เอจึงอยากมีบ้าง เพื่อนแนะนำให้เอทานยาคุม ซึ่งเอก็ตัดสินใจลองทานดูบ้าง เพราะอยากมีหน้าอกแต่ทั้งนี้เอก็ไม่ได้บอกให้ทางบ้านทราบโดยเฉพาะพ่อ เพราะกลัวโดนดุ

“ตอนนั้นไม่มีเงินซื้อยาคุม จะขอเงินที่บ้านก็ไม่ได้ เลยไปที่สถานีอนามัย ไปบอกกับเจ้าหน้าที่อนามัยว่าแม่ให้มาเอายาคุมทีละ 5-10 แผง ก็ได้ยามากิน”

เมื่อน้าอกเริ่มโต ตอนอยู่ที่โรงเรียนก็จะมีความภูมิใจของเธอ แต่ในขณะที่เธอกำลังกลับบ้าน น้าอกก็อาจกลายเป็นสิ่งที่สร้างปัญหาให้กับเธอได้ เธอจึงต้องมีวิธีการเพื่อปิดบังส่วนดังกล่าวนี้ไว้

“เวลาอยู่บ้านต้องใส่เสื้อตัวใหญ่ หลวมๆ โคลงๆ ไม่ให้พ่อเห็น แต่เวลาอยู่โรงเรียน จะโชว์เขียนคิ้ว เวลาที่มีกิจกรรมการแสดงต่างๆ ก็จะแต่งหญิง ใส่วิกผม แล้วสวย”

การทำตามความต้องการของเธอทำให้เธอต้องปิดบังตัวตนไม่ให้พ่อและทางบ้านรู้ แต่ทั้งนี้เธอก็ยังไม่ทิ้งความต้องการของเธอ เกรดเฉลี่ยของเธอที่ระดับ 3.7 จึงทำให้พ่อพอใจ และตั้งความหวังกับเธอไว้ว่าเมื่อจบการศึกษาระดับมัธยมต้นจะให้เธอไปสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร เพื่อเป็นนายร้อยตำรวจต่อไป

ความตั้งใจของพ่อ ที่จะทำให้เธอเป็นนายร้อยตำรวจขัดกับตัวตนที่เธออยากจะเป็นของเธออย่างสุดโต่ง ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดอย่างยิ่ง เธอจึงหาทางออกโดยการปรึกษากลุ่มเพื่อน และพบว่าเธออยู่กับกลุ่มเพื่อนๆ ที่เป็นกะเทยด้วยกันทำให้เธอมีความสุข เป็นตัวของตัวเอง

เธอชอบคลุกคลีและใช้เวลาส่วนมากอยู่กับกลุ่มกะเทยทั้งในโรงเรียนและบริเวณชุมชนใกล้บ้าน จนทำให้พ่อสังเกตเห็นและมีเพื่อนพ่อหลายคนมาบอก พ่อจึงเรียกเธอมาตักเตือนผ่านคำบอกเล่าของเธอว่า

“อย่าเป็นกะเทยนะลูก พ่ออายุเขา และกะเทยพวกนั้นพ่อก็เกลียดมัน มันชอบกรีดกร้าว พ่อไม่ชอบ”

เมื่อการคบเพื่อนกะเทยใกล้บ้านทำให้พ่อไม่พอใจ และพ่อก็เริ่มจับตามองความเป็น “กะเทย” ของเธอมากขึ้น ดังนั้นเธอจึงเปลี่ยนไปทำความสนิทสนมกับเพื่อนกะเทยต่างโรงเรียน และกะเทยรุ่นพี่ที่เรียนจบไปแล้ว เพื่อหลบการจับจ้องของพ่อ เธอบอกว่ารุ่นพี่พวกนี้จะให้ผมยาว แต่งหน้า แต่งตัวเป็นผู้หญิง ดูแล้วสวยมาก อยากเอาอย่างบ้าง อยากแต่ง อยากสวยเหมือนคนอื่นบ้าง

จากนั้นเธอก็เริ่มโกหกทางบ้านเพื่อหาโอกาสออกหนีเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนบ่อยครั้ง เช่น หลอกว่าจะไปทำรายงาน หรือทางโรงเรียนมีกิจกรรม เมื่อทางบ้านอนุญาต เธอก็จะแต่งตัวเป็นชายตามปกติเหมือนตอนอยู่ที่บ้าน เมื่อไปถึงหอเพื่อน เธอจะเปลี่ยนเสื้อผ้าแบบของผู้หญิงของคนที่ฝากไว้ แล้วออกไปเที่ยวเตร่ตามสถานบริการต่างๆ กับเพื่อนๆ และช่วงเวลานี้เองที่เธอมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรก เธอเล่าว่าไปนอนบ้านเพื่อน เพื่อนจึงชวนไปเที่ยว บอกว่าจะพาไปหาผู้ชาย เธอก็ไปด้วยปรากฏว่าเพื่อนพาไปยืนอยู่ริมกำแพงวัดแห่งหนึ่ง ซึ่งเธอก็สังเกตเห็นว่ามีกะเทยยืนอยู่แล้วหลายคน จากนั้นก็จะมีพระมาขึ้นเกาเขาคำแพงคูและกัว๊กมือเรียกหากถูกใจกะเทยคนใด สำหรับเพื่อนของเธอมีพระมาประจำเพราะเคยมาที่นี้หลายครั้งจึงยืนอยู่ไม่นานก็มีพระมาพาเข้าไปที่ภายในวัด ใน

ตอนแรกเธอบอกว่าตกใจอยู่เหมือนกันเพราะไม่นึกว่าเพื่อนจะพามาหาพระที่วัด แต่เอ็กก็ได้อธิบายธรรมชาติของการเป็นกะเทยในมุมมองของเธอว่า

“กะเทยก็อย่างนี้แหละ ไม่คิดถึงบาปบุญหรืออก เป็นกะเทยก็ไม่เหมือนชาวบ้านอยู่แล้ว ยิ่งพระหล่อด้วยแล้ว ยิ่งไม่คิดอะไร”

และไม่นานก็มีพระอีกรูปหนึ่งเข้ามาคุยและชวนเธอไปที่กุฏิบ้าง ซึ่งเอ็กก็ตอบตกลง และร่วมหลับนอนด้วย เมื่อเสร็จธุระพระก็ให้เงินมา 20 บาท มาฆ่า และนมอีกหนึ่งกล่อง เธอเล่าประสบการณ์และการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกว่า

“ก็ไม่ถูกใจหรอก แต่มันก็อยากได้ มันก็คล้ายๆความรู้สึกของผู้ชายที่อยากได้ผู้หญิง เมื่อมีโอกาสก็อยากทำ เมื่อได้แล้วก็ยังอยากจะต่อไปเรื่อยๆ”

เธอยังเล่าให้ฟังอีกว่าเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเธอก็ไม่ได้มีการป้องกันโดยการสวมถุงยางอนามัยเพราะตอนนั้นไม่มีข่าวเกี่ยวกับโรคเอดส์มากนัก โรคเอดส์จึงยังไม่เป็นที่รู้จัก (พ.ศ.2532)

เธอใช้ชีวิตเที่ยวเตร่ อยู่กับกลุ่มเพื่อน และเริ่มไม่สนใจการเรียน หลายครั้งที่ออกจากบ้าน แต่ไม่ไปโรงเรียน โดยจะมาอยู่ที่หอพักของเพื่อน เมื่อได้เวลาเลิกเรียน เธอก็จะกลับบ้านทำให้ที่บ้านไม่ทราบ แต่ในที่สุดพฤติกรรมดังกล่าวของเธอก็มีผลกระทบตามมา

“ตอนใกล้จบม.3 เทอมสอง มันเริ่มรู้ว่ เคว้งแล้ว ไม่อยากเรียน สติแตก ใจแตกแล้ว หลอกเอาแต่เงินพ่ออย่างเดียว มันกำลังจะระเบิด อยู่กับเพื่อน เพราะสนุก เลยติด ศูนย์ 5 ตัวติด ร. 2 ตัว”

หลังจากที่ทราบผลการเรียนพ่อของเธอ โมโหมาก เพราะเธอเคยเป็นคนที่เรียนดีมาตลอด เมื่อพ่อถามถึงสาเหตุ เธอก็จะหลบเลี่ยงเสมอ บางครั้งก็หนีไปนอนบ้านยาย ช่วงนั้นเธอก็ยังคงอยู่ในสภาพของความกดดันทั้งเรื่องการเป็น “กะเทย” และเรื่องอนาคตที่พ่อคาดหวังไว้

ทางออกหนึ่งที่เอ็กคิดได้และลงมือทำในตอนนั้นก็คือการเรียนและสอบซ่อมจนจบ จากนั้นเอ็กก็ไปสอบเข้าเรียนต่อที่วิทยาลัยแห่งหนึ่งที่มีชื่อเสียงของจังหวัดเพราะเพื่อนในกลุ่มที่เธอคบส่วนมากไปสอบเรียนต่อกันที่นั่น ซึ่งเอ็กก็สามารถสอบติดได้ ทำให้พ่อเริ่มลดความโกรธที่มีต่อเธอลงบ้าง แม้จะไม่ได้เป็นนายร้อยตำรวจดังที่พ่อหวังไว้

อย่างไรก็ตาม การสอบติดของเธอก็ครั้งนี้ก็เป็นการสอบที่ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจจริงของเธอ หากแต่เกิดขึ้นจากแรงกดดันของพ่อและการชักชวนของกลุ่มเพื่อน และแม้ว่าจะสอบติดเธอก็ยังต้องปิดบังความเป็นกะเทยของตนกับทางบ้านต่อไป กับทำที่ที่รับคำว่า “กะเทย” ไม่ได้ของพ่อทำให้เธอรู้สึกอึดอัด เก็บกด เธอก็คิดว่าพ่อไม่มีทางที่จะเข้าใจความเป็นกะเทยของเธอได้ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจหนีออกจากบ้าน เพราะต้องการเป็น “อิสระ”

ในวันเปิดเทอมเอจึงขอเงินโดยหลอกแม่ว่าจะนำเงินไปลงทะเบียนเรียน ไปซื้อชุด สมุด หนังสือเรียน เมื่อได้เงินมา เธอก็หนีออกจากบ้านไปอยู่กับเพื่อนที่หอพัก โดยไม่ไปเรียนหนังสือ ไม่ไปลงทะเบียนเรียน และไม่ได้กลับหรือติดต่อบ้านอีกเลยเป็นเวลาถึง 3 ปี

“ทุกอย่างมันสุ่มๆกันมา ไม่ได้คิดว่าสอบติดแล้วจะหนี แต่เมื่อเราได้เงินมา ที่อยู่ก็มีแล้ว มีเพื่อนเยอะเลยไม่กลัว ตอนแรกก็กะว่าจะออกมาสองสามวัน แต่อยู่ไปอยู่มาติดลม ไปข้างหน้าอย่างเดียว ไม่ถอย ถ้ากลับไปก็กลัวจะโดนพ่อซ้อม”

เมื่อหนีออกจากบ้านมาได้ระยะหนึ่ง เงินที่นำติดตัวมาก็เริ่มหมด เพื่อนจึงชวนเธอไปทำงานขายบริการ โดยต้องไปยื่นหาลูกค้าบริการลานกว้างแห่งหนึ่งซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะอันเป็นที่รู้จักกันอย่างดีในหมู่นักเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ แต่การไปในที่แห่งนี้ของเธอครั้งแรกเป็นเพียงการส่งเพื่อนไปทำงานและเรียกว่าเป็นการดูแลเอาใจแทน เธอยังไม่คิดที่จะขายบริการทางเพศแต่อย่างใด เธอบอกว่าตอนนั้นยังเด็ก ผมงี้สั้นเกรียน อย่างไรก็ตามเธอบอกว่า มีฝรั่ง “เกย์” คนหนึ่งเป็นชาวอังกฤษได้เข้ามาพูดคุยด้วยและบอกว่าชอบเธอ ทุกวันก็จะนัดเจอกัน คุยกัน แล้วก็ให้เงิน สามสิ่วร้อยทุกวัน หลังจากนั้นประมาณหนึ่งเดือน ฝรั่งคนดังกล่าวก็บอกกับเธอว่าจะเช่าห้องให้อยู่ มีเงินค่าเลี้ยงดูให้ แลกกับการที่เธอต้องไปอยู่กับเขา เธอเห็นว่าเขามีเงินที่จะให้ความสุขแก่เธอได้จึงตอบตกลงในทันที อย่างไรก็ตามเมื่อมาอยู่กินด้วยกัน เวลาที่มีเพศสัมพันธ์ กลับเป็นเวลาที่ต้องฝืนใจ เนื่องจากแฟนของเธอชอบให้เธอเป็นฝ่ายกระทำ ทั้งๆที่เธอพยายามอธิบายว่า เธอเป็นกะเทยดังนั้นแฟนต้องเป็นฝ่ายกระทำ แต่แฟนก็ไม่เคยฟัง นอกจากนี้แฟนฝรั่งยังไม่ชอบให้เธอแต่งตัวเป็นผู้หญิง หรือไว้ผมยาวอีกด้วย ซึ่งขัดกับความต้องการของเธอ

“มันก็ฝืนแต่เราหลับตาาก็คิดตั้งแต่เงิน เงิน เงิน อย่างเดียว”

เมื่อสะสมเงินได้ก้อนหนึ่งในที่สุดเธอก็ตัดสินใจหนีอีกครั้งหนึ่ง โดยเธอล่าว่า

“ยัง ใจเราก็คงไปตามทางของเราอยู่แล้ว ขนาดพ่อแม่เรายังหนีเลย”

จากนั้นเธอก็ไปเช่าห้องพักใหม่ ใช้เงินเที่ยวเตร่ ไว้ผมจนยาว แต่งหน้า แต่งตัวเป็นผู้หญิงสวยตามฝัน และเมื่อเงินเริ่มหมดเอจึงหันมาประกอบอาชีพขายบริการเพื่อเลี้ยงตัวเอง ตามที่เพื่อนเคยชักชวนไว้ และถือได้ว่าเป็นช่องทางเพื่อความอยู่รอดหนึ่งที่เธอเลือกแทนการกลับบ้าน โดยบริเวณที่เธอไปหาลูกค้าก็คือบริเวณเดียวกันกับที่เธอเจอแฟนฝรั่งนั่นเอง

การทำอาชีพขายบริการทำให้เธอเจอทั้งเพื่อนเก่าและเพื่อนใหม่รวมทั้งได้ประสบการณ์มากมาย เธอล่าว่า

“แขกคนไทยไม่ไปด้วยเลย เพราะเคยมีอยู่สองครั้ง ครั้งแรกบริการเสร็จก็ทิ้งเราไว้ ต้องโบกรถกลับ ครั้งที่สองมารับเราคนเดียว พอไปถึงห้อง มีอยู่เป็นสิบเลย โคน โทมม ขัดขึ้นก็ไม่ได้เดี๋ยวมันซ้อมเอา”

ในส่วนของการใช้ดูยางเอบอก่า ปกติก็จะใช้แต่หากแขก ค่รองขอเพิ่มเงินก็อาจจะไม่ใช่แล้วแต่จะตกลงกัน

ชีวิตที่ค่อนข้างเสี่ยงอันตราย มักถูกเอารัดเอาเปรียบ จากลูกค้า การรีดไถจากตำรวจ เอจึงผลักดันตัวเองจากการขายบริการแบบ “ข้างถนน” มาเป็นพนักงานเก็บเงินที่บาร์เหล่าแห่งหนึ่ง ซึ่งในความรู้สึกของเอ คิดว่าน่าจะมีสถานภาพที่สูงกว่าการเป็นคนขายบริการข้างถนนแบบเดิมมาก อย่างไรก็ตามเอก็ยังขายบริการทางเพศด้วย โดยเอบอกว่าเงินเดือนที่ได้จากการเป็นพนักงานเก็บเงินอย่างเดียวนั้นไม่พอใช้ และที่บาร์นี้เองทำให้เอพบกับแฟนชาวอเมริกัน เขาขอให้เอเลิกอยู่บาร์ และมีเงินให้ใช้ เอก็ตกลง จากนั้นเอก็เที่ยวผับทุกวัน โดยไม่ต้องทำงาน จนรู้จักเพื่อนกะเทยกลุ่มใหม่ที่ทำอาชีพขายบริการอยู่ในผับ โดยหลายคนในนั้นมีกรผ่าตัดแปลงเพศ ซึ่งเอเล่าว่า

“ที่เห็นมา มันเหมือน โรคจิต อาจเป็นความสะใจ กะเทยที่ผ่าแล้วในนั้น ไม่ชอบใส่กางเกงใน ชอบโชว์ ถ้าฝรั่งมาถามว่าเป็นกะเทยหรือเปล่า เขาก็จะจับมือฝรั่งมาจับของเขา แล้วถามย้อนไปว่าแล้วคิดว่าไอเป็นหรือเปล่า”

การผ่าตัดแปลงเพศเป็นอย่างหนึ่งที่เอสนใจอย่างมากในตอนนั้น เพราะการแปลงเพศก็เป็นทางหนึ่งที่สามารถนำไปสู่การเป็นผู้หญิงเต็มตัว และช่วยลดปมบางอย่างที่ติดตัวเอมาตั้งแต่กำเนิดได้ อย่างไรก็ตาม ค่าผ่าตัดมีราคาค่อนข้างแพง และแฟนของเอก็ไม่มีเงินพอที่จะจ่ายให้เอได้ เอจึงตัดสินใจแอบไปขายบริการอีกครั้งหนึ่ง โดยไม่บอกแฟน แต่ครั้งนี้เอตัดสินใจจะขายบริการที่ในบาร์

“ทำงานในผับคูคิดว่า เราไม่ไปเดินข้างถนนแล้ว ชั้นต่ำ ส่วนบาร์ก็จะไปบ้างถ้าเราหาแขกในผับไม่ได้”

อย่างไรก็ตามแม้เอจะได้เงินมากจากการขายบริการ แต่เอก็ยังไม่ได้ผ่าตัด เงินส่วนมากถูกใช้ไปในการเที่ยว และเอบอกว่าตอนนั้นเราเหมือนดึกปีก เราสวย มีแต่คนสนใจ มีแต่คนชื่นชม จนหลง และคิดว่าไม่ต้องผ่าตัดแปลงเพศก็ได้ ชังไรเราก็สวย ถือได้ว่าเป็นดาวประจำผับ เอเลิกกับแฟนคนเก่าและหันไปมีแฟนเป็นชาวต่างชาติอีกคนหนึ่ง แต่ครั้งนี้เอไม่คิดถึงเรื่องฐานะอีกต่อไป เอบอกว่าเรามีเงินเยอะไม่เคียดร้อนแล้ว เลยหาคนที่หล่อกว่าแฟนคนเก่า เอาหน้าตาเป็นหลัก

เอหนีออกจากบ้านมาได้ประมาณ 3 ปีจนอายุ 18 ก็มีความจำเป็นที่จะต้องกลับบ้าน เอให้เหตุผลว่า ตอนออกมายังไม่มียศบรรพชาชน เห็นเพื่อนมีแฟนเป็นฝรั่ง แล้วไปเที่ยว ไปอยู่เมืองนอกกันเราก็อยากไปบ้าง นอกจากนี้จะซื้อรถ จะเช่ารถก็ไม่ได้ เอจึงตัดสินใจกลับบ้าน ตอนแรกก็คิดอยู่นานเหมือนกัน แต่ไหนๆ ก็ตัดสินใจกลับบ้านแล้ว และเราจำเป็นต้องใช้บัตรฯ เป็นอย่างไรให้มันรู้ไป เมื่อไปถึงบ้านพอพ่อเห็นเอครั้งแรกก็เป็นลม เพราะจากภาพเด็กผู้ชาย ผมสั้นเกรียน ก็กลายเป็นหญิงสาว ผมยาว มากับสามีฝรั่ง ส่วนแม่และญาติอีกส่วนหนึ่งก็ตกใจกับภาพที่เอกลายเป็นกะเทยเช่นกันแต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรเอาแต่นิ่งเงียบ จากนั้นญาติๆ ช่วยกันพาพ่อ ไปโรงพยาบาล แม่และ

ญาติๆ ที่เหลือเข้ามาคุยกับเอบอกว่าจะเป็นอะไรก็เป็นเถอะ แต่อยากให้ออกมาอยู่บ้าน แต่เอไม่อยากอยู่กลัวพ่อกลับมาแล้วมีปัญหาอีก เลยบอกแม่ว่าจะแอบมาทำบัตรประชาชนวันหลังให้แม่เตรียมหลักฐานไว้ให้ด้วย และแม้ว่าการกลับบ้านหลังจากที่เอหนีหายไป 3 ปีจะเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น แต่เอก็คิดว่าการหนีออกจากบ้านครั้งนั้น ก็เป็นทางเลือกหนึ่ง ที่เอเลือกที่จะทำเพื่อหนทางชีวิตของตน

“ถ้าไม่ออกบ้านวันนั้นก็คงจะไม่ได้เป็นสาวเหมือนอย่างทุกวันนี้”

หลังจากนั้นเอก็มีบัตรประชาชน และกลับไปใช้ชีวิตกลางคืนท่ามกลางแสงสีเช่นเดิม โดยมีแฟนเป็นชาวต่างชาติอีกหลายคน บางครั้งก็แอบมีแฟนพร้อมๆ กัน 6 – 7 คน ทำให้มีเงินโอนเข้าบัญชีของเอ เดือนละไม่ต่ำกว่า 70,000 บาท แต่เงินก็ไม่เคยพอเพราะเอเริ่มติดการพนันอย่างรุนแรงจากการเล่นไพ่ทำให้เอติดหนี้เจ้าของบ่อนคราวละหลายแสนบาท แต่ในที่สุดก็มีชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งมาชอบเออีกและยินดีใช้หนี้ให้กับเอ และชวนเอไปอยู่ฝรั่งเศสด้วยกัน ซึ่งเอก็ตกลงอีกเช่นเคย เพราะการไปใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศก็เป็นความฝันหนึ่งของเออยู่แล้ว

ในช่วงแรกของการไปอยู่ฝรั่งเศสเอก็มีความสุขดี ญาติพี่น้องของแฟนทุกคนก็ชื่นชมว่าเอสวย แต่ไม่มีใครรู้ว่าเอเป็นกะเทย นอกจากแฟน และแม้ว่าจะต้องไปอยู่ร่วมกับครอบครัวของแฟนที่มีลูกและภรรยาเก่าของแฟนซึ่งหย่ากันแล้วอยู่ร่วมด้วย แต่แฟนก็ยกให้เอเป็นผู้มีอำนาจสิทธิขาดในบ้าน และคุมการใช้จ่ายในบ้านทั้งหมด “ภรรยาเก่าหรือลูกชายของแฟนหากจะใช้เงินก็ต้องมาเบิกกับเรา ทำให้รู้สึกว่ามีอำนาจมากในบ้าน และแฟนก็คงไว้ใจถึงให้คุมเงิน”

ต่อมาเอก็เริ่มทะเลาะกับแฟน เพราะเอสงสัยว่าแฟนอาจแอบใช้ยาเสพติด เอสังเกตว่าแฟนจะเข้าห้องน้ำนานผิดปกติ เมื่อคั้นห้องน้ำก็พบเข็มฉีดยาและสายรัดแขน แต่แฟนก็ไม่เคยยอมรับ จนวันหนึ่งระหว่างที่แฟนเข้าห้องน้ำเอจึงไขประตูเข้าไป พบว่าแฟนกำลังฉีดยาเสพติด (เฮโรอีน) อยู่ เอรู้สึกทั้งเสียใจและทั้งโกรธที่โดนหลอกเพราะแฟนบอกว่าไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งตัวเองนอกจากเหล้าและบุหรี่ก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดชนิดอื่นๆ เลย

เมื่อรู้ว่าแฟนติดเฮโรอีนเอโกรธจนถึงขั้นทำร้ายแฟน แต่ภรรยาเก่าและลูกของแฟนมาช่วยห้ามไว้ และก็ทำให้เรารู้ว่าแฟนติดมานานแล้ว เราจึงพยายามทำความเข้าใจเขา แต่ก็อยากให้เขาเลิก โดยเอจะแอบเอายา หรืออุปกรณ์การเสพยาไปซ่อน แต่แฟนก็ยังเสพยาอยู่เช่นเดิม ทำให้เอผิดหวัง จึงปล่อยเนื้อปล่อยตัว ออกเที่ยวกลางคืนอีก ซึ่งมีอยู่คืนหนึ่ง เอกลับมาที่บ้านแต่แฟนไม่อยู่ ลูกของแฟนที่เป็นชายหนุ่มก็พยายามข่มขืนเอ เอก็ต่อสู้ ตีลูกชายแฟนจนหัวแตก แล้วโทรฟ้องแฟน แต่แฟนกลับบอกว่าอาจเป็นเพราะเอไปข่มขืนลูกชายเขาก่อน ช่วงนั้นเป็นช่วงที่วีซ่าใกล้หมดอายุ เอจึงเก็บความขุ่นเคืองทั้งหมดไว้ บอกแฟนว่าขอแฟนกลับมาพักผ่อนเมืองไทย และอ้างว่าจะมาต่อวีซ่า

เอกกลับถึงบ้านที่ประเทศไทยโดยติดต่อกขอให้แม่มารับ เมื่อเจอพ่อ เอได้นำเงินที่สะสมมามอบให้พ่อจำนวนหนึ่ง แต่พ่อไม่ยอมรับเงินพร้อมทั้งต่อว่าเอ ทำให้เอเสียใจและออกจากบ้านไปอยู่กับเพื่อนอีก โดยประโยชน์นั้นเอยังจำมันได้ดี

“เงินมันเป็นเงินสกปรก เงินกะหรี”

แม้ว่าเอจะไปอยู่ต่างประเทศเพียง 3 เดือน แต่เอบอกว่า กลุ่มเพื่อนๆ สังคมกะเทยที่เอคุ้นเคยได้เปลี่ยนไปอย่างมาก เพื่อนหลายคนเสพยาบ้า ตอนแรกก็รับไม่ได้ แต่ความเป็นเพื่อน และเอก็ไม่มีที่ไป ไม่มีใครอีกแล้วนอกจากเพื่อน เมื่อเพื่อนเที่ยวเอก็เที่ยวด้วย ทำให้คลายความกดดันจากพ่อได้บ้าง แต่สิ่งที่ทำให้เอรู้สึกอึดอัด ไม่พอใจยิ่งกว่า ก็คือรูปร่างของตน หลังจากไปอยู่ต่างประเทศ ในมุมมองของเอ เอกกลายเป็นคนตัวใหญ่ อ้วน ไม่สวยเหมือนก่อน เพื่อนจึงแนะนำให้ลองใช้ยาบ้า โดยบอกกับเอว่าจะทำให้หอม หุ่นดีเหมือนเมื่อก่อน เอจึงลองสูบบุหรี่และพบว่ารสชาติดีกว่าการสูบบุหรี่เสียอีก ต่อมาเอก็ติดยาบ้าในที่สุด

“ตอนนั้นยังไม่มีข่าวคนสูบบุหรี่แล้วป็นเสาไฟฟ้า ลองครั้งแรก 50 เม็ด ลองที่หอเพื่อน ปิดประตูหน้าต่างหมด ลองวันจันทร์ ฆ่าตัวอีกทีก็วันเสาร์”

ภรรยาเสพติดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีในมุมมองของเอเริ่มเปลี่ยนไป ยาบ้าทำให้เอสนุก มีเพื่อนเยอะขึ้น ใครไม่มีเงิน เอก็จะซื้อให้ฟรีๆ เพราะสงสาร สำหรับเรื่องเงินก็ไม่ใช่อุปสรรคสำหรับเอ เพราะแฟนชาวฝรั่งเศสจะส่งเงินมาให้เอใช้ทุกๆ สัปดาห์ สัปดาห์ละ 7,000 – 10,000 บาท หรือบางครั้งแฟนก็จะบินมาหาเอเงินมาให้ แฟนชื่อเฮโรอิน เอก็สูบบุหรี่ เอเล่นยามากขึ้น เที่ยวมากขึ้น ผอมโซ ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่แฟน ไม่มีเวลาเที่ยวด้วยกัน ทานข้าว ดูหนัง มีกิจกรรมร่วมกันเหมือนเมื่อก่อน ทำให้เกิดปัญหาทะเลาะกัน

และในช่วงเดียวกันนี้ เอก็ได้รับข่าวร้ายจากทางบ้าน โดยพี่ชายของเอซึ่งเอถือว่าเป็นลูกรักของพ่อ เสียชีวิตอย่างกะทันหัน จากโรคมะเร็งเม็ดเลือด เอจึงต้องกลับไปงานศพของพี่ที่บ้าน เอบอกว่าพ่อเริ่มเข้ามาคุยกับเอหลังจากไม่ได้คุยกันมาหลายปี ซึ่งเอคิดว่าเพราะพี่ชายตายไปแล้วคนหนึ่ง น้องชายเอก็เรียนหนังสือไม่เก่ง พ่อคงผิดหวัง และพ่ออาจเริ่มคิดได้ ซึ่งจริงๆ พี่ชายก็เป็นเหมือนเอคือมีใจอยากเป็นหญิง แต่พี่ชายก็ต้องอึดอัดทำตามทางตามแผนชีวิตที่พ่อวางไว้มาตลอด ไม่มีโอกาสเป็นตัวของตัวเอง จนจันตาย

การตายของพี่ชายยังทำให้เอลุดคิด และตั้งใจอยากจะเลิกยา แฟนจึงชวนกลับไปอยู่ฝรั่งเศสเพื่อเลิกยาด้วยกัน และเอสามารถเลิกยาบ้าได้เพราะที่ฝรั่งเศสไม่มียาบ้า แต่สำหรับแฟนก็ยังคงคิดเฮโรอินอยู่ แม้จะพยายามเลิกหลายครั้งก็ไม่สำเร็จ และเมื่อเอเห็นความทรمانจากการอดยากก็เริ่มรู้สึกสงสาร จึงปล่อยให้แฟนใช้ยาต่อไป

เมื่อครบสามเดือนเธอก็กลับมาต่อวิชาที่เมืองไทยอีก เพื่อนมารับที่สนามบินเอายาฆ่าแมลงมาให้ เธอก็เห็นก็อดใจไม่ไหว ขอสูบ คิดว่าจะสูบเม็ดเดียวแล้วเลิก สูบไปสูบมาก็ปล่อยเลยตามเลยและกลับไปคิดยาฆ่าอีกครึ่งหนึ่ง ซึ่งครั้งนี้เธอบอกว่าเสพยาหนักกว่าเดิมมาก ที่ห้องก็จะมีเพื่อนมาอยู่เต็มไปหมด ใครไม่มีเงินก็จะมาขอยาสูบ นอกจากนี้การที่เธอสพยาอย่างหนัก ทำให้ต้องมียาฆ่าเก็บไว้ครึ่งละหลายๆ ห้องของเธอก็กลายเป็นแหล่งพักและกระจายยาฆ่าไปโดยไม่ตั้งใจ

อาณานิคมเรือนจำ

เธอก็กลับมาอยู่ที่ประเทศไทยและไม่ยอมกลับไปฝรั่งเศส แฟนของเธอก็มาตามตัวกลับ แต่เธอก็ไม่อยากให้แฟนรู้ว่ากลับไปใช้ยาฆ่าอีก ก่อนแฟนมาถึงไทยสามวันเธอก็หนีออกจากห้องพักและไปเช่าโรงแรม เพื่อหลบหน้ากลุ่มเพื่อนที่เคยเสพยาฆ่าด้วยกัน แต่แล้วเธอก็ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนคนหนึ่งว่าเดี๋ยวนี้อะไรไม่มีเงินและอยากจะขอยาฆ่าจากเธอเพื่อเสพ เอมียาฆ่าติดตัวอยู่ 1 เม็ดจึงให้เพื่อนเข้ามาเอายาฆ่าที่ตน จากนั้นประมาณ 10 นาทีก็มีตำรวจเข้ามาจับตัวเธอ และบอกว่าให้เธอไปจับผู้ค้าแล้วจะปล่อยตัว แต่ทุกครั้งเธอก็ให้เพื่อนคนหนึ่งไปซื้อยามาให้ เธอก็ไม่รู้จักคนขายยา จากนั้นตำรวจได้นำตัวเธอไปขังไว้ที่สถานีตำรวจ เธอขอโทรศัพท์แต่ตำรวจไม่ให้ เธอก็ไม่รู้จะทำอย่างไรได้แต่ร้องไห้ฟูมฟาย ในใจก็คิดโกรธแค้นเพื่อนที่พาตำรวจมาจับ แต่ปัจจุบันเธอบอกว่าไม่โกรธเพื่อนแล้ว

“แรกๆก็โกรธ แต่เมื่อไปอยู่ในนั้นก็เข้าใจ เริ่มปลง คิดว่าใครๆก็คงไม่อยากเข้ามาอยู่ในนี้หรอก”

หลังจากอยู่ที่สถานีตำรวจสามวัน ตำรวจให้ติดต่อญาติได้ เธอก็โทรศัพท์หาแฟนและทางบ้านจากนั้นแฟนก็มาเยี่ยม และบุคคลที่ทำให้เธอแปลกใจก็คือ พ่อ พ่อมาเยี่ยมเธอด้วยตัวเอง อย่างไรก็ตามการมาเยี่ยมของพ่อในจิตใจของเธอก็ยังคงมีมุมมองต่อการมาเยี่ยมของพ่อในทางลบว่า

“พ่อรักหน้าตัวเองยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น ใครจะปล่อยให้ลูกติดคุก เสียชื่อเสียง”

เธอได้พูดคุยกับพ่อว่าถ้ายังอยากจะให้เธอออกไปก็ให้พ่อไปหาเส้นสาย หรือทนายเก่งๆมาช่วยออกไป ส่วนค่าใช้จ่ายแฟนเธอจะออกให้ พ่อจึงไปดำเนินการทำเรื่องประกันตัว อย่างไรก็ตามโทษคดียาเสพติดในขณะนั้น ต้องประกันตัวในชั้นอุทธรณ์ เธอก็ต้องไปอยู่ที่เรือนจำก่อน 15 วันถึงจะประกันตัวออกไปได้ จากนั้นตำรวจก็ส่งเธอไปฝากขังต่อที่เรือนจำ เธอล้ำว่าตอนนั่งอยู่ในรถที่จะไปเรือนจำ ก็คิดมาก และร้องไห้

“กลัวมาก ไม่เคยเข้าไป กลัวว่าจะเหมือนที่เห็นในหนังไหม จะลำบากไหม มีดีกัน ทำร้ายกัน พูดถึงคุก ในจินตนาการ เป็นอะไรที่ไม่ดี ไม่งาม โสโครก”

เมื่อมาถึงเรือนจำเธอก็ถูกส่งเข้าห้องแรกๆ มีการแจ้งกฎเรือนจำ และค้นตัว เธอต้องถอดเสื้อผ้าออกหมด แม้เธอจะเคยทำอาชีพขายบริการมาก่อน เธอบอกว่าก็ยังรู้สึกอาย เพราะมีเจ้าหน้าที่ดูอยู่

หลายคน เข้ามาและเนื้อต้องตัวเรา ล้วง ตรวจสอบทุกส่วนของร่างกาย เอบอกว่าก็พอเข้าใจ เขาคงกลัวว่า จะมีการช้อนยาเสพติด ช้อนอาวุธไว้ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้เอด้องนำตาตอกอีกครั้งหนึ่งก็คือผมยาวสวย ที่เอร์คจำต้องถูกตัดออกไปเพราะผิดกฎเรือนจำ เอจึงเหลือแต่เพียงหน้าอก และกิริยา ซึ่งบ่งบอก ความเป็นหญิงสาวที่เออภูมิใจ

จากนั้นเอดูกส่งไปยังแดนแรกรับ และถูกขังรวมอยู่ในห้องเดียวกันกับผู้ต้องขังอีกประมาณ 50 คน ห้องดังกล่าวนี้เอดำว่าเป็นห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้า พื้นเป็นคอนกรีตจึงมีความเย็น สำหรับห้อง ส้วมจะไม่มีประตูปิด แต่จะมีการก่อบนกันแบบครึ่งตัว ถ้าใครเข้าไปนั่งก็เห็นหน้ากันหมด

เมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนนอน ร่วมกับคนอื่นๆครั้งแรก เอไม่กล้ามองหน้าและพูดคุยกับใคร เลยเพราะกลัว พร้อมกับมีความรู้สึกรังเกียจ

“ขยะแขยงพวกซี้คุก มีแต่พวกสกปรก บางคนก็สักเต็มตัว น่ากลัว จะให้อยู่กับพวกนี้ได้ ยังไง”

ชีวิตในเรือนจำแม้จะเป็นวันแรกแต่ก็ได้ปัญหาให้เอบ่อยมาก โดยเมื่อถึงเวลาอาบน้ำเอก็ไม่ ยอมลงไปอาบน้ำเพราะเหตุว่าที่นี้ผู้ต้องขังทุกคนต้องเปลือยกายยืนอาบน้ำที่หลายคนพร้อมๆกัน วัน นั้นเอดจึงไม่ได้อาบน้ำ เพราะรับไม่ได้กับรูปแบบดังกล่าว และก็เกิดปัญหาต่อมาอีกเมื่อถึงเวลา อาหารเย็น

“ข้าวแดงมันแข็งมากกลืนไม่ลง ผีตกอ ไม่อยากกิน แต่บางครั้งก็ต้องกิน”

สำหรับคืนแรกในคุกเอดังเกตว่าบางคนมีฟูก บางคนมีเสื่อ บางคนมีแต่หมอน หรือบางคน ก็ไม่มีอะไรเลย แต่สำหรับพื้นที่ที่ใช้นอนก็จะต่างกันบ้าง เอบอกว่า “พวกเก่า” “พวกขาใหญ่” ที่อยู่ มานาน พวกหัวหน้าห้อง พวก ผชล.(ผู้ต้องขังที่คอยช่วยเหลืองานเจ้าหน้าที่) จะมีที่พื้นที่ที่กว้างกว่า คนอื่น มีฟูก หมอน ผ้าห่มครบ และที่นอนก็จะไม่ติดห้องน้ำเนื่องจากกลิ่นเหม็น เมื่อ “ขาใหญ่” เห็น เอและจำได้ว่าเอดือน้องใหม่ผมยาวเป็น “สาว” ที่เข้ามาตอนกลางวัน ก็ชวนเเอให้มานอนด้วย และ เพื่อ “ความสบาย” เอจึงตกลงไปนอนกับขาใหญ่คนดังกล่าว

“ก็ไปนอนเฉยๆ คืนแรกก็ไม่ได้มีอะไร เขาจับโน่น จับนี่ ขอมืออะไรด้วย ก็บอกปิดไปว่า เพลีย ขอนอนหลับก่อน ในใจก็รำคาญ แต่จะให้ไปนอนยัดๆกันกับคนอื่นยังได้ยังไง ที่จะเดินยัง เดินไม่มีเลย”

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อดูจากเรือนนอน เอก็ได้พบกับคนรู้จักหลายคน บางคนก็เป็นเพื่อนที่เอดเคย ให้อาบน้ำไปเสพ โดยไม่คิดเงิน แม้จะไม่สนิทกัน แต่ก็ทำให้เเอรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาบ้าง อย่างน้อยก็ไม่ได้ ตัวคนเดียว ยังมีคนรู้จัก คอยช่วยเหลือพึ่งพิงกันได้

“เจ้มาได้ยังไง ไม่ต้องกลัว ถ้าอยากได้เสื่อผ้า กับข้าวกับปลา เดี่ยวหนูเอามาให้”

คำพูดทักทายของเพื่อนผู้ต้องขังคนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ ทำให้เอารู้สึกดีขึ้น จากนั้นเอก็ได้เรียนรู้ได้รับการสอน การบอกเล่า เพื่อการปรับตัวเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำจากเพื่อนๆผู้ต้องขัง โดยเฉพาะกลุ่มที่เป็นกะเทยด้วยกัน เช่น การอาบน้ำหากไม่ยอมอาบรวมกันก็ต้องต้มน้ำขึ้นมาอาบในส้วมบนเรือนนอน หรือวิธีการหลีกเลี่ยง ไปอาบน้ำเวลาที่ไม่มีคนอาบเป็นต้น นอกจากนี้อีกสิ่งหนึ่งที่เอได้รับจากการเป็นน้องใหม่ของที่นี่คือ จะมีผู้ต้องขัง “ชาย” หลายคนคอยแอบจ้องมองเอ บางคนก็นำข้าว นำขนมมาให้ บางทีก็ทะเลาะกัน แย่งกันจับเอ ไปเป็นแฟน ซึ่งก็มีเพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มกะเทยสอนเอาไว้ ใครเออะไรมาก็ให้รับไว้ให้หมด ไม่ต้องสนใจ เพราะเอสวย ย่อมมีสิทธิเลือกได้ และให้เลือกคนที่ญาติเยี่ยมบ่อย เพราะจะมีของกิน มีเงิน เลี้ยงเรา ทำให้มีชีวิตที่สบาย

อย่างไรก็ตาม เอไม่ได้ตัดสินใจเลือกใครมาเป็นแฟน เพราะแฟนชาวต่างชาติคนนอกเรือนจำมาเยี่ยมเอเป็นประจำ ทำให้เอ ไม่เหงา มีใช้จ่ายอย่างสบายแม้ว่าจะอยู่ในเรือนจำ เอไม่ต้องกินข้าวแดงที่รสชาติไม่ถูกปาก เพราะเคยลองชิมดู แล้วรู้สึกว่าจะแข็ง กลืนไม่ลง เอจึงไปซื้อข้าวที่ร้านค้าสวัสดิการแทน ข้าว 5 บาท กับข้าวอย่างละ 10 บาท เลือกได้ตามใจ และนอกจากนี้เอยังเรียนรู้อีกว่าการมีญาติมาเยี่ยมบ่อย ทำให้ผู้ต้องขังมีความปลอดภัยได้ในระดับหนึ่ง เพราะคนที่จะมาทำร้าย มาแกล้ง ไม่ว่าจะนายหรือผู้ต้องขัง หากรู้ว่าเรามีญาติเยี่ยมบ่อย ก็จะกลัวเรื่องไปถึงญาติ ถ้าญาติร้องเรียนจะเป็นเรื่องใหญ่ หากไม่มีญาติ เมื่อผู้ต้องขังมีเรื่อง ไปฟ้องนายโดยตรง เราก็ไม่รู้ว่ามีเรื่องด้วย เป็นสาย เป็นเส้นของใครในนั้นบ้าง ซึ่งอาจเกิดปัญหามากกว่าเดิม

เอใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ 15 วัน โดยไม่มีแฟนและไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับใครในเรือนจำ ทั่วๆไปที่ก็มีคนมาขึ้นข้อเสนอลากเปลี่ยนกับ การเลี้ยงดู การช่วยเหลือ ปกป้องคุ้มครอง เพราะเอคิดอยู่ในใจเสมอว่า หลังจาก 15 วัน เอก็จะได้ออกไปใช้ชีวิตข้างนอก และไม่ข้องเกี่ยวกับวิถีชีวิตและคนที่นี่อีก

เมื่อครบกำหนดออกจากเรือนจำมีแฟนและแม่มารับกลับบ้าน เอตัดสินใจเลือกกลับไปกับแฟน เพราะถ้ากลับบ้านกับแม่ เอก็ต้องกลับไปอยู่บ้านและ เจอพ่อซึ่งเอก็ไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อไปถึงที่พักแฟนก็ซื้อยาบ้าเตรียมไว้ให้เล่น เหมือนเป็นการเอาใจ ด้อนรับกลับบ้าน เพราะแฟนรู้ว่า ยังไงเอก็เลิกยาบ้าไม่ได้ เอเสพยาบ้าอย่างหนัก ปัญหาที่ตามมาคืออาการนอนไม่หลับ ตาแข็งตลอดเวลา แฟนจึงแนะนำให้ลองสูบเฮโรอีนดู และเอคิดว่าสูบครั้งสองครั้งคงไม่เป็นไรจึงลองสูบกี้ปรากฏว่าช่วยให้หลับสบายได้จริง ทุกครั้งที่ใช้ยาบ้าแล้วนอนไม่หลับเอจึงหันมาสูบเฮโรอีน และในที่สุดเอจึงคิดทั้งยาบ้าและเฮโรอีน

หนึ่งเดือนต่อมาแฟนของเอต้องเดินทางกลับฝรั่งเศส จึงแนะนำให้เอรู้จักกับพ่อค้าเฮโรอีนคนหนึ่ง เพื่อเอจะได้ซื้อยามาใช้ได้เองโดยตรง จากนั้นจึงทำให้เอรู้จักกับเพื่อนอีกหลายคน ที่ติดเฮโรอีน แต่ไม่สามารถซื้อยาได้ จึงฝากเอซื้อให้ ซึ่งเอก็ใช้ชีวิตลักษณะดังกล่าวมาอีกประมาณ 7

เดือนก็เกิดเรื่อง โดยเมื่อเพื่อนผู้ใช้ยาคนหนึ่งถูกจับ ก็ซัดทอดว่านำยามาจากเขา ตำรวจจึงถ่ายเอกสาร
 ธนบัตรใบละหนึ่งพันบาทไว้สองใบและส่งเพื่อนมาล่อซื้อยาจากเขา เมื่อเอารับเงินไว้ ตำรวจก็เข้า
 แสดงตัวเข้าจับกุมพร้อมหลักฐานธนบัตรที่ถ่ายเอกสารไว้ เขาก็ยอมจำนนด้วยหลักฐาน และเริ่ม
 ปลง แต่มีตำรวจคนหนึ่งต่อรองกับเขาว่าถ้าจับพ่อค้ายาได้จะปล่อยตัวเขา เขาก็โทรศัพท์ไปสั่งยา เพื่อ
 ล่อให้พ่อค้ายาออกมาหา เมื่อพ่อค้ายาออกมาตำรวจก็เข้าจับกุม แต่ก็ไม่มีกรปล่อยตัวเขาตามที่สัญญา
 ไว้

ปฏิบัติการเพื่อตำแหน่งแห่งที่

เขาเล่าให้กับผู้ศึกษาฟังว่าเขาถูกจับกุมคดีเรื่องยาเสพติดอีกครั้งหนึ่ง โดยที่คดีแรกก็ยังไม่
 ตัดสินเพราะอยู่ระหว่างการประกันตัว การทำความผิดซ้ำสองศาลจึงไม่ให้ประกันตัวอีก ซึ่งเขาก็รับรู้
 ว่าทางรอดครั้งนี้มีน้อยมาก แต่เขาก็บอกพ่อว่าช่วยวิ่งเต้นให้หน่อย และสิ่งที่สร้างกำลังใจให้เขาคือ เขา
 เล่าว่าแฟนฝรั่งก็ไม่ทิ้งเขา แต่ในที่สุดศาลก็ตัดสินจำคุกรวมกันทั้งสองคดีเป็นเวลา 6 ปี 9 เดือน

เขากลับมาที่เรือนจำเดิมอีกครั้งหนึ่ง แต่การกลับมาครั้งนี้แตกต่างจากการมาของเขารั้งแรก
 เขาจำเป็นต้องสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ต้องขังเพื่อความอยู่รอด เพราะรู้ว่าจะต้องอยู่ในนี้อีกนาน
 จากครั้งแรกของการอยู่คุกที่เขาเป็นฝ่ายตั้งรับ รอให้คนอื่นเข้ามาหยาบยั้งให้ ครั้งนี้เขาก็เปลี่ยนเป็นฝ่าย
 รุกบ้าง

“พอเข้าไปก็เจอหน้าเดิมๆทั้งนั้น พวก ผชล.ก็รู้จัก ครั้งนี้ไม่ต้องรอให้ใครมาชวนไปนอน
 ด้วยแล้ว เข้าไปหาเลย แล้วพูดอ้อนๆว่า ช่วยหาที่นอนดีๆให้หน่อยสิ เสื้อผ้าไม่มี ก็บอกไปว่าพี่ขอยืม
 หน่อย ดีสนิทเลย”

เมื่อต้องอยู่ในเรือนจำ เขาก็เริ่มผูกมิตรกับทุกคน ทั้งผู้ต้องขังและเจ้าหน้าที่ ที่เขาเรียกว่า
 “นาย” ทำให้เขามีนาย มีเพื่อน คอยพึ่งพาแลกเปลี่ยนผลประโยชน์อยู่หลายคน สำหรับฐานะทาง
 เศรษฐกิจของเขาในเรือนจำก็จัดได้ว่าอยู่ในระดับที่มีฐานะดี ทั้งนี้เนื่องจากแฟนฝรั่งข้างนอกและ
 ครอบครัวจะมาเยี่ยมบ่อยมาก เขาก็มีเงิน มีกับข้าวให้กิน ไม่เคยขาดแคลน รวมถึงการแบ่งปันไปยัง
 กลุ่มเพื่อนๆด้วย เขาก็มีอำนาจการต่อรองเพื่อผลประโยชน์ต่างๆในระดับหนึ่ง อาทิ การย้ายแดน
 ตัวเองจากแดนแรกมารับ ไปอยู่ในแดนขังปกติ ซึ่งเขาได้ข้อมูลจากเพื่อนๆว่ามีพื้นที่กว้างขวาง ว่าเดิน
 ไปไหนมาไหนก็ได้ อิศระกว่าแดนแรกรับ

“เวลาคนลั่นแดนแรกรับ ก็จะมีการขึ้นบัญชีรายชื่อย้ายแดน ก็บอกเพื่อนที่ช่วยติดต่อให้ว่า
 จัดการเลยแล้วกัน มันจะเอาเท่าไรก็ว่ามา”

แม้จะสามารถจัดการชีวิต ภายใต้อุปการคณาบของ “คนคุก” ได้แต่เขาก็ยังรู้สึกว่ามี
 สิ่งหนึ่งที่ขังขาดหายไปก็คือ คนรักที่จะคอย ดูแลเอาใจใส่ เวลาใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ

“อยู่ในนี้ถ้ามีแฟนจะไม่เหงา มีคนคอยพูดคุย เล่นด้วย ทำให้เวลาผ่านไปเร็ว”

และแม้ว่าจะมีหลายคนในคุกคอยยื่นข้อเสนอให้เอ แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นข้อเสนอที่เอ ไม่ต้องการ อาทิ การเลี้ยงดูปู่เสื่อ ซึ่งเอบอกว่า เอสามารถหาของเหล่านี้ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาจากใคร ข้าวเอก็ซื้อเอง บุหรี่เอก็สามารถหาได้ จึงไม่มีความจำเป็น

แต่ในที่สุดก็มีผู้ต้องขังชายผู้โชคคิดคนหนึ่ง ได้เป็นแฟนกับเอ “น้อง” ที่ผู้ต้องขังหลายคน หมายปองอยากได้มาเลี้ยง เอเล่าให้ฟังว่าแฟนคนแรกในเรือนจำ ตัวดำ ไม่หล่อ ไม่มีเงิน แต่เอประทับใจประโยคแรกที่เขาพูดกับเอว่า

“โกนหนวดซะ เป็นผู้หญิง อยู่ในนี้เดี๋ยวจะไม่สวย”

อย่างไรก็ตามกับแฟนคนนี้เอไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย เพราะในตอนนั้นเอยังใหม่อยู่ สำหรับ “คุก” เอยังมีความคิดอยู่ว่าคนคุกสกปรก มีการฝังมุก ผ่าเบนซ์กัน น่ากลัว เห็นผู้ชาย(ไม่ใช่กะเทย)หัวเกรียนยื่นจูบกัน รับไม่ได้ และคนนี่เขาก็อยู่ในคุกมานานเราไม่รู้ประวัติว่า เป็นแฟนใครมาบ้าง กลัวติดโรคเอดส์ เขาก็ขอมีอะไรกับเอเหมือนกัน แต่เขาก็ไม่มีสิทธิบังคับ เพราะเอเป็นคนเลี้ยง ซื้อทุกอย่างให้ ในนี้คนที่ฐานะต่ำกว่าจะบังคับคนที่สูงกว่าไม่ได้ ไม่ว่าผู้ชายหรือกะเทย

เอเป็นคนที่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมาก แต่ละวันในเรือนจำจะกำหนดไว้ว่าผู้ต้องขังหนึ่งคนจะสามารถใช้จ่ายได้ไม่เกินคนวงเงินคนละ 200 บาท (ในเรือนจำไม่อนุญาตให้มีเงินสดแต่จะใช้วิธีการหักเงินจากบัญชีที่ญาติมาฝากไว้ให้) เมื่อต้องการใช้จ่ายเกินกำหนด ในหมู่ผู้ต้องขังก็มีอัตราแลกเปลี่ยนอื่นๆอีก เช่น การใช้นูรีเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน เป็นต้น ทั้งนี้อัตราราคาของนูรี 1 ซองก็จะเทียบเท่ากับเงินประมาณ 50 – 80 บาท ทั้งนี้นูรีสามารถแลกเปลี่ยนเป็นของต่างๆได้โดยตรง หรือจะเปลี่ยนเป็นเงินก็ได้ เอเล่าว่าในเรือนจำมีกะเทยหลายคนที่ต้องขายบริการทางเพศเพื่อแลกกับนูรี เนื่องจากไม่มีญาติ ไม่มีแฟน หรือบางคนก็มีแฟน แต่ไม่รู้จักพอ ชอบเล่นไพ่ พนันฟุตบอล หรือด้วยเหตุผลใดก็ตาม จากนั้นจึงนำนูรีที่ได้ไปใช้จ่าย บางทีก็อาจแลกกับเงินในบัญชี (ผู้ต้องขังเรียกว่าบู๊ค) ของพวกที่มีเงิน เพื่อซื้อของที่ต้องการ เช่น ข้าวปลาอาหาร แซมพู สบู่ แป้ง ฯลฯ จากร้านค้าสวัสดิการอีกทีหนึ่ง

นิสัยหนึ่งที่เอยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีคือการชอบเอาชนะ แม้ว่าเอจะมีแฟนอยู่แล้วทั้งในและนอกเรือนจำ แต่เมื่อเพื่อนทำทนาย ว่ามีผู้ต้องขังคนหนึ่งหน้าตาดี เป็นขวัญใจของสาว ๆ ที่นี้ ถ้าเอสวยจริงก็อาจจะได้มาเป็นแฟน ดังนั้นเอจึงไม่อาจยอมคำของเพื่อนได้โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องความสวยในขณะนั้น ซึ่งเอบอกว่ก็ไม่แพ้ใครในเรือนจำเหมือนกัน เอเริ่มเล่นเกมโดยการตามและแอบมอง ต่อมาผู้ต้องขังคนดังกล่าวก็ชวนเอทานข้าวด้วย เมื่อทั้งคู่สนิทกันมากขึ้น เอบอกว่าเริ่มรู้สึกถูกใจขึ้นมาจริงๆ เอจึงเข้าไปถามผู้ต้องขังคนนั้นแบบที่เล่นที่จริงว่าหากได้เอแล้วจะทิ้งกันไหม ซึ่งก็ได้รับคำตอบที่เอพึงใจ ประกอบกับเอเริ่มปลงว่าต้องอยู่ในนี้อีกนาน หากเอแค่คิดร้ายเกียผู้ต้องขัง

ด้วยกัน ไปต่อ ไปก็ไม่มีประโยชน์ ชีวิตก็จะไม่มีสุข ในที่สุดเธอก็ยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับแฟนคนใหม่ในเรือนจำ และเธอก็ถือว่าเป็นทางหนึ่งในการประกาศการเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน ดังนั้น ใครจะมาแย่งแฟนของเธอไปไม่ได้ถือว่าผิดกติกา

เอชไอวีในเรือนจำ

“ปล่อยเลยตามเลย รู้ว่ามีโอกาสติดโรคสูง แต่สู้มาประวัติแฟนเราดี เอาก็ไม่ได้มันว่ และไหนๆก็ทำไปแล้ว ก็แล้วแต่ดวง ในนี้จะตายวันละ สพสองศพ ไม่เป็นวัณโรคก็เป็นโรคเอดส์ กลัวจนปลงไปแล้ว ก็คงเป็นเรื่องธรรมดาของคนในนี้”

เป็นคำบอกเล่าของเธอเพื่อกล่าวถึงโรคเอดส์และการติดเชื้อเอชไอวี ทั้งนี้เพศสัมพันธ์ของเธอหรือผู้ต้องขังคนอื่น ๆ มักจะเกิดขึ้นในวันเสาร์และอาทิตย์ เนื่องจากเป็นวันหยุด ผู้ต้องขังมีเวลาว่างไม่ต้องเข้าไปทำงานในโรงงาน สำหรับสถานที่ที่จะเป็นบริเวณลานซักผ้า หรือที่ลับตา “นาย” เพราะมักจะมีผู้นำผ้าผืนใหญ่มากลุมไว้สร้างเป็นห้องส่วนตัว เพื่อสำหรับผู้ต้องขังที่เป็นคูรักมาใช้บริการ ผู้ต้องขังส่วนมากเรียกการจัดสถานที่ลักษณะเช่นนี้กันว่า “โรงแรม” หรือ “ซุ้ม” โดยผู้สร้างก็คือเจ้าของโรงแรมที่จะคอยดูต้นทาง ไม่ให้นาย หรือผู้ต้องขังด้วยกันมาเห็น “ซู่” และจะเก็บค่าเช่าห้อง ครั้งละ 10 บาท ถ้าใช้บริการ 5 ครั้งก็เท่ากับบุหรื 1 ซอง หากใครเบี้ยวไม่จ่าย พฤติกรรมการมีซู่หรือพฤติกรรมที่ต้องการปิดบังก็อาจจะถูกเปิดเผยได้ ต่อมา เธอและแฟนใหม่ก็อยู่กินกันอย่างเปิดเผยและแฟนเก่าเธอในเรือนจำก็เข้าใจ เพราะแฟนใหม่ก่อนข้างมีฐานะที่ดีกว่า สำหรับเรื่องการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีและโรคเอดส์นั้นเธอบอกว่าก็พยายามใช้ถุงยางอนามัย แต่เนื่องจากแฟนใหม่ของเธอฟังมุก ไม่สามารถใส่ถุงยางอนามัยได้ เมื่อพยายามใส่แต่ถุงยางก็จะฉีกขาดขณะมีเพศสัมพันธ์ ครั้งหลังๆทั้งคู่จึงไม่มีการใช้ถุงยางอนามัยอีก

ปลายปี 2549 แฟนของเธอพันโท ซึ่งเธอบอกว่าก็ทำใจไว้แล้วว่า แฟนออกไปต้องไปมีแฟนใหม่เป็นผู้หญิง นอกเรือนจำ และก็เป็นจริง แฟนมาเยี่ยมเธอ และบอกกับเธอว่าตอนนี้คบอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่ง ทำให้เธอเสียใจมาก เธอจึงคิดประชดชีวิต เพื่อเป็นการแสดงว่าเธอยังสวยและเป็นที่ต้องการของชายอีกหลายคน เธอจึงไปบอกเจ้าของ “ซุ้ม” ว่าขอจองเหมาซุ้มทั้งวัน และด้วยความสนิทกับเจ้าหน้าที่พยาบาลในเรือนจำ เธอได้ขอถุงยางอนามัยมาหนึ่งกล่อง (ปกติผู้ต้องขังจะขอได้ คนละ 2 ชิ้น ต่อหนึ่งสัปดาห์) แล้วสวมจับถุงยางอนามัยขึ้นมาได้ 17 ชิ้น วันนั้นเธอจึงเปิดบริการฟรีให้กับผู้ต้องขังชายที่ต้องการตัวเอง จำนวน 17 คน โดยมีข้อแม้ว่าต้องใช้ถุงยางอนามัย แต่ทั้งนี้บางคนก็ถุงยางฉีกขาดขณะใช้ เพราะมีการตกแต่งอวัยวะเพศ อันเป็นที่นิยมกันทั่วไปในหมู่ผู้ต้องขัง

จากนั้นเธอก็มีแฟนเป็นผู้ต้องขังอีกหลายคน บางทีก็ใช้ บางทีก็ไม่ใช้ถุงยางอนามัย และช่วงนี้เอง ที่เธอเริ่มเงินขาดมือเป็นครั้งแรก เพราะแฟนของเธอที่เป็นชาวฝรั่งเศสจับได้ว่าเธอมีแฟนอยู่ใน

เรือนจำ จึงไม่ส่งเงินให้เออีก ส่วนทางบ้านก็มีเงินส่งให้เอได้แค่เดือนละ 1,000 บาท เอจากที่เคยใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือย เพราะแม่แต่เสื้อผ้ายังจ้างผู้ต้องขังคนอื่นซักก็เริ่มตกที่นั่งลำบาก

เมื่อใช้จ่ายได้ไม่สะดวกเหมือนเก่า แฟนที่คบอยู่ก็ไม่อาจสนองความต้องการของเอได้อย่างเต็มที่ ทูหนึงที่ยังเหลืออยู่กับเอก็คือความสวย และร่างกายของเอซึ่งยังคงเป็นที่ต้องการของคนอื่นๆภายใต้อาณาบริเวณของคุณ แต่ทั้งนี้การแลกเปลี่ยนของเอก็ไม่ได้แลกเปลี่ยนกับผู้ต้องขังทั่วไปอย่างพร่ำเพรื่อเพราะเอบอกไว้แต่จะเสียราคา ราคาตกอำนาจการต่อรองก็จะตกด้วย ดังนั้นเอจึงมักจะตัดสินใจแลกเปลี่ยน เฉพาะกับผู้ที่สามารถเอื้อประโยชน์ให้กับเอได้และเป็นครั้งคราวเท่านั้น

เอเล่าให้ฟังว่า เมื่อมีจากข่าววงในว่าเอกำลังจะถูกย้ายไปเรือนจำที่อยู่ต่างอำเภอออกไป ซึ่งถ้าถูกย้ายจริงก็จะสร้างความยากลำบากอย่างมากให้กับเอ เพราะเอต้อง ไปทำความรู้จักคน สถานที่ และวัฒนธรรมใหม่ ต้องสร้างเครือข่ายใหม่ เพื่อน ญาติพี่น้อง จะไปเยี่ยมก็คงไม่สะดวก และจะส่งผลให้การใช้ชีวิตของเอพลอยลำบากไปด้วย เมื่อเอไม่มีเงิน เอจึงตัดสินใจใช้อีกวิธีการหนึ่ง เพื่อต่อรอง แลกเปลี่ยน กับ ผชล. ผู้ที่แม่จะเป็นผู้ต้องขังเหมือนกับเอแต่ก็มีอำนาจเหนือกว่าผู้ต้องขังทั่วไป และสามารถเข้าถึงนายได้โดยตรง

“ ถ้าพี่ช่วยให้น้องไม่ต้องย้ายได้ วันเสาร์เจอกัน ”

หลังจากคำพูดประ โยชน์ของเอก็ทำให้เอไม่ต้องย้ายเรือนจำในที่สุด ในทางที่กลับกันเอก็ใช้วิธีเดียวกันนี้เพื่อ “แหง” ซึ่งหมายถึงการทำให้คนที่เอไม่ชอบ ถูกย้ายไปอยู่ที่อื่นๆ ได้เช่นกัน ทั้งนี้เอยังได้เล่าเสริมอีกว่า การเลือกเส้นสาย ต้องเลือกจับเส้นที่ดีๆ เพราะถ้าเส้นดีถึงถูกแหงก็จะไม่เป็นไร เราไม่ต้องย้ายไปไหน

นอกจากการใช้ร่างกายเข้าแลก เพื่อดำรงตำแหน่งแห่งที่ที่คิดต้องการแล้ว เอ ยังมีช่องทางอื่นในการสร้างรายได้ เพื่อให้พอกับการใช้จ่ายที่ขาดหายไปอีกด้วย เช่น การเป็นเจ้ามือไพ่ การปล่อยกู้ รวมถึงการใช้ประสบการณ์เพื่อโน้มน้าว “น้องใหม่” ให้ยินยอมเป็น “น้อง” ของเขาใหญ่ หรือการเป็นตัวกลาง ติดต่อ ระหว่างผู้ต้องการซื้อบริการและผู้ต้องการขายบริการทางเพศในเรือนจำ ทั้งแบบเปิดเผยตัวและไม่เปิดเผย ซึ่งก็สร้างรายได้ให้เอได้อย่างดีในระดับหนึ่ง

ชีวิตในเรือนจำเป็นชีวิตที่ต้องดิ้นรน เมื่อเข้ามาอยู่ในกำแพงเรือนจำ ทั้งนาย ผู้ต้องขัง ผู้ชายกะเทย ต่างก็เหมือนกันทั้งสิ้น กษกรกระทำส่วนใหญ่เป็นไปเพื่อการดิ้นรนเอาตัวรอด หรือการดักดวงแสวงหาผลประโยชน์จากกันและกัน โดยขึ้นอยู่กับว่าใครจะเลือกใช้ช่องทางหรือวิธีการใดที่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัด ของตนเอง

“ไม่มีญาติเยี่ยม ไม่มีเพื่อน ก็ต้องขึ้นขัน แต่ไม่จำเป็นต้องขึ้นขัน อยากกินอะไรก็เลือกได้ ถ้ามีเงิน ในนั้นมีขาย มีแลกทุกอย่าง”

เอบอกว่ กะเทยขายตัวเพื่อแลกเงิน ขณะเดียวกัน “ผู้ชาย” บางคนก็ขายตัวแข่งกับกะเทย ซึ่งกะเทยจะไม่ชอบ เพราะพวกนี้จะแย่งกะเทยทำมาหากิน เรียกกันว่าพวกกระทิง นอกจากนี้ในทางที่กลับกัน กะเทยมีเงินก็อาจซื้อผู้ชายหล่อๆมาเลี้ยงได้ สำหรับนายก็มีทุกรูปแบบ บางคนก็ซื้อสัตว์ไม่โคง ไม่กิน บางคนก็กินลูกเดียว บางคนเคลียได้ บางคนเคลียไม่ได้ บางทีก็มีนายหาผลประโยชน์จากผู้ต้องขัง มีการนำเหล่าเข้ามาแอบขายให้ผู้ต้องขัง ในขณะที่นายอีกคนหนึ่งจ้องจับผู้ต้องขังที่เมาเหล้าไปลงวินัยเพื่อเอาผลงาน การอยู่ในเรือนจำจึงต้องเรียนรู้หลายอย่าง พวกอยู่นานจึงเก๋า รั้วมาก และสามารถ เล่นไปตามกรอบกติกา หรือช่องทางที่เปิดไว้ คนไหนไม่รู้ เล่นผิดช่องทาง ก็อาจเกิดภัยแก่ตัว ไม่ว่าจะนายหรือผู้ต้องขัง

เอเล่าว่าสำหรับกะเทยด้วยกัน นอกจากกฎของเรือนจำแล้ว กะเทยทุกคนก็มีกฎที่จะต้องปฏิบัติตามด้วย เพื่อความสงบสุข อาทิ

“ห้ามแย่งหัวชาวบ้าน ถ้าใครแย่งหัวหน้าห้องกะเทยก็จะดักเตือน ถ้าไม่ฟังอีกก็จะมี การสหบาทา จะไปฟ้องนายก็ได้ นายสืบก็จะไม่มีใครบอก”

กะเทยคนใด ไม่เข้าพวกเข้าฝูง เป็น “อีแอบ” ไม่ยอมเปิดเผย แอบ ไปอยู่ร่วมกับห้องผู้ชาย เพื่อหาผลประโยชน์ เอาเปรียบคนอื่น ไม่ทำและตามเคารพกติกาที่พวกกะเทยตั้งขึ้น ก็จะถูกเขียนคำร้อง แจ้งนายว่าเป็นกะเทย และให้ย้ายมานอนห้องกะเทย เมื่อถูกย้ายมาแล้ว จากนั้นก็จะถูกอบรม

เอเลื่อนไหลไปมาอยู่บนกติกาของคนคุก แต่สำหรับกฎของเรือนจำเอไม่เคยฝ่าฝืนอย่างเด่นชัด จนต้องโทษทางวินัย ทำให้เอได้รับการลดโทษทุกครั้งที่มีการประกาศอภัยโทษ มีผลให้เอพ้นโทษเร็วกว่าที่กำหนดไว้มาก เมื่อรู้ว่าตนจะพ้นโทษแน่นอน เอจึงประกาศ “ช่วงคืนกำไรให้ลูกค้า” คือใครอยากร่วมหลับนอนกับเอ หรือเอต้องการหลับนอนกับใคร ช่วงนี้ก็จะเป็นเวลาพิเศษนั้น

“ไหนๆ เราก็จะไปแล้ว ไม่อยู่แล้ว ต้องการอย่างไร กับใครจึงไม่ต้องปิดบังกันแล้ว”

หลังจากพ้นโทษ เอตั้งใจว่าจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ จะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว สิ่งที่ทำลงไป เออธิบายว่าคล้ายกับการอำลาตำแหน่งของการประกวดนางสาวไทย

เมื่อถึงวันพ้นโทษ เอได้รับการปล่อยตัว โดยมีแม่มาคอยรับเอ เอตัดสินใจกลับไปอยู่บ้าน เอบอกว่พ่ออายุ 65 แล้ว ไม่แข็งแรงและต้องเข้าโรงพยาบาลบ่อยมาก พี่ชายก็ตาย น้องชายก็ไปเรียนกรุงเทพ ที่บ้านจึงไม่มีใครแล้ว อย่างไรก็ตาม แม้ว่าตอนนี้เอจะออกมาอยู่นอกเรือนจำ มีประสบการณ์ชีวิตราคาแพง มีงานที่ดีทำ จากการฝากฝังของพ่อ แต่ก็มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เอกลับไปมีเพศสัมพันธ์กับแฟนที่เคยอยู่ในเรือนจำด้วยกัน โดยไม่มีการป้องกันอีก และเอก็ยังชวนกลับไปสูบบุหรี่ด้วย โดยเฉพาะเมื่อพบเพื่อนเก่าๆที่เคยอยู่ในเรือนจำด้วยกัน และสุดท้ายความหวังหนึ่งของเอ

ที่ยังรอคอยอยากให้หวนกลับก็คือเธออยากเจอแฟนชาวฝรั่งเศสอีกครั้ง เพื่อกลับไปขอคืนดี และกลับไปใช้ชีวิตที่สุขสบายเหมือนในอดีตเช่นเดิม

5.2 การดิ้นไหลจากรุกกลายป็นรับของที

ก่อร่างสร้างทุนและอาชีพ

“ที” เดิมมีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ ทีเล่าว่าตอนเด็กอาศัยอยู่กับพ่อและตา ส่วนแม่ได้ทิ้งทีไปตั้งแต่ทีเกิดแล้วแต่ทีก็ไม่เคยถามพ่อถึงเหตุผลเพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วพูดไปก็ไม่มีความหมาย

“เพื่อนก็ล้อบ้างว่าไม่มีแม่ แต่ตอนเด็กก็ไม่สนใจ เมื่อโตแล้วก็ไม่รู้ว่าจะถามไปทำไม”

พ่อของทีมีอาชีพรับเหมาก่อสร้างต้องเดินทางไปต่างจังหวัดบ่อยทำให้ชีวิตส่วนใหญ่ของทีต้องอยู่กับตา แต่เนื่องจากตาแก่แล้วและมีสุขภาพไม่ดี จนกระทั่งขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตาก็เสียชีวิตประกอบกับพ่อของทีมีภรรยาใหม่ทีจึงต้องย้ายบ้านและย้ายโรงเรียน ไปอยู่ที่บ้านภรรยาใหม่กับพ่อด้วย อย่างไรก็ตามทีเล่าว่าความสัมพันธ์ระหว่างทีและภรรยาใหม่ของพ่อไม่ค่อยดีนัก และมักจะมีเรื่องทะเลาะกับแม่เลี้ยงอยู่บ่อยๆ

“จริงๆ แล้ว มันก็เป็นเรื่องที่พูดยากนะ เหมือนมีคนมาแย่งพ่อไป เลยไม่ค่อยชอบหน้าแม่เลี้ยง บางครั้งก็เป็นฝ่ายหาเรื่องก่อน บางทีก็เป็นฝ่ายแม่เลี้ยง”

ทีเล่าว่าด้วยอาชีพของพ่อทำให้พ่อเจอคนเยอะประกอบกับพ่อเป็นคนเจ้าชู้หลังจากแต่งงานได้สามปี พ่อก็ได้แยกทางกับภรรยาคนดังกล่าวและแต่งงานใหม่อีก แต่สำหรับครั้งนี้ความสัมพันธ์ของทีและภรรยาคนใหม่ของพ่อในฐานะของแม่เลี้ยงกลับเป็นไปด้วยดี

“เค้าดีกับเรา คอยเอาอกเอาใจ เรายังรู้สึกดี แต่ส่วนหนึ่งก็อาจเป็นเพราะโตขึ้น เพราะตอนนั้นประมาณ ป. 6 แล้ว”

ชีวิตเด็กนักเรียน ป.6 ของทีก็เช่นเดียวกับเด็กทั่วไป ทีมักจะมีกิจกรรมและเล่นกันแยกตามกลุ่มเพศ ทีเล่าว่าตอนนั้นทีก็คือเด็กผู้ชายคนหนึ่งไม่ได้คิดว่าตนมีความรู้สึกแตกต่างออกไปจากบทบาทความเป็นชายตามความคาดหวังของสังคม

“ยังเป็นเด็กผู้ชายคือๆ พูดอะไรไม่ฟัง เล่นก็เล่นกับเด็กผู้ชายด้วยกัน แต่พอทะเลาะกันก็วิ่งร้องไห้กลับบ้านเลยมีเพื่อนลือว่าเป็นกะเทยก็โกรธไม่ชอบ”

หลังจากเรียนจบชั้น ป.6 ทีก็ตัดสินใจบวชเรียน ทั้งนี้เนื่องจากเด็กผู้ชายในหมู่บ้านซึ่งเป็นกลุ่มเพื่อนๆ ของทีเลือกบวชเรียนกันหมด ทีเลยอยากบวชบ้าง ทีบอกว่าไม่ทราบเหมือนกันว่าการบวชคืออะไร ต้องปฏิบัติตัวอย่างไร แต่ในเมื่อเพื่อนบวชก็บวชตาม โดย

ที่ได้บวชเป็นเณรอยู่ที่วัดแห่งหนึ่งในอำเภอท่าตอน โดยในคืนก่อนบวชนั้น ทึกกล่าวว่าเป็นครั้งแรกที่ได้รับรู้ถึงความรู้สึก ความต้องการที่แท้จริงของตนเอง

“มันมีเหตุการณ์ก่อนที่จะบวชเรียนคือเค้าจะให้เณรทุกคนไปรวมตัวกันนอนอยู่ที่วัดก่อนหนึ่งคืน แต่ว่ามีผู้ชายคนหนึ่งแอบหนีกลับบ้านพอตอนเช้ากลับมาที่วัดก็โดนเจ้าอาวาสลงโทษตามกฎด้วยการเอาไม้ตีจนเป็นแผล เราก็ดงสาร ไปทำแผลให้ ทายาให้ รู้สึกดีที่ได้ใกล้ชิด ได้ดูแล แล้วหลังจากนั้นแม้จะบวชเป็นเณรแล้วแต่ก็เริ่มมีความรู้สึกที่ชอบผู้ชายคนนั้นเรื่อยมา คือ มันเป็นความรู้สึกที่เป็นไปเอง ซึ่งในตอนแรกที่มีเพื่อนมาว่าเป็นกะเทยก็โกรธ แต่พอเริ่มมีความรู้สึกที่ชอบผู้ชายก็ไม่ได้สนใจอะไรกับคำพูดแบบนั้นอีก”

ที่เล่าว่าที่วัดซึ่งบวชเรียนอยู่เป็นวัดขนาดใหญ่จึงมีเณรและพระอยู่หลายรูป บางครั้งก็จับกันเป็นคู่ๆ ใครเป็นคู่ใครก็จะรู้กันหมด ทำให้เณรที่รู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา และตั้งใจว่าจะมีคู่บ้างเหมือนกันแต่ที่ทำได้แค่การพูดแซวพระเณรที่รู้สึกถูกใจเท่านั้น อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาที่บวชเรียนอยู่ที่วัดดังกล่าวก็ทำให้ที่มีประสบการณ์ที่เรียกว่า “เพศสัมพันธ์ครั้งแรก”

เพศสัมพันธ์ครั้งแรกของที่เกิดขึ้นในขณะที่บวชเรียนอยู่ ที่เล่าว่ามีคู่กันหนึ่งรู้สึกปวดท้องจึงมาเข้าห้องน้ำ แต่จากลับคนงานก่อสร้างที่มาทำการซ่อมแซมบูรณะพระวิหารซึ่งนอนอยู่ในวัดจำนวน 3 คนและมีอาการเมาสุราได้เข้ามาใช้กำลังปลุกปล้ำที่

“มันเข้ามาข่มขืน พอใส่เข้ามาก็เจ็บมาก เพราะไม่เต็มใจด้วย แต่ก็ไม่ได้ออก ไม่ได้ฟ้องใคร”

ที่บวชเรียนอยู่ที่วัดดังกล่าวเป็นเวลา 1 ปีแต่แล้วก็มีเหตุให้ต้องย้ายวัดซึ่งที่เล่าว่า ที่มีปัญหาทะเลาะกับเพื่อนเณรด้วยกัน เพื่อนบางคนก็ไม่ชอบกะเทยจึงไปฟ้องเจ้าอาวาสและใส่ความว่าที่ได้ค่าทองของเจ้าอาวาส ซึ่งแม้จะไม่ใช่ความจริงแต่ที่รู้สึกไม่สบายใจ เข้าหน้าเจ้าอาวาสไม่ได้ กอปรกับช่วงนั้นมีเพื่อนกะเทยอีกกลุ่มหนึ่งชวนที่เข้ามาอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ ที่จึงตัดสินใจย้ายมาอยู่ในเมือง

และที่วัดแห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ที่ที่ย้ายเข้ามานั่นเอง ที่เล่าว่ามีความสุขอย่างมากที่ได้เข้ามาอยู่วัดแห่งนี้เพราะมีการจับกลุ่มในหมู่พระและเณรที่เป็นกะเทยด้วยกันจนทำให้รู้สึกว่าตนเองยังมีกลุ่ม มีพวกอีกหลายคน โดยเฉพาะในเวลากลางคืนพระเณรเหล่านี้ก็จะมารวมตัวกันเล่นแต่งตัวแต่งหน้าตา เป็นผู้หญิง มีการนำวิกผมยาวมาลองใส่เป็นที่สนุกสนาน หรือแม้กระทั่งในบางครั้งก็จะมีกรวนผู้ชายเข้ามาปฏิบัติกิจในวัด และสำหรับที่ก็เป็นหนึ่งในขบวนการนั้นด้วยหากแต่ว่าเพศสัมพันธ์ของที่แตกต่างออกไปจากพระกะเทยรูปอื่น

“ก็เป็นกะเทยแต่...ตอนมีอะไรกันก็จะเป็นฝ่ายทำให้ เพราะไม่ชอบโดนเสียบ เคยลองเหมือนกันแต่ก็ไม่สำเร็จเพราะทนเจ็บไม่ไหว และก็ รู้สึกไม่ชอบด้วย”

อย่างไรก็ตามความสุขนั้นก็มีอยู่ได้ไม่นานเมื่อวัดเริ่มมี “พระกะเทย” ย้ายเข้ามาอยู่มากขึ้น จนผิดสังเกต พระผู้ใหญ่กลัวว่าวัดจะเสื่อมเสียชื่อเสียงจึงเริ่มตั้งกฎระเบียบที่เข้มงวดขึ้น อาทิเช่นในเรื่องกิริยาของพระที่เหมาะสมทำให้ที่รู้สึกอึดอัด นอกจากนี้ที่บอกว่าการที่มีพระเข้ามาอยู่ที่วัดจำนวนมากทำให้พระต้องแย่งกินมรดกกัน ต้องหมุ่นเวียนกัน ขณะที่ที่ก็มีค่าใช้จ่ายในการเรียนเพิ่มมากขึ้นด้วยเพราะจะต้องขึ้นระดับชั้น ม.3 แล้ว ดังนั้นที่จึงตัดสินใจหาวัดใหม่ แต่ก่อนข้างหายากเพราะหลายวัดเมื่อเห็นว่าที่เป็นกะเทยเจ้าอาวาสก็ปฏิเสธ แต่ในที่สุดที่ก็ได้ย้ายมาอยู่ที่วัดแห่งหนึ่งในอำเภอแมริม

ระหว่างการอาศัยอยู่ที่วัดแมริมที่เล่าว่าหลายครั้งที่ได้แอบหนีมาเที่ยวในเมืองเชียงใหม่ บางครั้งก็แอบเปลี่ยนชุดใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์ไปเที่ยวตามสถานบันเทิงต่างๆ บางครั้งก็เที่ยวจนเข้าไปไม่ได้กลับวัดและอ้างกับเจ้าอาวาสว่าต้องจำวัดอยู่ในเมืองเนื่องจากเรียนหนัก หรือมีกิจกรรมอื่นๆ แต่ในที่สุดเจ้าอาวาสก็จับได้จึงถูกลงโทษและทำให้ที่ลาสิกขาบทในที่สุด อย่างไรก็ตามที่ก็ไม่ได้บอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นแก่ทางบ้านเลย ที่บ้านยังคงเข้าใจว่าที่บวชเรียนอยู่ ส่วนที่หลังจากออกมาจากวัดก็ยังคงเที่ยวเตร่ตามสถานบันเทิงอยู่เช่นเดิม

เมื่อเที่ยวจนเงินหมดที่ก็เริ่มออกหางานทำ โดยจากการแนะนำของเพื่อนทำให้ที่ได้ทำงานเป็นแคชเชียร์อยู่ที่ปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง และที่แห่งนี้เองทำให้ที่ได้พบกับเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นกะเทย ที่เล่าว่าเพื่อนคนนี้มีกะจะเวะเวียนมาหาที่ที่ทำงานบ่อยๆ จนช่วงหลังเริ่มสนิทกันจึงชวนกันไปกินเหล้าหลายครั้งอย่างไรก็ตามมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ที่เมามากจึงถูกเพื่อนคนดังกล่าวพาเข้าโรงแรมม่านรูด โดยที่เล่าเหตุการณ์วันนั้นให้ฟังว่า

“มามาก ไม่รู้เรื่อง พอจะจำได้ว่าถูกลอดเสื้อผ้าออกแต่ก็นอนเฉยๆ แล้วเพื่อนกะเทยมันก็ขึ้นมาร้อมบนตัว”

หลังจากนั้นที่ก็ไม่ยอมไปไหนกับเพื่อนคนนั้นอีกเลย ซึ่งที่บอกว่า ที่ไม่ได้ชอบกะเทย ไม่ได้อยากเป็นแฟนหรือมีอะไรกับกะเทย ที่ชอบผู้ชาย แต่จะว่าไปแล้วก็คงยากอยู่เหมือนกัน เพราะรสนิยมทางเพศของที่ก็เป็นแบบฝ่ายกระทำ เพราะว่าที่เคยเป็นฝ่ายรับแล้วมันเจ็บ อีกอย่างมันรู้สึกว่าจะไม่ชอบก็เลยเป็นฝ่ายกระทำดีกว่า แต่ทั้งนี้มันก็คงไม่มีหรอกที่ผู้ชายที่ไหนจะเป็นฝ่ายรับให้กะเทยทำ

ที่เป็นคนเบื่อเร็ว ไม่ชอบอยู่ในกรอบ กฎเกณฑ์จากนั้นประมาณ 5 เดือน ที่ก็ลาออกจากงานและเอาแต่ท่องเที่ยวไปตามสถานบันเทิงต่างๆ จนพอได้ข่าวและเห็นว่าที่ไม่ยอมทำงาน จึงได้ส่งที่ไปอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ โดยพ้อมีจุดมุ่งหมายต้องการให้ที่ไปเรียนเรียนคอมพิวเตอร์แต่เมื่อไปอยู่ที่นั่นที่ก็แต่งตัวออกจากบ้านทุกวันแต่กลับมีจุดหมายที่ร้านเกมแทน

“เล่นเกมทุกวัน ไม่อยากเรียน อาศัยอยู่กับน้ำ ทำให้รู้สึกเบื่อหน่ายและอึดอัดอีกทั้งต้องเก็บ
 อากาศอยู่ตลอดเวลาเพราะกลัวพ่อและน้ำรู้ว่าเป็นกะเทย”

ในที่สุดที่ก็ตัดสินใจหนีออกจากบ้านนำไปอยู่เองคนเดียวโดยไม่บอกใครและไม่ได้ติดต่อ
 ใครอีกเลย ทั้งนี้ที่อาศัยการทำงานรับจ้างทั่วไปเมื่อได้เงินมาก็เอาไปเที่ยวเตร่ ทีเล่านั้นใช้ชีวิตอยู่แบบ
 นี้ประมาณ 1 ปี โดยที่ทางบ้านไม่รู้เลยว่าไปอยู่ที่ไหน จนที่เริ่มเบื่อก็เดินทางกลับเชียงใหม่

เมื่อกลับมาอยู่เชียงใหม่ที่ได้ไปขออาศัยอยู่กับเพื่อน และยังคงออกเที่ยวตามสถานบันเทิง
 ยามค่ำคืนอยู่เช่นเดิม ซึ่งในบรรดาสถานที่ที่ไปเที่ยวนั้นมีร้านหนึ่งเป็นบาร์เบียร์อยู่แถว
 ในที่บาร์ซาร์ ลูกค้าฝรั่งที่เข้าร้านหลายคนเมื่อเห็นที่ซึ่งในขณะนั้นไว้ผมยาวคล้ายผู้หญิง ผิวพรรณดี
 ก็เกิดความพอใจ ชอบใจและมักจะเข้ามาถามว่าที่ทำงานอยู่ที่ร้านนี้หรือเปล่า เมื่อเจ้าของร้านทราบ
 เรื่องจึงขอร้องให้มาทำงานเป็นพนักงานเรียกลูกค้าเข้าร้าน โดยจะให้ค่าตอบแทนเดือนละ 5,000
 บาท ซึ่งในขณะนั้นที่ก็ไม่มีงานและเห็นประโยชน์ว่าจะได้ออกมาเที่ยวทุกวันทำจึงตกลงทำงานที่
 บาร์ดังกล่าว

การทำงานของที่ก็จะเริ่มเวลาประมาณ 17.00 น.และกว่าจะกลับถึงที่พักก็เกือบเป็นเวลาเช้า
 ดังนั้นชีวิตส่วนใหญ่ของที่จึงอยู่ที่ร้านกับเพื่อนพนักงาน และทำให้ที่สนิทกับเพื่อนกลุ่มใหม่มากขึ้น
 ซึ่งก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่นำไปสู่การทดลองใช้ยาเสพติดในที่สุด ทั้งนี้ที่เล่าว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยคิดที่
 จะชอบหรือลองเล่นยาเลยเพราะเคยมีแฟนเล่นยา ดิคา และเป็นเหตุผลที่ทำให้ต้องเลิกกันไป แต่
 เมื่อมีคนชวนมาอีกใจหนึ่งก็อยากรู้ว่าการ “เล่นยา” มันเป็นอย่างไ ก็เลยลองเล่นดู ซึ่งในครั้งแรกที่
 เล่นก็ยังไม่รู้สึกอะไร แต่ในครั้งที่ 2 เริ่มมีความรู้สึกที่ไม่เหนื่อยทำงาน ได้สบาย อีกทั้งช่วงนั้น
 บางครั้งตอนกลางวันก็คืองไปเล่นวอลเลย์บอลด้วยและทำงานกลางคืนไปด้วย ทำให้เวลาพักผ่อน
 ค่อนข้างมีน้อย ไม่มีเรี่ยวแรง ดังนั้นที่ก็เลยตัดสินใจใช้ยาบ้าเพื่อเพิ่มกำลังในการทำงานและเล่นกีฬา
 ไปด้วย

“กลางคืนก็ทำงานสบายไม่มีง่วง ในช่วงกลางวันก็ไปแข่งก็ทำให้อึดในเกม เล่น ได้จนจบ
 เกม และเมื่อชนะ ก็เอาเงินรางวัลที่ได้ไปซื้อยาบ้าคืนให้กับเพื่อน”

ที่เสพยาบ้าทุกวัน จนไม่สนใจเรื่องอื่นๆแต่ในความรู้สึกของที่ ที่กล่าวว่าไม่ได้ดิคาเพราะ
 สามารถหยุดใช้ได้ไม่เหมือนพอลดิคาเฮโรอิน ถ้าหยุดก็จะมีอาการ แต่ยาบ้าถ้าไม่ได้ใช้ก็ไม่มีอาการ
 อะไร นอกจากนี้ที่ยังเคยเสพกัญชาจากคำแนะนำของเพื่อนที่ร้านเช่นกัน แต่พอสูบแล้วรู้สึกมึน
 และก็อาเจียนออกหมดจึงรู้สึกเจ็บและไม่เคยสูบกัญชาอีก

อาณาบริเวณเรือนจำ

ที่ก็เสพยาบ้ามาเรื่อยๆ โดยจะซื้อมาจากเพื่อนในร้านหรือคนขายที่เพื่อนแนะนำให้ซึ่งที่คิดว่าเป็นวิธีที่ปลอดภัย แต่อย่างไรก็ตามในที่สุดช่วงปลายปี พ.ศ.2543 ทิกก็โดนจับกุมจากการออกไปซื้อยานั่นเองเนื่องจากคนที่ขายยาให้กับที่เป็นสายของตำรวจ

ระหว่างถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจ ผู้ต้องหาที่ถูกคุมขังอยู่ด้วยกันได้เข้ามาพูดคุยกับทิกและเล่าให้ฟังว่าถ้าเข้าไปในเรือนจำ กะเทย มักจะโดนทำร้าย คำบอกเล่าดังกล่าวได้สร้างความกังวลใจให้กับทิกอย่างยิ่ง และก็มีผลต่อปฏิบัติการในเวลาต่อมาของทิกเมื่อถูกส่งตัวเข้าสู่เรือนจำ

“ตอนติดอยู่ที่สถานีตำรวจเขาเล่ากันว่ากะเทยถ้าเข้าไปก็จะ โดนข่มขืน ถ้าไม่ยอมก็จะถูกเอาเหล็กแหลมแทง กลัวมากๆ”

ทิกเล่าว่าตอนเข้าสู่เรือนจำที่เหลือแต่เสื้อผ้าและรองเท้าแตะ เครื่องประดับต่างๆ เช่น แหวน นาฬิกา สร้อย ถูกพวกผู้ต้องหาที่สถานีตำรวจขู่ว่าไปหมด ทิกจึงเรียนรู้ว่าต้องทำตัวให้ดูเข้มแข็งจะต้องไม่แสดงตนว่าเป็นกะเทย เพราะอาจถูกเอาเปรียบ ถูกข่มขู่ ถูกทำร้ายจากผู้ต้องขังที่เห็นว่ามีน้องใหม่และดูท่าทางอ่อนแอเข้าไปในเรือนจำ

จากนั้นที่ถูกส่งไปห้องค้นตัวเพื่อหาของต้องห้ามต่างๆ ทั้งนี้ที่ต้องเปลือยกายต่อหน้าผู้ตรวจค้นหลายคนซึ่งทำให้ทิกรู้สึกอายอย่างมากเพราะไม่เคยทำเช่นนี้มาก่อน

“ตอนแรกที่เข้าไปอายมาก แต่เขาบอกให้ถอดก็ต้องถอดเพราะกลัว”

เมื่อตรวจค้นเสร็จตามระบบของเรือนจำจะมีการจำแนกห้องของผู้ต้องขังตามความรุนแรงของคดี ตามอายุของผู้ต้องขัง หรือตามเหตุอื่นๆ เพื่อให้ผู้ต้องขังอันที่มีลักษณะเดียวกันบางประการถูกคุมขังไว้ด้วยกันเพื่ออำนวยความสะดวกอย่างไรก็ตามบางครั้งก็ถือได้ว่าเป็นโชคชะตาที่จะถูกส่งไปยังที่ใด

“ตอนนั้นไม่ได้บอกใครว่าเป็นกะเทยเพราะกลัวถูกเอาเปรียบ อีกอย่างหนึ่งตอนนั้นผมสั้นแล้ว และลักษณะเสื้อผ้าก็ใส่ธรรมดา จึงโดนจำแนกไปอยู่ร่วมกับห้องผู้ชายวัยหนุ่ม”

เมื่อไปถึงห้อง หัวหน้าห้องก็จะเข้ามาทำหน้าที่คัดแยกว่าใครจะอยู่ตรงไหน นอนตรงไหน โดยที่ได้นอนแถวกลาง อันหมายถึงบริเวณตรงกลางห้อง ซึ่งเป็นทิศทางที่เท้าของผู้ต้องขังทุกคนเวลานอนจะหันมาบริเวณดังกล่าว อย่างไรก็ตามทิกก็รู้สึกพอใจกับตำแหน่งนี้เพราะคิดว่าต้องนอนใกล้ส้วมซึ่งมีกลิ่นเหม็นรุนแรง จากนั้นก็ถึงเวลาอาบน้ำซึ่งที่ไม่มีเสื้อผ้ามาเปลี่ยนเพราะการเข้ามาอยู่ที่นั่นที่ไม่ได้บอกให้ญาติหรือเพื่อนรู้เลย ทิกจึงตัดสินใจถอดเสื้อผ้าเหลือแต่กางเกงชั้นในและทั้งที่รู้สึกอายเพื่อผู้ต้องขังชายคนอื่นๆที่ต้องอาบน้ำร่วมกัน แต่เพื่อการสวมบทบาทของ “ชาย” ที่ทิกตั้งใจไว้และคิดว่าจะเป็นเกราะกำบังเพื่อความปลอดภัยได้ ทิกจึงต้องฝืนใจซึ่งผลพลอยได้ก็คือที่ยังคงมีเสื้อผ้าไว้ใส่นอนในคืนนั้น โดยไม่เปียกน้ำ

จากนั้นก็ไป “ขึ้นขัน” อันหมายถึงการไปรับอาหาร (ฟรี) จากกองเลี้ยงมากิน โดยข้าวมือแรกในเรือนจำมีลักษณะบางอย่างทำให้ที่จำภาพนั้นได้ดี

“ข้าวมือแรกเป็นข้าวแดงเหม็นๆมาก ไม่ได้ดูว่ามีกับข้าวอะไร มือแรกมันกินไม่ลง กลัวกังวลไปหมดว่าจะอยู่ยังงในนี้ แม้ออนหลังกับข้าวดีขึ้น ข้าวก็เปลี่ยนเป็นข้าวขาวแล้ว แต่จากนั้นก็ไม่เคยขึ้นขันอีกเลย ”

แม้ว่าอาหารจะทำให้ที่หนักใจ แต่ก็ต้องใช้ชีวิตเช่นนั้นเพราะไม่สามารถหลบหนีไปไหนได้ อย่างไรก็ตามที่ยังคงปกป้องตนเองด้วยการปกปิดอัตลักษณ์ทางเพศที่แท้จริงของตน เพราะคิดว่าอาจนำความเดือดร้อนมาให้

ที่เล่าว่าหัวหน้าห้องเป็นคนแรกที่สังเกตพฤติกรรมของที่ และสงสัยว่าที่จะไม่ใช้ “ชาย” แต่หัวหน้าห้องก็ไม่ถามที่ตรงๆแต่จะใช้วิธีเรียกให้ที่มาบิบนวดให้ทุกวันและถามเกี่ยวกับความเป็นอยู่ ซึ่งที่ก็ใช้โอกาสนี้ในการขอแบ่งปันอุปกรณ์ในการดำรงชีพที่จำเป็น เช่น เสื้อผ้า สบู่ ยาสิฟิเป็นต้น อย่างไรก็ตามสิ่งหนึ่งที่ที่ยังคงปฏิเสธหัวหน้าห้องก็คือที่ ไม่ได้เป็นกะเทย

ปกติกะเทยจะถูกแยกให้ขึ้นชั้นบน ไปอยู่อีกห้องหนึ่งแยกจากผู้ต้องขังชายทั่วไป แต่เนื่องจากการสวมบทบาทชายของที่ทำให้ที่ต้องนอนรวมอยู่กับผู้ต้องขังชาย ใช้ชีวิตรวมกลุ่มกับผู้ต้องขังชาย จนบางครั้งก็เคยมีผู้ต้องขังกะเทยมาขอมาจับที่ด้วย

วันที่ 26 ในเรือนจำเป็นวันที่ความลับของที่ถูกเปิดเผย เนื่องมาจากที่ได้เจอกับเพื่อนกะเทยที่เคยรู้จักกันมาก่อนนอกเรือนจำ ซึ่งความจริงแล้วที่ก็เห็นแล้วว่ามิเพื่อนคนดังกล่าวอยู่ในเรือนจำแต่ก็ได้พยายามหลบหน้า หลีกเลี้ยงที่จะเจอ เพราะกลัวถูกเปิดเผยว่าเป็นกะเทยและอาจส่งผลร้ายตามมา อย่างไรก็ตามสิ่งนั้น ไม่ได้เป็นอย่างที่ที่คิดไว้

“แอบหลบหน้ามาตลอดเพราะกลัวว่าความจริงที่ตัวเองเป็นกะเทยจะถูกเปิดเผย แต่วันนั้นมันหลบไม่ทัน ในที่สุดความจริงก็ถูกเปิดเผยว่าเป็นกะเทย ซึ่งจากที่เคยกลัวว่าจะถูกรังแกใครต่อใครก็ให้ความสนใจ เอาอกเอาใจ ส่งหมอน ผ้าห่ม ผ้ารองนอนหรือแม้กระทั่งขนมต่างๆมาให้ รู้แบบนี้ เป็นกะเทยตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาแล้วเพราะการเป็นกะเทยทำให้มีชีวิตในนี้มีความสุขสบาย”

หลังจากความลับถูกเปิดเผยข่าวของที่ก็กระจายไปทั่วเรือนจำอย่างรวดเร็ว ที่ตกเป็นที่หมายปองของบรรดาเหล่าผู้ต้องขัง ทั้งในกลุ่มห้องนอนเดียวกันและนอกห้อง ที่นอนที่เคยนอนในแถวกลางก็มีแต่คนคอยเสนอตำแหน่งที่ดีให้ ของอะไรที่เลยขาดแคลนกลับได้มาจนเหลือใช้

หลายคนเริ่มแสดงอาการถึงการเป็นเจ้าของ แต่ที่ก็ไม่ได้ตกลงปลงใจหรือมีความสัมพันธ์กับใครจนในที่สุดเพื่อป้องกันความวุ่นวาย การทะเลาะวิวาท หัวหน้าห้องจึงขอย้ายที่ไปนอนรวมกันกับห้องกะเทย อย่างไรก็ตามที่ได้อ้ายไปนอนห้องใหม่พร้อมกับสถานะที่ไม่ต้องปกปิดได้เพียง 2 คืน พอเช้าวันที่ 3 ที่ก็ได้เดินทางไปศาลและได้รับคำสั่งให้ปล่อยตัวโดยเสียเป็นเงินค่าปรับ

จำนวน จ่าย 10,000 บาทแทน อย่างไรก็ตามการที่ไม่ยอมบอกญาติพี่น้องหรือเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ทำให้ที่ไม่มีเงินมาเสียดำปรับที่จึงต้องถูกจองจำที่สถานีตำรวจอีก 4 เดือน 22 วันเพื่อจำคุกแทนค่าปรับวันละ 70 บาท จนหมดหนี้ ถึงได้รับอิสรภาพ

“มันเป็นความรู้สึกที่ทรมาณ เพราะว่ามันแคบ เป็นห้องเล็กๆ ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันก็ต้องทนเอา แต่จะว่าไปแล้วมันก็ไม่เห็นจะน่ากลัวตรงไหนเลย”

หลังจาก ออกมาสู่โลกภายนอก พ้นจากการจองจำ วันแรกที่ได้ไปหาเพื่อนและโยกหาความสุข สิ่งที่ไม่ได้ทำมานาน นั่นคือการเสพยาบ้า ทั้งนี้ที่บอกว่าไม่ได้รู้สึกเซ็ดหลาบแต่อย่างใด แต่ที่กลับคิดว่าเพราะสิ่งนี้แหละทำให้เรามีเพื่อน มีสังคม ซึ่งต่อมาที่ก็ได้เปลี่ยนตนเองจากผู้เสพไปเป็นผู้ขายด้วย เนื่องจากการเข้าไปอยู่ในเรือนจำแม้จะเป็นเวลาไม่นานแต่ก็ทำให้ที่เริ่มรู้จักช่องทางรู้จักวิธีการที่จะทำการค้ากับสิ่งนี้

“ขายเพราะว่ามันได้เงินง่าย ถ้าโดนจับก็เข้าไปอยู่ในคุกอีกก็คงไม่เป็นไร บางครั้งก็เคยมีความคิดชั่ววูบขึ้นมาว่า ไม่อยากกลับออกมาเลย ในนั้นอบอุ่นดี มีอะไรก็ช่วยเหลือกัน ออกมาค้าแล้วโดนจับก็ไม่มีอะไรน่ากลัว”

ที่เริ่มค้ายาบ้าอย่างจริงจัง โดยที่จะเป็นผู้ไปเอายาบ้าจากอำเภอแม่แจ่มมาขายด้วยตนเอง และทั้งนี้ที่ยังสร้างเครือข่ายผู้ขายของตนซึ่งภายหลังที่มีหน้าที่แค่ไปเอายามาเท่านั้น หน้าที่ขายเป็นของเครือข่าย สำหรับกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่ก็จะอยู่ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ อย่างไรก็ตามที่เล่าว่าการค้าขายก็ไม่ได้ทำให้ที่ร่ำรวยมากนักเพราะเงินที่ได้ส่วนหนึ่งต้องเก็บไว้ทำทุนและอีกส่วนหนึ่งที่เป็นกำไรก็นำมาซื้อยาบ้าใช้เสพเอง

ต้นปี พ.ศ.2546 ซึ่งเป็นช่วงที่รัฐมีการปราบปรามอย่างจริงจัง เครือข่ายผู้ค้าของที่ถูกจับไปหลายคน ทำให้ที่มีปัญหาเรื่องการกระจายสินค้าเพราะไม่สามารถนำยาเสพติดไปขายในที่เดิมๆ ได้ ที่จึงหยุดขายแต่ ในขณะที่ที่ก็ยังมีความต้องการที่จะเสพยาบ้าอยู่ตลอด ที่จึงเริ่มขายข้าวของที่มีเช่นทีวี วิทยุ สร้อยคอ จักรยานยนต์ และสิ่งขอมืออีกหลายอย่างไปเรื่อยๆ จนหมด และในที่สุดที่ก็ต้องหันกลับมาค้ายาบ้าอีกครั้ง แม้ว่าครั้งนี้จะมีความเสี่ยงสูง เพราะมีการปราบปรามอย่างหนักและมีข่าวการฆ่าตัดตอนผู้ค้ายาตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอก็ตาม

ลูกค้ากลุ่มใหญ่ที่ที่นึกขึ้นได้ในสถานการณ์นี้ก็คือ กลุ่มเพื่อนที่เคยทำงานด้วยกันที่จึงเดินกลับเข้าไปในถิ่นเดิมคือบาร์เบียร์ และก็เป็นไปตามความคาดหวังเพราะเพื่อนๆและเด็กที่มาใหม่ซึ่งทำงานงานบาร์เบียร์ก็ล้วนแล้วแต่เสพยาบ้าแทบทั้งสิ้น ธุรกิจของที่จึงกลับมาซื้อขายคล่องอีกครั้งหนึ่ง และนอกจากจะขายยาบ้าแล้วการกลับมาที่บาร์เบียร์ยังทำให้ที่พบกับชาวต่างชาติหลายคน ซึ่งสนใจในตัวที่และเข้ามาขอเสนอซื้อบริการทางเพศ โดยที่เห็นว่าเพื่อนที่บาร์เบียร์ใครๆก็ทำกัน

เป็นเรื่องธรรมดา อีกทั้งได้เงินง่าย ที่จึงตกลงใจทำ แต่ก็มีข้อแม้ว่าคุณอนันท์ที่ซื้อบริการที่ต้องให้ที่เป็นฝ่ายรุก ถ้าเป็นฝ่ายรับจะไม่ตกลงบริการ

ในการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างการขายบริการที่กล่าวว่าจะใช้ถุงยางอนามัยตลอด เพราะเห็นว่าฝรั่งมักมีความเสี่ยงในการติดโรคเอดส์สูง นอกจากนี้ที่บอกว่ามีความรู้เกี่ยวกับโรคดังกล่าว เป็นอย่างดีเพราะที่เป็นอาสาสมัครของกลุ่มอาสาพัฒนาเด็ก โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กขายบริการ กลุ่มเด็กติดยา กลุ่มเด็กขายดอกไม้ตามสี่แยก โดยมีเพื่อนที่บาร์เบียร์ชักรวนไปเป็นอาสาสมัครของกลุ่ม

เดือนสิงหาคม 2546 ในบทบาทของพ่อค้ายาเสพติดในที่สุดที่ก็โดนจับอีกครั้งหนึ่ง ที่เล่าให้ฟังว่า มีคนแปลกหน้ามาขอซื้อยาบ้า แต่ที่ไม่ไว้ใจเลยไม่ยอมขายให้ ซึ่งต่อมาคนแปลกหน้าคนนั้นก็ไปขอซื้อยาจากเครือข่ายของทีอีก เมื่อเครือข่ายของทีขายให้ คนแปลกหน้าก็แสดงตัวว่าเป็นสายของตำรวจและส่งสัญญาณให้ตำรวจเข้าจับกุม ซึ่งจากการขยายผล ผู้ต้องหาได้ชัดเจนว่านำยาบ้าจากที่มาจำหน่าย ที่จึงโดนตำรวจบุกเข้าไปจับกุมในที่พัก ซึ่งที่บอกว่าพอเปิดประตูก็โดนซ้อมเลย ไม่ทันรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็สลบไปก่อน พอฟื้นขึ้นมาก็ถูกใส่กุญแจมือแล้ว

ที่ถูกส่งตัวกลับเข้าสู่เรือนจำเป็นครั้งที่สอง ซึ่งเมื่อเข้าไปที่ก็ถูกค้นตัวและถูกสั่งให้ถอดเสื้อผ้า ซึ่งที่ก็ถอดแต่โดยดี และเจ้าหน้าที่เห็นว่าที่ไม่เรื่องมาก ไม่เหมือนผู้ต้องขังกะเทยทั่วไปที่ไม่ยอมถอดเสื้อผ้าง่ายๆ จึงส่งทีไปอยู่ห้องร่วมกับผู้ชายโดยไม่ได้สอบถามใดๆ ที่เล่าว่าคืนแรกในการกลับเข้าสู่เรือนจำครั้งที่สอง เมื่อคนในห้องรู้ว่าที่เป็นกะเทยต่างก็ชักรวนทีไปนอนที่ข้างๆตน บางคนก็มาบอกตรงๆว่าขอมีเพศสัมพันธ์ด้วย แต่ที่ก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับใครที่เล่าว่าไม่มีอารมณ์ทำอะไรทั้งนั้น เพราะกำลังเครียดที่ต้องติดคุกเป็นเวลาถึง 7 ปี 3 เดือน ที่รู้สึกว่ามันเป็นระยะเวลาที่นานเกินไปจากเดิมที่เคยคิดว่าอยากกลับเข้ามาในเรือนจำ คิดว่าเรือนจำอบอุ่นมีเพื่อนเยอะก็เริ่มเห็นว่าถ้าเลือกได้ก็ไม่อยากถูกจองจำอยู่ในนี้

หลังจากอยู่ในเรือนจำได้ 9 วัน ที่ก็ถูกย้ายไป “ห้องกะเทย” เนื่องจากหัวหน้าห้องกลัวว่าผู้ชายในห้องจะทะเลาะกันแย่งที ซึ่งเมื่อมาถึงห้องกะเทย หัวหน้าห้องเมื่อทราบว่าเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำอีกนานก็ได้เรียกไปทีไปอบรมและบอกกฎของกลุ่ม โดยทั้งนี้กฎของกะเทยจะมีเพิ่มเติมขึ้นจากกฎของผู้ต้องขังทั่วไป ซึ่งบุคคลผู้เปิดเผยตัวว่าเป็นกะเทยต้องปฏิบัติตามกฎทั้งหมดอย่างเคร่งครัดคือ ห้ามยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น ห้ามคบห้ามติดกัน ห้ามลักขโมย ห้ามกะเทยก่อความวุ่นวาย ห้ามมีปัญหากัน แต่ส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องการห้ามลักขโมยของผู้อื่น เพราะก่อให้เกิดความเดือดร้อนและจับผู้กระทำผิดได้ยาก แต่หากจับได้ผู้ทำผิดก็จะโดนจับนั่งกลางห้องจากนั้นหัวหน้าห้องและทุกคนก็จะร่วมกันเตะ ถีบเป็นการลงโทษแบบกฏหมู่ นอกจากนี้หัวหน้าห้องก็จะทำเรื่องส่งไปลงโทษทางวินัยด้วย คือ การงดเยี่ยม ลดชั้น ลดสิทธิต่างๆ

ด้วยระยะเวลาที่จะต้องถูกจองจำถึง 7 ปี ที่จึงตัดสินใจเขียนจดหมายไปบอกพ่อและเพื่อนๆ ซึ่งในช่วงแรกก็จะมีญาติมาเยี่ยมบ่อย ที่จึงพอจะมีเงินใช้เอาไว้ซื้อสิ่งของที่จำเป็น แต่พอมาในช่วงหลังญาติก็เริ่มห่างหายไป ชีวิตในเรือนจำของทีจึงลำบากขึ้น

ที่เล่าว่าจริงๆ แล้วของใช้ที่จำเป็นข้างในเรือนจำก็มีขายทุกอย่าง แต่ขึ้นอยู่กับว่าใครจะมีเงินซื้อ เรื่องอาหารการกินก็ไม่ลำบากมากซึ่งช่วงหลังมานี้เค้าเริ่มเปลี่ยนมาเป็นข้าวขาวแล้ว กับข้าวก็มีหลายอย่าง เช่น ลาบคั่ว ขนมนจีน ผัดไทย ซึ่งที่ก็กินบ้าง แต่มันไม่ค่อยอร่อยที่จึงเลือกที่จะซื้อกินมากกว่าที่จะไปขึ้นชั้นหรือบางครั้งก็มีการทำอาหารง่ายๆกินเองกับเพื่อน เช่น คำเปลือกแดง โมกับ น้ำพริกตาแดง เป็นต้น

ที่กล่าวว่าการไม่ไปขึ้นชั้นรับข้าวหลวงมากินแสดงถึงความมีหน้ามีตาในสังคมเรือนจำ กล่าวคือแสดงถึงอิสระ แสดงถึงการเลือกวิถีชีวิตของตนเองได้ไม่ตกอยู่ในกรอบบังคับ ซึ่งการใช้ชีวิตแบบนี้ภายในเรือนจำถือได้ว่าเป็นคนมีระดับ เป็นชนชั้นที่ค่อนข้างสูงกว่าคนอื่น สามารถใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายกว่าคนอื่น ทั้งนี้ในเรือนจำจะมีการแบ่งแยกระดับชนชั้นด้วย พวกคนที่สูงๆ ก็จะถูกพวกที่ต่ำต้อยกว่า จะไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับกัน แต่สำหรับที่ต้องทำตัวเป็นกลางเพราะที่บอกว่าทั้งคนชั้นสูง เช่น เด็กนาย พวกขาใหญ่ พวกมีเงิน หรือคนชั้นล่าง เช่น พวกไม่มีญาติมาเยี่ยม พวกต่างดาว พวกชาวเขา ต่างก็มีผลประโยชน์ให้สามารถกอบโกยได้ทั้งสิ้น

ชีวิตในเรือนจำของที ปกติในวันจันทร์ถึงศุกร์ที่จะทำงานในฝ่ายกองช่างศิลป์โดยหลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จก็จะทำงานในเวลา 8.30 น. – 11.30 น. จากนั้นพักผ่อนและรับประทานอาหารกลางวัน เข้างานในช่วงบ่าย 13.00 น. – 15.30 น. จากนั้นต้องรีบขึ้นเรือนนอนก่อนเวลา 16.30 น. ส่วนเวลานอนของผู้ต้องขังคือตั้งแต่ 20.00 น. เป็นต้นไป อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่มักจะไม่นอนกันแต่จะต้องไม่มีเสียงดังเพราะนายจะคอยตรวจตรา โดยกิจกรรมที่มักทำกันในช่วงเวลาดังกล่าวคืออ่านหนังสือ จับกลุ่มกันเล่นไพ่หรือเล่นการพนันต่างๆซึ่งเป็นอีกหนึ่งช่องทางของการ “ทำมาหากิน” ในเรือนจำ

ปฏิบัติการเพื่อตำแหน่งแห่งที่

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่จะมีการจัดงานในเรือนจำ ทั้งนี้จะต้องมีการจัดเตรียมสถานที่ จัดดอกไม้ จับจีบผ้า และเนื่องด้วยกำลังคนขาดคนแคลน ที่จึงถูกเรียกตัวไปช่วยงานซึ่งที่ก็ทำได้เป็นอย่างดี ต่อมาเมื่อเรือนจำจะจัดงานต่างๆที่จึงถูกเรียกตัวให้ไปช่วยอยู่เสมอ ทำให้เป็นที่รู้จักและสนิทกับนายหลายคน จนช่วงหลังที่จึงได้รับหน้าที่ใหม่เป็นผู้ช่วยคอยดูแลนาย คอยชงกาแฟให้นาย เป็นต้น และด้วยการรับใช้ใกล้ชิดกับนายนั้นเองผู้ต้องขังคนอื่นๆต่างก็มีความเกรงอกเกรงใจที่ และต่อมาก็ได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการห้อง ให้ทำหน้าที่เป็นเสมียนของห้อง ซึ่งบทบาทหน้าที่นี้มาพร้อม

กับสิทธิพิเศษคือเสมียนจะได้รับการยกเว้นให้นอนได้อย่างสบายตลอดคืน เช่นเดียวกับหัวหน้าห้อง และคณะกรรมการห้องคนอื่นๆ เพราะไม่ต้องเข้าเวรยาม มีถึงอาบน้ำส่วนตัวไม่ต้องแยงตักน้ำกับใคร อย่างไรก็ตามที่เห็นว่าการเป็นเสมียนเพียงแค่มิบบทบาทหน้าที่ที่สูงกว่าคนอื่นเท่านั้น แต่ไม่ได้มีความแตกต่างจากผู้ต้องขังอื่น ทั้งการอยู่ การกิน แค่อาจจะได้รับความเคารพเชื่อฟังมากขึ้นเท่านั้น

แม้ว่าที่จะมีบทบาทมากขึ้น มีผู้เคารพเชื่อฟังในฐานะเสมียน แต่การอยู่กินของทีก็ยังคงเหมือนเดิม ญาติพี่น้องก็หายเงียบไป ทีจึงขาดเงินใช้จ่ายไม่คล่องตัว จะได้มาบางครั้งจากการเล่นพนันเท่านั้น ทั้งนี้ที่เล่าว่าเพื่อชีวิตที่สุขสบายขึ้นในเรือนจำมีช่องทางทำมาหากินหลายอย่างแล้วแต่ความสามารถ ความถนัด หรือทุนของแต่ละคน เช่น การรับจ้างซักผ้าในเรือนจำก็มี แต่จะทำได้เฉพาะบางคนเท่านั้นเพราะคนส่วนใหญ่ไม่เลือกทำเนื่องจากว่าต้องคอยเฝ้าเสื้อผ้าที่ซักตากไว้ตลอดเวลา ไปทำอย่างอื่นก็ไม่ได้ ถ้าหาเราก็ต้องรับผิดชอบ ซึ่งมันเหนื่อยมากที่เห็นว่าไม่คุ้มค่านอกจากนี้ยังมีช่องทางรายได้อื่นๆ อีก เช่น รับจ้างบีบนวด รับจ้างสักยันต์หรือแม้แต่การขายบริการทางเพศซึ่งแล้วแต่ว่าจะตกลงราคากันอย่างไร แต่โดยส่วนใหญ่จะแลกกับบุหรี่ซึ่งเปรียบเหมือนเงินในโลกภายนอก (บุหรี่ 1 ซอง บางครั้งอาจมีค่าเท่ากับเงิน 100 บาท) ส่วนเจ้าของโรงแรมซึ่งเป็นคนจัดสถานที่และคนคู่ต้นทางคอยเตือนเวลานายมาจะได้เงินมากที่สุด เพราะจะคิดค่าบริการราคาคู่ละ 15 บาท ซึ่งในแต่ละวันก็จะมีคนใช้บริการมากจำนวนหลายคู่

สำหรับที เมื่อการเล่นพนันไม่สามารถสร้างรายได้ที่พอเพียงต่อรายจ่ายของทีได้ ทีจึงหันมาประกอบอาชีพปล่อยเงินกู้(ปล่อยกู่บุหรี่) ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยคือยืม 2 ซองต้องคืน 3 ซอง ยืม 3 ซองคืน 5 ซอง ทั้งนี้ต้นและดอกเบี้ยทั้งหมดต้องคืนภายใน 1 สัปดาห์หากหาคืนไม่ได้ก็ต้องเสียดอกเบี้ยไปเรื่อยๆ ถ้าไม่จ่ายดอกเบี้ยให้ก็จะโดนเก็บยอด(ทำร้ายร่างกาย แข่งชิงของเยี่ยม หรือแลกเปลี่ยนกับสิ่งอื่นๆที่กลุ่มผู้ปล่อยกู่พอใจ) ทีบอกว่ารายได้จากการปล่อยเงินกู้เช่นนี้ถือว่าดีมาก ทีจึงพอจะมีฐานะขึ้นมา อย่างไรก็ตามยกเว้นช่วงที่มีการส่งยาบ้าหลุรูดเข้ามาเพราะทีมักจะเอาเงินไปซื้อยาบ้าจนหมด

“ยาบ้าเข้าไปยาก แต่หากเข้าไปได้ตอนนั้นราคาเม็ดละ 250 บาท ส่วนมากได้มาจากพวกที่โดนจับแล้วเข้ามาอยู่ใหม่ซึ่งจะมีชาติคิดตัว ใส่เซฟ(ทวาร)เข้ามา ขนาดเจ้าหน้าที่ตรวจให้ลูกนึ่งก็ยังไม่ตกลงมา”

ในส่วนพนักงานเฝ้ารัทหนีสินหรือคนเก็บยอดทีก็กล่าวว่ก็คือทีและแฟนของทีแต่ละคนนั่นเอง ถ้าลูกค้ำเป็นกะเทยไม่ยอมส่งดอกเบี้ยที่กับพวกทีก็จะใช้กำลังตบตี บางคนกลัวไม่มีอะไรจะคืนให้ทีก็จะทำทุกวิถีทางเช่นไปขายบริการมาใช้หนี้ เป็นต้น ส่วนลูกหนีที่เป็นชายก็จะเป็นหน้าที่ของแฟน ดังนั้นในการเลือกคนแฟนทีบอกว่าแฟนของทีต้องมีคุณสมบัติเป็นขาใหญ่หรืออย่างน้อยก็ต้องมีอิทธิพล มีอำนาจพอสมควรถึงจะสามารถมาช่วยทีเก็บหนี้ เก็บยอดได้

“แฟนที่เลือกส่วนใหญ่เค้าก็จะเรียกว่าเป็น ลูกพี่ๆ นะ ซึ่งก็ถือว่ามีอิทธิพลพอสมควร และเป็นส่วนหนึ่งของเหตุผลที่จะเลือกมาเป็นแฟนและถ้าไม่มีเงินไม่ต้องมาพูดกันเพราะว่าเราก็ต้องเลือกคนที่จะต้องมาดูแลเราได้”

สำหรับแฟนคนแรกของทีมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าห้อง ทีเล่าว่าตอนแรกก็ไม่คิดจะสนใจ แต่แฟนคนแรกนี่ตามคือตามจีบซึ่งต่อมาทีก็เริ่มชอบเพราะว่าหัวหน้าห้องคนนี้หน้าตาดี และในที่สุดความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็พัฒนา ไปจนหัวหน้าห้องขอมีเพศสัมพันธ์กับทีเพื่อยืนยันว่าจะตกลงอยู่ร่วมเป็นคู่รักกันและอีกนัยหนึ่งก็เพื่อประกาศความเป็นเจ้าของซึ่งกันและกันไม่ให้ใครมาแย่งไป

สิ่งที่แฟนคนแรกขอแม่ทีจะตอบตกลงไปแต่ก็ได้สร้างความลำบากใจให้กับทีเป็นอย่างมาก เพราะที่ผ่านในการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ชอบในบทบาทของการเป็นฝ่ายรับเพราะรู้สึกเจ็บและไม่มีความสุข แต่ครั้งนี้นั้นแตกต่างออกไปและก็จะกันไปไม่ได้ที่แฟนของทีจะทำหน้าที่ในบทบาทนั้นแทน หรือถ้าหากทีไม่ยอม ก็ต้องเสียโอกาสดีๆ ไปหลายประการ ทีจึงนำเรื่องดังกล่าวไปปรึกษากับเพื่อนๆ ภาวะเพศซึ่งก็ได้รับคำแนะนำมาให้ทีลอง “ทำแท้ง” ดู

การทำแท้งเป็นวิธีการของกะเทยในเรือนจำซึ่งเรียนรู้และบอกต่อกันมาโดยการ ใช้ขวดพลาสติกปีบและฉีดยาเข้าไปทางทวารหนักเพื่อสวนล้างก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้เพื่อให้ทวารสะอาดก่อนที่จะมีการสอดใส่เข้าไป นอกจากนี้ยังเชื่อกันว่าจะช่วยให้มีความเจ็บปวดน้อยลงเพราะมีน้ำช่วยลดการเสียดสี

หลังจากคบแฟนคนแรกในเรือนจำได้ประมาณ 3 เดือนงานแต่งงานก็ถูกจัดขึ้น ทีและแฟนถูกส่งตัวเข้า “ซุ้ม” หรือ “โรงแรม” ที่จัดขึ้นโดยกลุ่มผู้ต้องขังด้วยกัน ก่อนพิธีก็ได้จัดการทำแท้งให้ตัวเองเรียบร้อยแล้ว อย่างไรก็ตามทีก็ยังกังวลและกลัวกับความเจ็บปวดอยู่ ทีตกลงกับเจ้าบ่าวว่าจะไม่ใช่ถุงยางอนามัยเพราะอาจทำให้เจ็บปวดและต่างฝ่ายก็ต่างมั่นใจว่าไม่ได้เป็นเอดส์ ก็เลยตัดสินใจไม่ใช่ถุงยางอนามัย และไม่ทำอะไรทีเล่าว่าก็รู้สึกเจ็บปวดอยู่ดี แต่ก็ต้องทนเอา ซึ่งในที่สุดการมีเพศสัมพันธ์ในบทบาทของผู้รับก็กลายเป็นเรื่องปกติของที โดยทีและแฟนอยู่ด้วยกันได้ 6 เดือนแฟนก็ถูกย้ายไปอยู่เรือนจำที่อื่นจึงทำให้ทีต้องหาแฟนคนใหม่มาเป็นที่พึงพิงอีกหลายคน ในช่วงเวลาที่ถูกรวมการลดหย่อนผ่อนโทษทั้งหมด 4 ปี 4 เดือน

เอชไอวีในเรือนจำ

ทีเล่าว่าในเรือนจำมีคนเข้ามาอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์บ่อยมาก จนบางครั้งก็สร้างความเบื่อหน่ายให้กับผู้ต้องขัง เพราะทุกคนทราบแล้วว่าเอดส์ติดทางไหนบ้าง มีผลอย่างไร โดยเฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์แม้ว่าจะมีข้อห้ามแต่มันก็ไม่ใช่ว่าเป็นกฎที่เคร่งครัดของเรือนจำ มันเป็น

เพียงกฎที่ไม่อยากให้เกิดความวุ่นวายและการแพร่ของโรค แต่อย่างไรก็ตามเพศสัมพันธ์ก็ยังคงเกิดขึ้นโดยมีต้นตอของปัญหาจากทั้งสองฝ่ายคือทั้งฝ่ายกะเทยและฝ่ายชาย

“การใช้ชีวิตในชีวิตในเรือนจำนั้นก็เปรียบเหมือนกับความฝันที่ไม่สามารถหาได้จากการใช้ชีวิตแห่งโลกความเป็นจริงที่ผู้ชายมักจะไม่นับปฏิบัติกับกะเทยอย่างนี้ การเป็นกะเทยในนั้นอะไรก็ดีหมดหรือบางคนรู้ทั้งรู้ว่ากะเทยคนนี้ติดเชื้อมันก็ยังไม่แย่งกันและมีเพศสัมพันธ์ด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ชายพวกนี้จะเป็นพวกสุดขั้วอดทั้งนั้น อยู่ในนั้นก็ทำทุกอย่าง ออกไปก็ไม่มีใครเอาแล้วก็ต้องขายยา จี๋ ปล้น แล้วก็ต้องกลับมาอีกเลยหาความสุขใกล้ตัวไว้ก่อน เรื่อง โกลๆ เรื่องข้างนอกไม่ต้องคิดถึง”

“ห้ามกันไม่ได้ โดยเฉพาะกะเทยคือ ใครเข้ามาก็ต้องมีผัว ยิ่งได้ผัวรวยยิ่งดี เป็นลักษณะของการแข่งขันด้วย หมายถึงความสามารถในการปกป้องคุ้มครองหรือการที่มีผัวรวยแล้วเลี้ยงกะเทยได้สุขสบายก็ยิ่งดีแต่สุดท้ายแล้วที่เปลี่ยนผัวกันก็เพราะเบื่อ ก็มีใหม่เรื่อยๆ คอยจับแต่ผัวรวยๆ ดังนั้นผัวรวยก็ไม่จำเป็นต้องขายตัว เรามีเพียงพร้อมอยู่แล้วจะไปขายตัวทำไม แต่ถ้าผัวหน้าตาดีแต่ยากจนแบบนี้ก็ลำบากหน่อย”

ที่ให้ข้อมูลว่าในช่วงเวลาที่อยู่ในคุกตลอด 7 ปี ที่มีแฟน 8-9 คน ซึ่งในส่วนของการมีเพศสัมพันธ์นั้น ไม่ได้สวมถุงยางอนามัยเลย ซึ่งในความเป็นจริงแล้วทุกคนต่างรับรู้ถึงภัยและความเสี่ยงที่เกิดจากการติดเชื้อ โรคเอดส์จากการมีเพศสัมพันธ์ แต่ถ้าใช้ถุงยางก็เหมือนไม่ไว้ใจกันซึ่งในนี้การที่จะมีคนไว้ใจกันซักคนหายากมาก เพราะแต่ละคนก็จะต้องจะฉกฉวย แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าที่รู้ว่าผู้ชายที่จะมีอะไรด้วยผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับกะเทยมาแล้วหลายคน ที่ก็จะไม่ยุ่งด้วย ก็เหมือนกับว่าเป็นการลดความเสี่ยงไปในตัว โดยที่บอกว่ารู้หมดว่าผู้ชายคนไหนมีเมียมาก็คนๆ จากการสอบถามกะเทยที่อยู่มาก่อนเรา อย่างไรก็ตามที่ก็ยอมรับว่าแม้จะคัดเลือกรมาเป็นอย่างดีแล้ว ผ่านการพิจารณาผ่านการศึกษาค้นคว้าประวัติทุกอย่างมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว แต่ก็อาจพลาดได้ซึ่งจะติดเชื้อหรือไม่ที่คิดว่าตนก็มีความเสี่ยงอยู่

“ตอนระหว่างที่มีอะไรกันมันไม่รู้สึกกลัวหรอก แต่หลังจากที่เสร็จแล้วถึงก่อนย้อนกลับมา นั่งคิดมาพูดคุยกับเพื่อนว่าไม่ได้ใช้ถุงยาง อย่างนั้นอย่างนี้ นั่งคิดทบทวนเป็นอาทิเลย แต่พอมาเจอคนใหม่ก็เหมือนเดิม ไม่ได้คิดเหมือนเดิม”

“มันกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วของกะเทย ถ้าเป็นก็ตาย ถ้าไม่เป็นก็ต้องตายซักวันหนึ่งอยู่ดี ถ้าคิดว่าพลาดขึ้นมาก็ได้ทำใจไว้ก่อนแล้ว”

เมื่อถามถึงการเข้าถึงถุงยางอนามัยที่ให้คำตอบว่า จริงๆ แล้วในเรือนจำก็มีแจก แต่บางครั้งก็หมด นอกจากนี้ยังให้แค่คนละสองสามอัน ส่วนใหญ่จะแจกกะเทยหรือกะเทยไปขอเอง ส่วนผู้ชายไม่มีใครกล้าไปขอเพราะกลัวโดนว่าหรือมองในแง่ไม่ดี แม้การมีเพศสัมพันธ์จะเป็นเรื่องธรรมดาในหมู่ผู้ต้องขังแต่ก็ยังมีเกรงใจพวกเจ้าหน้าที่บ้าง ไม่ควรให้มันโจ่งแจ้งจนเกินไปเพราะ

เรื่องนี้เรื่อนจำไม่สนับสนุน บางครั้งจับได้ว่ามีเพศสัมพันธ์กันก็จะโดนทำโทษ และแม้ว่าที่ “โรงแรม” บางครั้งเจ้าของก็จะเอามาขาย แต่จะมีชกที่คนที่ซื้อใช้ เพราะเงินทองในนั้นหายากและยังเป็นพวกกะเทยที่ขายตัวยังไม่ซื้อเพราะชีวิตพวกนั้นก็ทุกข์ยากลำบากอยู่แล้ว ไม่มีเงินจึงทำให้ต้องมาขายตัว บางคนหาเงินไปซื้อข้าวกินเพราะอาหารในเรือนจำมันแทบจะกินไม่ได้เลย ข้าวก็แข็ง แงงก็ไม่อร่อย นอกจากนี้ยังมีอีกหลายเหตุผล เช่น คิดหนี้เงินกู้ ญาติไม่เยี่ยม ไม่มีเงินซื้อของ ซึ่งแม้แต่ผู้ชายที่ไม่ใช่กะเทย (กระทิง) ขายตัวก็มีด้วย

ตอนนี้ที่มีอายุ 28 ปี ออกจากเรือนจำมาแล้ว 2 เดือน ซึ่งยังคงคอยไปเยี่ยมหาแฟนในเรือนจำ อยู่เสมอ ที่บอกว่าการมีเพศสัมพันธ์ของผู้ต้องขังในเรือนจำส่วนหนึ่งก็เกิดจากความรัก และอีกส่วนหนึ่งคือความจำเป็นของแต่ละคน ทั้งนี้ไม่ว่าสาเหตุใดก็ตามปัจจุบันผู้ต้องขังก็ตายเพราะเอดส์หลายคนเพียงแต่ตอนตายทางเรือนจำและหมอจะแจ้งญาติว่าเป็น โรคริดิเคอ เป็น โรคปอด ซึ่งจริงๆก็เป็นเอดส์ตายทั้งนั้น

หลังจากที่ออกจากเรือนจำที่บอกว่าได้ประสบการณ์ชีวิตมากมายและเสียเวลาไปหลายปี ต่อไปนี้ที่อยากทำอะไรก็จะทำอะไรจะไม่เสียเวลาอีกซึ่งเรื่องหนึ่งที่ได้ตัดสินใจก็คือบอกกับครอบครัวในเรื่องที่ปิดบังมานานว่าเป็น “กะเทย” โดยที่เล่าว่าที่ผ่านมากลัวว่าการเป็นกะเทยจะทำให้ครอบครัวรู้สึกไม่สบายใจ แต่ตอนนี้เรื่องไม่สบายใจนี้มันเป็นเรื่องเล็กไปแล้ว ซึ่งหลังจากบอกความจริงครอบครัวของทีก็ได้ไม่ว่าอะไร แต่สำหรับชาวบ้านในหมู่บ้านกลับเป็นไปในทิศทางที่ตรงข้ามกัน เพราะเสียงที่ได้ยินและทำให้ต้องกลับไปอยู่ในเมืองคือ

“เป็นกะเทย เดียวก็คิดเอดส์กลับมาบ้านหรือ ชาวบ้านก็จะเดือดร้อนด้วย”

5.3 ชัย: ชายเหนือชายคือยอดชาย

ก่อสร้างสร้างทุนและอาชีพ

“ชัย” ปัจจุบันทำงานรับจ้างทั่วไปแต่งานถนัดของชัยคืองานเกี่ยวกับการวางท่อประปา ชัยเป็นชายโสดพี่น้องได้แต่งงานย้ายครอบครัวออกไป ส่วนพ่อกับแม่ก็ได้เสียชีวิตไปหมดแล้ว ชัยจึงอาศัยอยู่ที่บ้านซึ่งเป็นมรดกชิ้นเดียวที่พ่อทิ้งไว้ให้เพียงลำพัง

ชัยอาศัยอยู่เขตชานเมืองของจังหวัดเชียงใหม่ โดยชีวิตในวัยเด็กชัยอยู่ร่วมกับพ่อ แม่และพี่น้องทั้งหมดอีก 4 คนซึ่งประกอบไปด้วย พี่ชาย พี่สาว ชัย และน้องสาว ในสมัยนั้นพ่อของชัยประกอบอาชีพรับจ้างซ่อมวิทยุและเครื่องใช้ไฟฟ้าทั่วไป ส่วนแม่เป็นแม่บ้านไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรเนื่องจากสุขภาพไม่แข็งแรง ครอบครัวของชัยจึงมีรายได้ไม่มากนัก อย่างไรก็ตามชัยก็ยังมีโอกาสได้เข้าเรียนหนังสือจนจบในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่แล้วก็ต้องหยุดการเรียนไว้เพียง

แต่ระดับดังกล่าว เช่นเดียวกันกับพี่น้องคนอื่นๆ เนื่องจากทางครอบครัวมีฐานะที่ค่อนข้างยากจนไม่มีเงินส่งให้เรียนต่อ จากนั้นเมื่อชัยออกจากโรงเรียนก็ได้เข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัวโดยงานของชัยคือรับจ้างทั่วไปหรือถ้ามีเวลาก็จะช่วยพ่อซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า กระนั้นก็ตาม ครอบครัวของชัยก็มีชีวิตที่ยากลำบากเรื่อยมาโดยเฉพาะเรื่องเงิน แม้ว่าพี่สาวของชัยจะไปทำงานที่กรุงเทพฯ และส่งเงินกลับมาช่วยที่บ้านบ้างก็ตาม

“ตอนเป็นเด็กไม่ค่อยมีใครจ้างไปทำงาน เขาบอกว่าเด็กไม่มีแรง ถึงจ้างไปก็จ่ายค่าจ้างถูก 30 มั่ง 50 มั่ง แต่ก็ทำดีกว่าไม่ได้เงิน”

ชัยเล่าว่าทำงานรับจ้างภายในหมู่บ้านโดยทำทุกอย่างไม่เคยเกี่ยงงานจนอายุได้ 16 ปี พี่สาวซึ่งได้ไปทำงานที่กรุงเทพฯ อยู่ก่อนแล้วได้กลับมาเยี่ยมบ้านช่วงสงกรานต์และได้ชวนชัยไปทำงานที่กรุงเทพฯ ด้วย ชัยเห็นว่าอยู่ที่บ้านก็ไม่ค่อยมีงานทำเลยตัดสินใจไปทำงานที่กรุงเทพฯ ตามคำชวนของพี่สาว

เมื่อไปถึงกรุงเทพฯ พี่สาวได้พาชัยไปฝากไว้ให้ทำงานที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่ง โดยชัยได้งานเป็นเด็กเสิร์ฟและแม้ว่าจะได้ค่าตอบแทนเพียงเดือนละ 1,500 บาท และหากรวมทิปแล้วก็มีรายได้ประมาณเดือนละ 3,000 บาทแต่ก็ทำให้ชัยมีความพอใจเป็นอย่างมาก

“กินอยู่กับที่ทำงานก็พออยู่ได้ ตอนนั้นอายุ 16 เจอแสงสี เพลงดังๆ ก็เลยชอบ เจอเพื่อนใหม่ บรรยากาศใหม่ๆ เลยสนุก”

อย่างไรก็ตามชัยทำงานอยู่ที่ดังกล่าวได้ไม่นานก็เกิดปัญหา ซึ่งปัญหานี้ไม่ได้มาจากชัยแต่เป็นกลุ่มเพื่อนพนักงานที่ชัยคบอยู่ ไปมีปากเสียงกับเจ้าของร้าน พอเพื่อนลาออกชัยก็ตัดสินใจออกด้วย และเดินทางกลับมายังจังหวัดเชียงใหม่เพื่อหางาน แต่เนื่องด้วยชัยมีวุฒิการศึกษาไม่สูงมากนักอายุก็ยังน้อย จะทำงานใช้แรงงานหนักก็ไม่ได้ไปสมัครงานที่ไหนจึงไม่มีใครรับทำให้ชัยต้องอยู่บ้านเฉยๆ ส่งผลให้ชัยเครียดอย่างมาก

“หางานไม่ได้ ไม่มีใครรับ อยู่ที่บ้านก็ลำบาก เงินก็ไม่มี”

ด้วยความเครียดชัยจึงออกไปเที่ยวกับเพื่อน ทำให้ช่วงนั้นติดเพื่อนมาก เพื่อนไปไหนก็ไปด้วย เพื่อนทำอะไรก็ทำด้วย จนมีอยู่วันหนึ่งเพื่อนๆ พาไปเที่ยวผับที่เชียงใหม่ช่วงเทศกาลวันขึ้นปีใหม่ หลังจากนั้นเพื่อนก็พาไป “ขึ้นครุ” โดยชัยเล่าว่า ตอนเข้าไปแรกๆ ก็สั้นๆ กลัวๆ แต่ก็มีการป้องกันตัวโดยใช้ถุงยางอนามัย แต่ตอนหลังๆ เริ่มมีแฟนก็ไม่ได้ป้องกันอะไร เพราะมั่นใจว่าแฟนไม่น่าจะมีอะไรเพราะแฟนเป็นเด็กผู้หญิงที่เรียบริยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน

ประมาณหนึ่งปีหลังจากกลับมาอยู่เชียงใหม่ชัยก็ได้รับการติดต่อจากพี่สาวที่ทำงานอยู่กรุงเทพฯ ว่าร้านที่ชัยเคยทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟตอนนี้ได้เปลี่ยนเจ้าของแล้วและกำลังต้องการคนทำงานจำนวนมาก ชัยดีใจมากและได้ตัดสินใจกลับไปทำงานกรุงเทพฯ อีกครั้งด้วยความหวังว่าครั้งนี้จะ

อดทนตั้งใจทำงานและจะไม่ลาออกอีกหากไม่มีเรื่องรุนแรงจะอดทนทำงาน เพราะอยู่ที่บ้านก็ไม่มีอะไรทำ แต่แล้วสถานการณ์ก็ไม่ได้เป็นอย่างที่ซัยคิดไว้เนื่องจากเงินของร้านหายบ่อยครั้ง เจ้าของร้านจึงทำการหักเงินเดือนของพนักงานทุกคนมาเฉลี่ยกันคืนร้าน เมื่อซัยโดนหักเงินเดือนอยู่บ่อยครั้งทั้งที่ไม่ได้กระทำความผิดแต่ต้องมาร่วมรับผิดชอบกับพนักงานคนอื่นๆ ซัยจึงทนอยู่ได้สองเดือนเศษแล้วลาออก

“โดนหักอยู่ตลอด เงินหายก็หักทุกคน แต่หักบ่อยเกินไป หายจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่เวลาหัก หักจริง เงินแทบไม่พอกิน”

หลังจากลาออกซัยได้ไปขออาศัยอยู่กับเพื่อนและยังไม่กลับเชียงใหม่ เพราะคิดว่าถ้ากลับบ้านก็จะไม่ได้งานทำ ทั้งนี้เพื่อนที่ซัยไปขออยู่ด้วยนั้นมีแฟนเป็นกะเทยซึ่งกะเทยคนดังกล่าวเห็นว่าซัยตกงานกำลังลำบากจึงได้ชักชวนให้ซัยไปทำงานที่ผับแห่งหนึ่ง

ที่ผับแห่งนี้ซัยได้รับหน้าที่เสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่ม โดยได้รับค่าจ้างเดือนละ 2,000 บาท ซึ่งยังไม่รวมทิปจากแขก ซัยเริ่มทำงานอย่างมีความสุข ซัยบอกว่าเจ้าของเป็นกะเทยแต่ไม่จุกจิกและใจดีกับซัยมาก

“ขนาดไม่สบาย ไม่มาทำงานหลายวัน พอมาถึงเจ็กี่หายามาให้อีก ไม่รู้ไม่ว่าเลย พอทำงานไปสักพัก เจ็กี่ขึ้นเงินเดือนให้และบอกว่าห้ามไปบอกใครเพราะไม่ได้ให้ทุกคน”

ซัยทำงานอยู่ที่ผับดังกล่าวประมาณสองปี ซึ่งแม้ว่าทั้งเจ้าของและเด็กเสิร์ฟส่วนมากจะเป็นกะเทยแต่ซัยเล่าว่าตนยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับกะเทยเลยเพราะยังไม่กล้า แม้ว่าเพื่อนที่ผับหลายคนจะมีแฟนเป็นกะเทยและคบกันอย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตามซัยยอมรับว่าก็มีกะเทยเข้ามาจีบ มาขอขบถนบ้างและมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ซัยดื่มเหล้าซึ่งด้วยความเมาซัยจึงขอมีเพศสัมพันธ์ด้วยกับกะเทยคนที่มาขอขบถ ซัย อย่างไรก็ตามซัยเล่าว่าเพศสัมพันธ์นั้นไม่ได้มีการสอดใส่เพราะกะเทยคนนั้นใช้ปากให้ซัยเพียงอย่างเดียว จากนั้นซัยก็มีเพศสัมพันธ์กันกับกะเทยคนนั้นอีกหลายครั้งซึ่งเป็นการใช้ปากทั้งหมดและด้วยเหตุนี้เวลาซัยเคี้ยวหรือเรื่องเงินกะเทยคนดังกล่าวก็จะเป็นผู้เข้ามาช่วยเหลือซัยอยู่เสมอจนเพื่อนๆ ในผับที่ทำงานแซวกันว่า “ซัยมีเมียข” แต่ซัยก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเพราะผู้ชายที่ทำงานด้วยกันในผับต่างก็มีแฟนเป็นกะเทยทั้งนั้นจนเป็นเรื่องธรรมดา

หลังจากทำงานอยู่กรุงเทพฯ และไม่ได้กลับบ้านมานานเมื่อเทศกาลสงกรานต์มาถึงซัยจึงแอบกลับบ้านที่เชียงใหม่ทั้งนี้ก็ไม่ได้ขออนุญาตเจ้านายเพราะคิดว่าไปสองสามวันแล้วจะรีบกลับมาแต่เนื่องจากซัยเจอเพื่อนเก่ามากมายทำให้ซัยเที่ยวและดื่มเหล้าอย่างหนักจนผ่านไปหลายสัปดาห์ซัยก็ยังไม่ได้เดินทางกลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ ในที่สุดด้วยความเกรงใจซึ่งซัยบอกว่าที่ผ่านมาก็ดีกับซัยมาตลอด ซัยจึงไม่กล้ากลับไปทำงานที่ผับอีก

ในระหว่างนี้ชัยได้เที่ยวกินเหล้ากับเพื่อนต่อ และมีอยู่วันหนึ่งที่ชัยไปเล่นสนุกเกอร์และทำพนันกับกะเทยในหมู่บ้านใครแพ้จะต้องเสียเงิน 500 บาท ชัยเห็นว่าเป็นกะเทยน่าจะเล่นไม่เก่ง แต่ผลออกมาปรากฏว่าชัยแพ้กะเทยคนดังกล่าว ทำให้ต้องเสียพนัน อย่างไรก็ตามชัยไม่มีเงินจ่ายกะเทยเลยขอให้ชัยร่วมหลับนอนด้วย ชัยจึงต้องยอมตามนั้นและนับได้ว่าเป็นเพศสัมพันธ์กับกะเทยครั้งแรกที่ความสัมพันธ์นั้น ไม่ได้มีแค่การใช้ปาก

เมื่อไม่มีเงินและต้องอยู่ที่เชียงใหม่อีกนานชัยก็จำเป็นต้องออกหางานทำอีก แต่ครั้งนี้ด้วยวัยที่เพิ่มขึ้น ร่างกายที่แข็งแรงขึ้นชัยจึงได้ทำงานที่ร้านขายวัสดุก่อสร้างแห่งหนึ่ง โดยชัยมีหน้าที่ยกวัสดุก่อสร้างขึ้นรถแล้วนำไปส่งลูกค้า และแม้ว่าจะเป็นงานหนักแต่ชัยก็ทำงานที่นี่ได้ประมาณ 3 ปี กว่า กระทั่งช่วงหลังชัยมักไปดื่มเหล้ากับเพื่อนๆ ทำให้มาสาย บางครั้งก็ขาดงานเพราะตื่นมาทำไม่ไหวทำให้โดนเจ้าของตำหนิคืออยู่บ่อยครั้งประกอบกับมีเพื่อนมาชวนไปทำงานที่จังหวัดสมุทรปราการ บอกว่าค่าแรงดีกว่า ชัยจึงลาออก

งานที่จังหวัดสมุทรปราการเป็นโรงงานฝ้าย ชัยมีหน้าที่อัดฝ้ายให้เป็นแท่งซึ่งต้องอัดให้ได้วันละ 12-13 แท่ง และได้รับเงินค่าจ้างตามอัตราแรงงานขั้นต่ำซึ่งในสมัยนั้น คือ 165 บาท ซึ่งสำหรับชัยตอนนั้นก็นับว่าพออยู่ได้เนื่องจากทางโรงงานมีที่พักให้ด้วย เมื่อทำงานไปได้สักพักรู้จักคนมากขึ้น ชัยก็เริ่มดื่มเหล้ากับเพื่อนฝูงอย่างเมามายแทบทุกวัน จนกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้จ่ายเสพติดจากคำชักชวนของเพื่อน

“วันนั้นเมามาก กินกัน ไปหลายขวด เพื่อนก็ถามว่าอยากหายเมาเหล้าและสนุกหรือเปล่า ถ้ามีเงิน 100 บาทจะพาไป”

จากนั้นเพื่อนก็ได้พาชัยไปทดลองเสพยาบ้า ด้วยความเมาและอยากลองชัยจึงสูบบ้าตามคำชวนของเพื่อนและเมื่อกลับมาถึงที่พักเป็นเวลาใกล้สว่างแต่ชัยมีอาการนอนไม่หลับทั้งที่อยากนอนพักก่อน ชัยจึงไม่ได้นอนและต้องฝืนตัวเองไปทำงานที่โรงงานต่อ จากนั้นชีวิตของชัยก็ตกอยู่ในวงเวียนดังกล่าวคือ ดื่มเหล้า เสพยา ไปทำงาน กลับมาดื่มเหล้า เช่นนี้เรื่อยมา สำหรับการซื้อขายนั้นเนื่องจากคนที่ขายได้นำมาให้ถึงที่ห้องพักและให้ชัยสามารถติดเงินไว้ก่อนได้ ชัยจึงมีเสพยาได้อย่างสะดวกแต่พอสิ้นเดือน คนขายยาจะมาเก็บเงิน แต่ชัยกลับไม่มีเงินเหลืออยู่เลยจึงตัดสินใจหนีกลับบ้านซึ่งรวมเวลาแล้วชัยมาทำงานที่สมุทรปราการ ได้เพียงเดือนเดียว

“งานจะดี แต่เราไม่มีเงินจ่ายค่ายา(บ้า) อยู่ไปต้องโดนแน่ๆ แค่อีกวันก็อันตรายเลยหนีกลับบ้าน เชียงใหม่”

การกลับมาบ้านของชัยในครั้งนี้ ชัยหวังว่าจะได้พบปะกับเพื่อนๆและจะไปดื่มเหล้าเฮฮาเพื่อคลายทุกข์กันเหมือนทุกครั้ง แต่ชัยก็ต้องผิดหวังและงงเมื่อทราบข่าวของเพื่อนเก่าหลายคน

“ก่อนไปก็กินเหล้าด้วยกัน พวกนี้ไม่มีใครเล่นยา แต่พอกลับมา กลายเป็นว่าเล่นยาทั้งหมด บางคนก็โดนจับไปแล้ว”

เนื่องจากไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน ไม่มีเพื่อน ชัยจึงหันเหชีวิตตัวเองไปเข้าบ่อนการพนันเพื่อหาเงิน โดยเมื่อได้เงินมาชัยก็จะเอาไปซื้อเหล้ากินจนเมามายและเมื่อเมาสิ่งที่ตามมาก็คือการเสพยาบ้า

“ปกติใครมาชวนเล่นยาก็จะไม่เล่น แต่ถ้ากินเหล้าแล้วเมามากๆ เล่นยาก็จะรู้สึกว่ายายมา แล้วก็จะสนุก หลังจากเมาแล้วเลยต้องเล่นยาทำแบบนี้จนเป็นนิสัย”

ชัยเล่าว่าอาชีพต่อมานอกจากเข้าบ่อนการพนันแล้ว ไหนๆชัยก็ไ้ยาบ้าแล้วก็เลยผันตัวเองมาเป็นผู้ขายยา เพราะจะได้มีทั้งยาไว้เสพ มีทั้งเงินไว้ใช้ ทั้งนี้ชัยได้รู้จักผู้ค้ายาบ้ารายใหญ่คนหนึ่ง ซึ่งพ่อค้าคนนี้มีควมไว้วางใจในตัวชัย จึงให้เครดิตแก่ชัยโดยสามารถนำยาบ้าไปจำหน่ายได้ล่วงหน้าส่วนเงินค่อยนำมาให้ภายหลัง ชัยเริ่มต้นธุรกิจนี้ด้วยยาบ้าจำนวน 30 เม็ด

ด้วยความสามารถในการขายและส่งเงินให้ตรงเวลาชัย ก็ได้เพิ่มเครดิตขึ้นเรื่อยๆจำนวนยามากขึ้นเรื่อยๆ เป็น 40 เม็ด 100 เม็ด จนมากที่สุด 130 เม็ด หลังจากนั้น คนในชุมชนก็เริ่มรู้ว่าชัยเป็นผู้ค้ายาบ้ารายใหญ่เริ่มมีชื่อเสียง เป็นผู้กว้างขวาง แต่ตัวชัยเองก็ยังคงเสพยาและยังมีเพื่อนฝูงที่ตามมาเสพยาในบ้านอีกหลายคน ซึ่งตอนนั้นพ่อกับแม่ก็รู้ว่าชัยเสพยาและขายยาแต่ก็ทำได้แต่การเตือนเพราะชัยเสพยาบ้าอย่างหนักจนไม่รู้ ไม่รู้ฟังอะไรอีกแล้ว

“ช่วงนั้นเล่นหนักมาก เล่นทั้งวัน ไม่กิน ไม่นอน ยามีเยอะหาได้ง่าย เพื่อนมาเต็มบ้าน คนเข้าออกตลอด พ่อแม่ก็บ่น แต่ก็บ่นจนเบื่อแล้วก็หยุดไปเอง”

อาณาบริเวณเรือนจำ

ชัยดำเนินชีวิตด้วยการเสพยาและขายยาบ้าเรื่อยมา จนกระทั่งชื่อของชัยเริ่มดังและมีหมายค้นของตำรวจมาค้นที่บ้านแล้วพบยาบ้า จำนวน 2 เม็ด ชัยเล่าว่าด้วยความที่ตำรวจเป็นคนบ้านเดียวกัน เลยส่งสารพ่อแม่ เมื่อดูจากพยานหลักฐานที่ตำรวจส่งฟ้องชัยจึง โคน โทษแค่คดีเสพยาและให้เสียค่าปรับแทนแต่ชัยไม่มีเงินจ่ายจึงต้องติดคุกอยู่ที่สถานีตำรวจแทนค่าปรับเป็นเวลา 1 เดือน

ชัยย้อนถึงเหตุการณ์และเล่าให้ฟังว่า หลังจากที่ถูกจับ ตำรวจนำชัยไปควบคุมตัวไว้ที่สถานีตำรวจ ในนั้นชัยได้พบกับผู้ต้องหาคดีต่างๆอีกหลายคน ซึ่งมีอยู่คนหนึ่งบอกกับชัยว่าหน้าตาแบบนี้ ถ้าเข้าไปในเรือนจำจะต้องกลายเป็น “น้อง” (ชายที่มีบทบาทเป็นภรรยาของขาใหญ่) แน่ๆ

เมื่อตำรวจส่งตัวชัยไปฝากขังที่เรือนจำ เมื่อไปถึงชัยก็โดนตรวจค้นร่างกาย กางเกงขายาวที่ใส่ไปก็โดนจับตัดขาให้กลายเป็นกางเกงขาสั้นตามระเบียบเรือนจำ ส่วนเสื้อแขนยาวและรองเท้าที่ใส่อยู่พอขาใหญ่มาเห็นจึงอยากได้และเข้ามาขอซื้อโดยให้บุหรืมา 1 ซอง ซึ่งตอนนั้นชัยก็ยังไม่รู้ว่า

บุหรืสามารถใช้แทนเงินได้ อย่างไรก็ตามชัชบอกว่าคุณคิดว่าคิดแล้วก็ขาดทุนแต่ก็ต้องยอมแลก เพราะตอนนั้นกลัว ถ้าไม่ยอมแลกก็ไม่รู้จะเป็นอย่างไร

ชัชเล่าให้ฟังว่าไปอยู่แรกๆเขาให้อาบน้ำ แต่ชัชไม่กล้าถอดกางเกงอาบน้ำเพราะไม่ชินกับการที่จะต้องอาบน้ำและเปลือยร่วมกับคนอื่น ส่วนตอนเข้าห้องน้ำก็รู้สึกอายเพราะไม่มีประตูปิด กำแพงก็กันแค่ครึ่งเดียว ใครเข้าไปนั่งของๆก็เห็นหน้ากันหมด ไม่มีมิดชิด แต่ตอนหลังก็เริ่มชิน

สำหรับในคืนแรก ด้วยการเป็นน้องใหม่ ไม่รู้จักใคร ไม่มีเส้นสาย ที่นอนของชัชถือได้ว่าเป็นตำแหน่งแห่งที่อันไม่พึงประสงค์ที่สุดในแต่ละห้องนอนของผู้ต้องขัง

“เข้าไปครั้งแรก ทุกคนนอนเรียงกันเป็นแถวแต่เราไม่รู้จักใครเลย ก็เลยได้นอนตรงบาร์เบียร์(โถปัสสาวะ) กลัสนั้นก็เป็นส้วม ประตูก็ไม่มี ฝ่ามิกันอยู่ครึ่งเดียว นั่งของๆก็เห็นหน้ากัน กลิ่นไม่ต้องพูดถึง”

นอกจากจะได้ตำแหน่งที่ไม่พึงประสงค์ในการนอนแล้ว น้องใหม่อย่างชัชยังไม่มีเครื่องนอนใดๆ ไม่ว่าจะเป็น หมอน เบาะที่นอน ผ้าห่ม กอปรกับช่วงที่ชัชเข้าไปเป็นฤดูหนาว ความหนาวเย็นของอากาศทำให้ชัชรู้สึกทรมานมาก ต้องนอนโดยไม่มียาห่มคลุมร่างกายอยู่หลายคืน จนชัชได้รู้จักกับพี่แก้ว ซึ่งชัชบอกว่าคุยกันถูกคอซึ่งพี่แก้วก็มีน้ำใจแบ่งผ้าห่มมาให้ เวลาญาติพี่แก้วมาเยี่ยมพี่แก้วก็จะแบ่งเงินมาให้ใช้ด้วย ถือได้ว่าเป็นผู้มีบุญคุณกับชัชมาก

“ตอนแรกไม่รู้จักใคร ไม่รู้จะพึ่งพาใคร คนในนี้ถ้าเราไม่คุยก่อนเขาก็จะไม่คุยด้วย เพราะเป็นคนธรรมดา ไม่มีเส้นสาย แต่ก็ยังดีที่แก้วมาช่วย ถ้าเป็นเด็กนายพ่อแม่ฝากมาดี มาคืนแรกก็จะมีทุกอย่างครบเลย”

ช่วงที่เข้ามาอยู่ในใหม่ๆ ชัชเล่าถึงความรู้สึกว่าถึงกับน้ำตาตกเพราะรู้สึกคับแค้น อึดอัดแต่ก็ต้องฝืนกิน เนื่องจากว่าไม่มีทางเลือก

“นี่ถึงแล้วน้ำตาจะไหล มีกระเทียมดองอยู่ 5 หัว ข้าว 5 จานวางอยู่ ข้าวในตอนนั้นเป็นข้าวแดง มันแข็งมาก กลืนลำบาก”

สำหรับคนที่พอมีฐานะส่วนมากก็จะไม่กินข้าวที่ทางเรือนจำจัดไว้ให้แม้ในระยะหลังชัชบอกว่าข้าวจะเป็นข้าวขาวไม่ใช่ข้าวแดงแล้ว กับข้าวก็ดีขึ้น แต่รสชาติกับรายการที่เวียนกันจนจำเจ ผู้ต้องขังจึงเกิดการเบื่อหน่ายและหาทางเลือกอื่นๆแทน

“ใครญาติเยี่ยมบ่อยก็ค่อยยังชั่ว เพราะอยากกินอะไรก็บอกญาติ ญาติเอามาให้ แต่ก็ต้องระวังเพราะมีพวกเก่าจะขู่เอาไปหรือหลอกกิน”

นอกจากอาหารที่เลียง โดยเรือนจำ กับข้าวที่ร้านค้าสวัสดิการ บางคนก็ทำกินเอง หรือทำไปขายหาเงิน เช่นพวกที่อยู่แดนนอก สามารถออกไปข้างนอกได้ก็จะหยิบของติดมือมาขายในห้องอาทิ กาแฟ ขนม มาม่า โอวัลตินแต่ทั้งนี้คนที่เอาของเข้ามาขายก็ต้องแบ่งเงินแบ่งของให้กับหัวหน้า

ห้องด้วย ตำแหน่งหัวหน้าห้องจึงได้เปรียบกว่าคนอื่นแต่กว่าจะได้เป็นก็ยากเพราะต้องอยู่มานาน มีพวกเยอะ นายไว้วางใจ ซึ่งสำหรับชัยและอ้ายแก้วอยากอยู่แบบเจียบๆไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ไม่อยากเดือดร้อน

อ้ายแก้วเห็นว่าชัยไม่มีเงินและไม่มียกยอปกหน้าที่ในเรือนจำจึงได้พาชัยไปฝากกับคนรู้จักให้ทำงานเฝ้าและทำความสะอาดลือคเกอร์บางคนใจดีก็แบ่งขนม แบ่งอาหาร แบ่งบุหรี่ให้ ชัยบอกว่าแม้จะลือคกฏญแจอย่างดีก็ต้องมีคนเฝ้าเพราะของหายบ่อย

“ลักขโมยในนั้นถือเป็นเรื่องปกติ โดยเฉพาะกับพวกที่เข้ามาใหม่ๆ ได้ค่อยรู้เรื่องก็จะโดนเยอะ ของที่โดนเอาไปก็มักไม่ได้คืน หรือรู้ว่าใครเอาไปแต่ไม่กล้าเอาคืนก็มี”

เมื่อพอจะมีช่องทางทำมาหากินชัยเล่าว่าในหนึ่งวันจะเลือกซื้ออาหารเพียงหนึ่งมื้อ นอกจากนั้นจะไปขึ้นขันตังนี้จะคว่าในจำนวนสามมือนั้น มื้อไหนไม่น่ากินที่สุดก็จะไปซื้อมากินแทน แต่ส่วนใหญ่ชัยบอกว่ามักจะเป็นมื้อกลางวันเพราะจะมีช่วงเวลาพักให้ไปซื้อได้สะดวกที่สุด ส่วนเงินที่ซื้อชัยบอกว่านอกจากงานเฝ้าลือคเกอร์แล้วยังได้มาจากการพนันซึ่งมีอยู่หลายชนิดในเรือนจำ เช่น พนันมวย ฟุตบอล ไพ่ ไฮโล เป็นต้น

ชัยอยู่เรือนจำได้ประมาณเดือนกว่าก็ถูกส่งตัวไปตัดสินคดีที่ศาล ซึ่งศาลได้สั่งให้เสียค่าปรับและปล่อยตัว แต่ชัยไม่มีเงินจึงถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจอีก 1 เดือนซึ่งหลังจากครบกำหนดก็ได้รับการปล่อยตัวออกมา อย่างไรก็ตามเมื่อกลับมาอยู่บ้านได้ไม่นานชัยก็กลับไปเสพยาบ้าอีก ชัยให้เหตุผลว่าเครียด หางานไม่ได้ เงินก็ไม่มี เพราะตอนไปสมัครงานเมื่อนายจ้างรู้ว่าเคยอยู่ในเรือนจำมาก่อนก็ไม่รับเข้าทำงาน ชัยจึงไปหาเพื่อนเพื่อขอความช่วยเหลือแต่เพื่อนก็ชวนเสพยาและหาขายบ้ามาให้เสพและให้ชัยขาย ชัยไม่มีอาชีพจึงกลับไปขายยาอีก และก็ถูกจับอีกในที่สุดซึ่งครั้งนี้ศาลตัดสินให้ชัยจำคุก 1 ปี 8 เดือน

ปฏิบัติการเพื่อตำแหน่งแห่งที่

การกลับเข้าสู่เรือนจำครั้งที่สองนี้ชัยเล่าว่าเมื่อเข้าไปวันแรกก็เหมือนเดิมคือไม่มีหมอน ไม่มีผ้าห่ม ไม่มีที่นอน แต่หัวหน้าห้องก็เป็นคนเดิม คนในห้องหลายคนก็คุ้นกันดี ครั้งนี้จึงได้นอนห่างจากบาร์เบียร์ไม่ต้องทนกับกลิ่นเหม็นเหมือนคราวที่แล้ว ส่วนอ้ายแก้วที่สนิทกันตอนเข้ามาครั้งแรกก็ยังอยู่แต่ว่าอยู่คนละห้องกัน สำหรับกิจวัตรประจำวันในนั้นชัยเล่าว่าจะตื่นนอนตอน 6 โมงกว่าๆ จากนั้นก็สวดมนต์ ร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี ซึ่งก่อนนอนก็ต้องทำเช่นนี้ด้วย

หลังจากทานอาหารเช้าแล้ว ชัยจะต้องเข้าไปทำงานในโรงงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ โดยชัยมีหน้าที่รับผิดชอบคือเป็นช่างทาสี ซึ่งเป็นงานที่ชัยเลือกเอง อย่างไรก็ตามงานที่ทำนี้เวลาเจ้าหน้าที่เอาเฟอร์นิเจอร์ไปขายตามงานต่าง ๆ นานาครั้งถึงจะได้เงิน กอปรกับชัยไม่เคยมีญาติมาเยี่ยมซึ่งชัยก็

เข้าใจว่าพ่อแม่ยากจน ชัยจึงต้องชวนขวายนหาเงินเองและก็เช่นเดิมจากที่ได้เคยเรียนรู้มาแล้ว การพนัน อัน ได้แก่ พนันมวย และพนันบอล เป็นช่องทางหารายได้ของชัย ซึ่งแม้ว่าจะทำเงินให้ชัยได้ไม่มากนัก บ้างครั้งก็ได้ บ้างครั้งก็เสียแต่ชัยบอกว่าจะเล่นเท่าที่มีทุน พยายามจะไม่สร้างหนี้ เวลาใช้จ่ายก็ใช้เท่าที่จำเป็น หากไม่มีเงินก็จะไม่ซื้อกิน ไม่กู้ ไม่ยืม เพราะเห็นมาหลายคนแล้วเวลากู้แล้วไม่มีคืนก็จะเดือดร้อน หนี้ก็ไม่ได้เพราะอยู่ในเรือนจำ ชัยบอกว่าพอใจในฐานะและความเป็นอยู่ของคนในเรือนจำเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ เพราะชัยเองก็ยังพอมีพอกิน มีเงินซื้อของกินได้บ้าง ยังมีคนที่ลำบากกว่า ไม่มีญาติมาเยี่ยม ไม่มีเงินใช้ ไม่มีทุน ไม่รู้วิธีการเอาตัวรอด โดยเฉพาะพวกที่เข้ามาใหม่ๆ

ชัยได้เล่าให้ฟังถึงความน่ากลัวของการ โคนลั่น (โคนซ้อม) โดยเฉพาะพวกชาวเขา พวกต่างด้าว พวกน้องใหม่ที่มักจะ โคนผู้ต้องขังด้วยกันเอาเปรียบ ช่มชู้ แย่งชิง หรือซ้อมอยู่เป็นประจำ แต่ก็ฟ้องนายไม่ได้ หรือแม้ว่าจะไปฟ้องก็จะไม่มีพยาน ไม่มีพวก เพราะส่วนใหญ่เวลาที่โคนลั่นจะเป็นตอนที่ทุกคนถูกให้ขึ้นไปอยู่ในห้องนอนแล้วซึ่งตอนนั้นจะมีเพียงหัวหน้าห้องและผู้ช่วยเป็นใหญ่ที่สุด หากหัวหน้าห้องทำไม่รู้ไม่เห็นใครก็ช่วยไม่ได้

สำหรับชัยในฐานะที่ไม่ใช่เด็กนาย ไม่มีเงิน ไม่มีเส้นสาย ไม่มีพวกเป็นขาใหญ่วิธีที่จะเข้าไปอยู่แล้วปลอดภัยในมุมมองของชัยก็คือ

“หากไม่ยุ่งกับใครมากก็จะไม่มีใครมายุ่งกับเรา พูดยให้น้อยๆ ทำตัวเฉยๆ พยายามใช้ชีวิตคนเดียว มีอะไรก็รับฟังอย่างเดียวดีที่สุด”

นอกจากนี้ชัยยังเล่าวิธีการเพื่อ “ความปลอดภัย” ของคนว่า หากในห้องมีการตั้งกฎก็ต้องท่องจำให้ได้ เวลานั้นตรวจตอนอยู่เวรยามถ้าจำไม่ได้ รายงานนายไม่ได้ก็จะ โคนนายซ้อม โดยสิ่งที่ต้องท่องจำก็อย่างเช่น ในห้องมีนักโทษกี่คน เวลานั้นมาตรวจต้องพูดว่า “เรียบร้อยดีครับผม” หากมีเพื่อนผู้ต้องขังหายไปต้องบอกด้วยว่าไปไหน ไปทำอะไร ไม่อย่างนั้นจะ โคนลงโทษ

การเป็น “เด็กนาย” ก็เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะอยู่ในฐานะหรือตำแหน่งที่สบายกว่าคนอื่น เพราะเด็กนายจะไม่มีผู้ต้องขังมาช่มชู้เอาเปรียบ เวลาที่มีสิ่งของมาแจกเด็กนายก็จะได้ก่อน ผลประโยชน์ต่างๆเด็กนายก็จะเข้าถึงก่อน ใครมีเรื่องทะเลาะกับเด็กนายก็จะเสียเปรียบ อย่างไรก็ตามการเป็นเด็กนายถ้าไม่ใช่ญาติพี่น้องของนายก็ต้องแลกด้วยผลประโยชน์หลายอย่างให้กับนายด้วย เช่น เสียเงินให้นาย ต้องทำธุรกิจให้นาย ทำงานบางอย่างตามคำสั่งนาย คอยช่วยเหลือ เป็นผู้ช่วยนาย ชงกาแฟให้ ชักผ้าให้ เป็นสาย เป็นหูเป็นตาให้กับนาย เป็นต้น แต่สำหรับชัยแล้วชัยบอกว่าไม่อยากจะเป็นเด็กนาย เพราะเด็กนายมีหลายคนหลายกลุ่ม แม้จะอยู่ในตำแหน่งที่ได้เปรียบกว่าผู้ต้องขังคนอื่น บางครั้งถ้านายไม่ถูกกันเด็กนายแต่ละสังกัดก็จะไม่ลงรอยกันไปด้วย นายคนหนึ่งหาผลประโยชน์นายอีกคนก็คอยขัดผลประโยชน์ เด็กนายก็เดือดร้อนไปด้วย ซึ่งถ้ามีอะไรเกิดขึ้น

เรื่องก็จะไม่ถึงนาย แต่เด็กนายก็จะต้องรับกรรมไปแทน ดังนั้นทางเลือกของชัยจึงกลายเป็นวิธีการที่จะไม่ไปยุ่งไปเกี่ยวกับใครหากไม่จำเป็น แม้นี่คนเยอะก็จริงแต่ก็ต่างพ่อต่างแม่ ต่างอารมณ์ ต่างความคิดกันออกไป คบมากก็อันตรายมาก ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในนี้ชัยจึงมีเพื่อนที่คบกันเพียง 3 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะฟังเขาเรื่องฝ่าห่ม ที่หลับที่นอน อย่างอื่นก็ไม่ได้รบกวนอะไรมากเกรงใจเขา

แม้ชัยจะดำเนินวิถีชีวิตในฐานะผู้ต้องขังอย่างระมัดระวังตามวิธีการที่ชัยได้กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตามการใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำด้วยการนั่งเฉย สันโดษ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ก็กลับส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของชัยด้วย เพราะเมื่อเวลาผ่านไปการไม่ยุ่งเกี่ยวไม่สมาคมกับผู้ต้องขังชายทั่วไป จึงนำไปสู่ข้อสงสัยและมักมีการพูดลับหลังว่าชัยไม่มีความกล้า ไม่แน่จริง ไม่มีลักษณะของ “ลูกผู้ชาย” จนไปถึงขั้นที่ว่าชัยเป็น “กะเทย” แต่ไม่กล้าแสดงออก เนื่องจากไม่มีใครเคยเห็นว่าชัยจับ “น้อง” คนไหนเลย อีกทั้งยังมีบุคลิก นิ่งๆ เงียบๆ

“ ก็มีความต้องการเหมือนคนอื่นแหละ แต่ไม่มีเงินซื้อ ไม่มีเงินเลี้ยงและไม่อยากยุ่งวุ่นวายกับใคร ”

นอกจากนี้ชัยยังบอกถึงเหตุผลที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ “กะเทย” ว่าเพราะกะเทยในเรือนจำนั้นถือได้ว่าเป็นใหญ่ที่สุด พวกเขาใหญ่ยังต้องยอมเนื่องจากกะเทยมีน้อยแต่คนต้องการกลับมีมาก และกะเทยส่วนมากโดยเฉพาะคนที่สวยๆน่ารักก็มักจะเป็นแฟนของหัวหน้าห้องหรือไม่กี่ขาใหญ่ หมายถึงว่ามีคนจองแล้วทั้งนั้น หากใครไปยุ่งตีไม้ตีก็อาจโดนแทงได้ ซึ่งก็มีมาแล้ว อีกทั้งชัยยังบอกว่าตนเองเป็นกลุ่มปลายแถว เงิน ไม่มี อำนาจไม่มี โอกาสครอบครองหรือเข้าถึง “น้อง” จึงเป็นไปได้ยากมาก

เมื่อข่าวแพร่ออกไปว่าชัยไม่ใช่ “ชาย” สายตาของผู้ต้องขังที่อยู่รอบข้างก็เริ่มเปลี่ยนไป ชัยเล่าว่าบางคนที่ไม่เคยคบก็เริ่มเข้ามาทำดีด้วย อย่างไรก็ตามชัยก็ไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องดังกล่าวเพราะรู้ว่าตนเองไม่ได้เป็นแบบนั้น จนกระทั่งมีขาใหญ่คนหนึ่งให้ลูกน้องเข้ามาติดต่อบอกว่าต้องการร่วมหลับนอนกับชัย โดยจะให้เงินเป็นข้อแลกเปลี่ยน ซึ่งทำให้ชัยตกใจมาก และชัยก็รู้ดีว่าเป็นเรื่องอันตราย เพราะพวกเขาใหญ่ในเรือนจำนั้น มีอำนาจมีพวกมากอยากได้อะไรก็ต้องได้ ถ้าขัดใจก็จะเดือดร้อน

ชัยเล่าว่า คนยังมีความรู้สึกเป็นชาย มีความต้องการทางเพศกับเพศตรงข้าม แม้ก่อนหน้านี้จะเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับกะเทยมาแล้ว ขณะเดียวกันชัยก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหลายคน ซึ่งชัยบอกว่ก็ยังรู้สึกดีกับการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงมากกว่า และถ้าให้ชัยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายแต่ต้องอยู่ในบทบาทของฝ่ายรับชัยบอกว่าจะยอมรับให้เป็นแบบนั้นไม่ได้และไม่ต้องการให้เกิดขึ้น เพราะจะกลายเป็นความทรงจำที่เลวร้ายไปตลอดชีวิต โดยเมื่อต้องตกอยู่ใต้อาณาของการบีบบังคับดังกล่าวทำให้รู้สึกอึดอัดมาก

แต่แล้วซัยก็พบทางออกหลังจากที่ซัยพบกับกะเทยคนหนึ่งซึ่งซัยเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยก่อนหน้าที่จะเข้าสู่เรือนจำ ซัยเล่าว่ากะเทยคนนี้นำมาอยู่ในเรือนจำด้วยข้อหาลักทรัพย์นานแล้วแต่ซัยไม่เคยเห็นเพราะไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับใคร เมื่อกะเทยคนดังกล่าวเห็นซัยก็ทักทายและได้พูดคุยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ครั้งในอดีตซึ่งต่อมากะเทยคนนั้นก็ชักชวนซัยให้ไปมีเพศสัมพันธ์ด้วย

หลังจากปฏิบัติการของซัยและคุณอนผ่านไปข่าวของซัยก็แพร่ออกไปอย่างรวดเร็ว เพราะกะเทยคนดังกล่าวต้องการป่าวประกาศให้คนอื่น ๆ โดยเฉพาะเพื่อนกะเทยในเรือนจำด้วยกันทราบว่าตนเป็นที่ต้องการของผู้ชายทุกคนเหนือกว่ากะเทยคนอื่น ๆ ซึ่งแม้แต่ซัยผู้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครก็ยังต้องตกเป็น(ผัว)ของตน อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ซัยก็ทราบแต่เนื่องจากเป็นผลประโยชน์ของทั้งคู่ เพศสัมพันธ์ครั้งนั้นจึงเกิดขึ้น

“ในนั้นมันปิดยาก ใครได้ใคร ใครเป็นหัวเป็นเมียใคร รู้กันหมด แต่ไม่เห็นตอนทำเท่านั้น แต่ก็คิดกันได้รู้ว่าชอบเป็นหัว ไม่ชอบเป็นเมีย”

คุณอนชั่วคราวของซัยสามารถอ้างได้ว่าตนเหนือกว่าผู้อื่นเพราะยังเป็นที่ต้องการ แต่สำหรับซัย ซัยไม่จำเป็นต้องอวดอ้างใดๆแต่วิถีที่ซัยแสดงออกในการมีปฏิสัมพันธ์ทางเพศ ได้สะท้อนให้เห็นถึงสถานภาพและบทบาทภายใต้อาณาบริเวณว่าซัยยังคงเป็น “ชาย” เหมือนผู้ต้องขังคนอื่น ๆ

“หลังเล่นกะเทย ก็เงียบ ไม่มีใครพูดว่าเป็นอีก ขาใหญ่ก็เงียบด้วย ไม่ส่งขามูไร (ลูกน้องของขาใหญ่) มาเลย”

และในที่สุด ข่าวลือว่าซัยเป็นกะเทยก็ค่อยๆเงียบหายไป ทำให้ซัยสามารถกลับไปมีวิถีชีวิตในฐานะผู้ต้องขังคนหนึ่งของเรือนจำตามเดิม

เฮฮาโอวีในเรือนจำ

ซัยบอกเล่าเกี่ยวกับการติดเชื้อเฮฮาโอวีในเรือนจำว่า พวกเด็กใหม่หากหน้าตาดี ผิวขาวก็จะถูกเหมารวมว่าเป็นกะเทย ทั้งๆที่บางคนก็ไม่ได้เป็น แต่เมื่อเข้ามามีคนดูแล มีคนปกป้องหลังๆมาก็กลายเป็นบุญคุณและในที่สุดเมื่อขาใหญ่ขอก็ต้องยอม บางคนเข้ามาแรกๆไม่ได้เป็นกะเทย เป็นผู้ชายแต่พออยู่ๆไป กลายเป็นกะเทยไปเลยก็มี

ในเรือนจำนอกจากโรคจะติดต่อทางเพศสัมพันธ์แล้วซัยเห็นว่าการสักยันต์ก็อาจทำให้ติดโรคได้ และในนี้การสักก็มีเยอะมาก เด็กที่เข้ามาใหม่ๆ ใครอยากมีพวก อยากมีสังกัด อยากสักเป็นก็มักจะโดนบังคับให้สักลวดลายต่างๆบางที่ก็สักขอบตาเพื่อเป็นการทดสอบลาย เพื่อการฝึกฝนฝีมือของอาจารย์ หากไม่ยอมสักแต่อยากเข้ากลุ่มก็ต้องยอมมีเพศสัมพันธ์ เฮฮาเพศสัมพันธ์เข้าแลก ซึ่งส่วนมากจะยอมให้สักมากกว่า

เมื่อถามถึงความรู้ของผู้ต้องขังเกี่ยวกับโรคเอดส์ซักถามว่าก็มีคนจากข้างนอกเข้ามาให้ความรู้บ้าง บางครั้งก็มีพระมาเทศน์ ซึ่งหลายคนในนี้ก็รู้อยู่แล้วว่าเชื้อเอชไอวีและโรคเอดส์ติดได้แบบใดและมีผลกระทบเป็นยังไงบ้าง แต่อย่างเรื่องการป้องกันโดยใช้ถุงยางนี่เป็นไปไม่ได้เพราะหายาก ซ็อกกีแพง บางคนแค่เสื้อผ้าชุดเดียวยังหาลำบาก อีกประการหนึ่งตอนนั้นเมื่อมีความต้องการก็ไม่ได้คิดอะไรแล้ว พอมีอารมณ์มันก็ห้ามไม่ได้ เวลามันเสร็จไปแล้วก็ไม่ได้คิดอะไร ซัยเห็นว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ในเรือนจำมีเพศสัมพันธ์กันก็เพราะอารมณ์ความต้องการมากกว่าความรัก โดยสำหรับซัยแล้วหากมีอารมณ์ความต้องการแล้วก็มักจะสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง ไม่ได้ไปหากะเทยและก็ได้ไปซื้อบริการเพราะไม่ค่อยมีเงิน ไม่อยากเดือดร้อนแย่งกับใคร

ยาเสพติดเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่น่าไปสู่เพศสัมพันธ์ ซัยเล่าว่าในเรือนจำมีคนเสพยาเยอะ ร้อยละ 80 ของผู้ต้องขังล้วนแล้วแต่มาจากคดียาเสพติดแทบทั้งสิ้น เมื่อมียาเสพติดหลุดเข้ามา โดยเฉพาะยาบ้าก็จะเป็นที่ต้องการของทุกคน หรือแม้แต่คนที่ไม่เสพยาก็ยังต้องการเพราะคนที่ครอบครองยาไว้จะมีอำนาจในการต่อรองเรื่องต่างๆสูงมาก สำหรับรายขายยาบ้าจะอยู่ที่เม็ดละ 250 บาทถึง 300 บาท แล้วแต่ความยากง่ายและจำนวนยาที่เล็ดลอดเข้ามาได้ แต่ในขณะที่ซื้อกำหนดของเรือนจำผู้ต้องขังหนึ่งคนจะสามารถใช้เงิน(หักจากบัญชี)ได้เพียงแค่วันละ 200 บาทต่อคน เมื่อยาบ้ามีราคาที่สูงกว่านั้น การแลกเปลี่ยนในรูปแบบอื่นจึงเกิดขึ้นซึ่งในช่วงนี้กะเทยหรือแม่กระทั่งชายที่ต้องการได้ยากก็จะทำทุกวิถีทางซึ่งเพศสัมพันธ์ก็เป็นหนึ่งตัวเลือกที่ถูกใช้มากที่สุดในเวลาดังกล่าว

ซัยเล่าว่าใครที่เป็นกะเทยถ้าเข้าไปในเรือนจำก็จะถูกมองเหมือนเป็นผู้หญิงสาวคนหนึ่ง บางคนก็แปลงเพศแล้วก็มี แต่หัวหน้าห้องต่างๆก็มักจะเอาไปครอบครองหมดโดยเฉพาะคนที่สวยๆ ซึ่งในนั้นมีเพศสัมพันธ์กับกะเทยนั้นถือเป็นเรื่องปกติ แต่ในนั้นก็ไม่ได้มีถุงยางและก็ไม่มีใครให้ความสำคัญกับการป้องกันมากเท่าไรนัก โดยสำหรับซัยเพศสัมพันธ์ของคนที่เกิดขึ้นในเรือนจำซัยบอกว่าการก่อนทำไม่ได้คิดถึงโรคเอดส์ เพียงแค่คิดว่าทำอย่างไรถึงจะรอดจากการเป็นเมียขนาดใหญ่ แต่หลังจากมีอะไรกับกะเทยแล้วก็มาคิดเหมือนกัน แต่ถ้าคิดอีกอย่างหนึ่งถ้ายอมเป็นเมียในวันนั้น ก็อาจต้องตกเป็นเมียของอีกหลายคนและตอนนี้ก็คงคิดโรคเอดส์ไปแล้ว

5.4 สันติกับตำแหน่งนางฟ้าในเรือนจำ

ก่อร่างสร้างทุนและอาชีพที่ถนัด

“สันติ” ชายวัยรุ่นร่างสันทัดเป็นคนอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ครอบครัวของสันติเป็นครอบครัวใหญ่ มีสมาชิกทั้งหมด 7 คน ชีวิตความเป็นอยู่ตั้งแต่เล็กจนโตนั้น สันติบอกว่าการ

ผูกพันใกล้ชิดกับ “อู๋” ผู้ซึ่งมีศักดิ์เป็นตาของตนมากที่สุด อย่างไรก็ตามสันติบอกกับผู้ศึกษาว่า อู๋ไม่ได้เป็นพ่อที่แท้จริงของแม่แต่อู๋เป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูแม่ของสันติมาตั้งแต่แม่ยังเด็ก

“เท่าที่จำความได้ชีวิตนี้ก็อยู่แต่กับอู๋ 2 คน กินกับอู๋ นอนกับอู๋ อู๋รักหลานที่สุด”

ฐานะทางบ้านในวัยเด็กของสันติถือว่าไม่ได้ลำบากเพราะอู๋เป็นผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวาระถึงสองครั้ง อีกทั้งยังเป็นคนกว้างขวาง เป็นผู้มีบารมี ผู้คนในหมู่บ้านจึงให้ความเคารพนับถือเสมอมา ส่วนพ่อของสันตินั้นมีอาชีพค้าขายเปิดไก่อ และแม่มีอาชีพค้าขายขนมจีนในตลาด โดยทั้งพ่อและแม่นั้นงานยุ่งมาก ต้องตื่นแต่เช้า กว่าจะกลับบ้านก็มืด สันติจึงใช้เวลาส่วนมากอยู่กับอู๋ อย่างไรก็ตามสันติก็เป็นคนขยันช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน โดยในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ ก็ช่วยเอากะทิไปส่งให้แม่ที่ตลาดตั้งแต่เวลา 5.00 น.

สันติบอกเล่ากับผู้ศึกษาว่าไม่ทราบเหมือนกันว่ามีจิตใจเริ่มเป็นสาว(กะเทย) ตั้งแต่เมื่อใดแต่จำได้ว่าตอน ป.1 เพื่อนส่วนใหญ่ที่เล่นด้วยในโรงเรียนจะเป็นเด็กผู้หญิง เมื่อกลับมาที่บ้านเพื่อนรุ่นเดียวกันในหมู่บ้านก็จะมีแต่ผู้หญิงเป็นส่วนมากอีก สภาพแวดล้อมรอบๆตัวจึงมีแต่เด็กผู้หญิง ทำให้สันติเล่นและทำกิจกรรมต่างกับกลุ่มเพื่อนผู้หญิงมาตลอด

“เล่นก็เล่นกับเด็กผู้หญิง กระโดดหนังยางบ้าง เล่นขายของบ้าง เล่นซ่อนแอบบ้าง ส่วนเรื่องการชกต่อยแบบเด็กผู้ชายนั้นก็ไม่มีกั๊ ตอนที่อยู่ชั้นป.2 เคยไปเล่นกับเด็กผู้ชายแต่โดนต่อยตบวมกลับบ้านเลยไม่ชอบ กลัวผู้ชาย”

เมื่อขึ้นชั้น ป. 4 สันติบอกว่าเริ่มรู้ตัวว่าตัวเองชอบที่จะเป็นผู้หญิง ซึ่งในตอนแรกทางบ้านไม่รู้ กอปรกับสันติไม่กล้าบอก ไม่อยากบอกให้ทางบ้านรู้ ด้วยความเป็นเด็กจึงกลัวผู้ใหญ่ทำให้ ดังนั้นพฤติกรรมจึงถูกเก็บกดไว้แล้วไปแสดงออกที่โรงเรียนแทน กิจกรรมต่างๆก็จะทำกับเพื่อนผู้หญิง ส่วนเรื่องการเตะต่อยหรือกีฬาเช่นฟุตบอลซึ่งเป็นของพวกผู้ชายสันติจะไม่สนใจเลย

“ในหมู่บ้าน ชาวบ้านจะเป็นพวกแอนตี้กะเทย และเพราะอู๋ป็นถึงผู้ใหญ่บ้าน เวลาไปออกงานที่ไหนก็จะชวนเราไปด้วย ดังนั้นก็แสดงออกไม่ได้ ต้องเก็บอาการเอาไว้”

สันติเล่าว่าเมื่อขึ้นชั้นป.5 เริ่มเก็บอาการไม่อยู่ เวลาเดินไปไหนจะโดนชาวบ้านแซวและเรียกว่า “กะเทย กะเทย” ซึ่งทางบ้านก็เริ่มสงสัย แต่สันติก็ยังไม่ยอมรับจนจบ ป.6 อู๋เลยให้ไปบวชเรียนแทน และระหว่างที่บวชเรียนอยู่นั้นเองความลับของสันติที่ปิดบังทางบ้านไว้ก็ถูกเปิดเผย

“แรกๆทางบ้านก็ไม่รู้ แค่สงสัยแต่มาความลับแตกตอนที่อู๋ไปเยี่ยมหาที่กุ๊ ด้วยความรักหลาน พอเห็นห้องสภปรกก็เลยช่วยทำความสะอาดให้ จึงพบหนังสือเกี่ยวกับผู้ชายที่หลานตัวเองสะสมไว้ อู๋เก็บเอาไปทิ้งได้ถึง 3 ก่อง”

ด้วยความใจดีและความรักหลานของอู๋ที่มีต่อสันติ เมื่อรู้ความจริงก็ไม่ได้ตำหนิอะไร แต่อู๋ก็ได้ขอให้สันติบวชเรียนต่อไปซึ่งสันติก็บวชเรียนเป็นเณรได้ถึง 3 ปี แต่ทั้งนี้ในที่สุดสันติก็ต้องสึกเพราะมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับคนในวัดอย่างรุนแรงจนต้องตัดสินใจลาสิกขาบทยออกมา

หลังจากบวชเรียนจนได้วุฒิการศึกษาเทียบเท่าชั้น ม.3 ออกมาอยู่ที่บ้านได้ไม่นานป่าของสันติได้ชักชวนให้ไปทำงานเป็นเสมียนของโรงงานทำไม้ที่จังหวัดนครปฐม สันติทำงานไปได้ระยะหนึ่งพอดีหุ้นส่วนของโรงงานเดิมได้ขยายโรงงานไปที่ต่างอำเภอสันติจึงย้ายไปช่วยงานที่นั่น แต่ไปได้แค่คืนเดียวสันติก็ต้องพบกับข่าวร้ายและต้องกลับเชียงใหม่ด่วนเพราะทางบ้านได้ส่งข่าวมาว่าแม่ของสันติเสียชีวิต

แม่เสียชีวิตตอนสันติมีอายุประมาณ 16 ปี ซึ่งหลังจากจัดการธุระเรื่องงานศพแม่แล้วประมาณ 2 สัปดาห์ต่อมาสันติก็ได้กลับไปทำงานที่นครปฐม แต่ว่าไปอยู่ที่นั่นได้แค่เพียงวันเดียวสันติก็กลับมาที่บ้านเนื่องจากมีความรู้สึกว่ายู่ไกลบ้านแล้วไม่มีความสุข คิดถึงแม่

“เสียใจ คิดถึงแม่ คิดว่าอยู่คนเดียวไม่ได้ ไม่ไหวแล้ว คิดถึงอู๋ด้วย เลยตัดสินใจกลับบ้าน”

เมื่อกลับมาอยู่ที่บ้านด้วยความรู้สึกคิดถึงแม่และเพราะว่าว่างไม่มีงานทำ สันติก็เริ่มคบเริ่มออกไปเที่ยวกับเพื่อนแต่ครั้งนี้เป็นกลุ่มเพื่อนผู้ชาย สันติบอกว่าเพื่อนผู้ชายไปไหนก็ไปด้วยกันหมด แม้แต่ไปชกต่อยทะเลาะวิวาทสันติก็ตามไปด้วย ไปกินเหล้าก็ไป จนกระทั่งอายุประมาณ 17 ปี เพื่อนชวนให้ลองใช้ยาเสพติดซึ่งสันติก็ลองทุกอย่างตั้งแต่ กัญชา กาว จนไปถึงยาบ้า

“กำลังเป็นวัยรุ่น เลยอยากลองเพราะในตอนนั้นยาบ้าในหมู่บ้านราคาแค่ 30 บาทเอง ส่วนวิธีการเล่นในตอนนั้นคือเอายามาทุบให้ละเอียดแล้วใส่ท่อสูบ ก็เลียนแบบคนอื่นที่เค้าเป็นแล้วคือเค้าทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วก็แบ่งให้เล่นนิดหน่อย แต่ไอ้ที่นิดหน่อยนี้แหละก็อยู่ได้ทั้งวันทั้งคืนเลย แล้วก็เล่นมาเรื่อยๆ”

หลังจากเป็นผู้เสพยาชนิดหนึ่งสันติก็เริ่มผันตัวเองมาเป็นผู้ขายยาโดยสันติเล่าว่าตอนนั้นไม่รู้สึกว่ากลัวถึงพิษภัยของยาเสพติดเลย

“สบายใจ เงินก็มี ยาก็มี แค่อัดถุงพลาสติกแล้วก็เดินขายตามตรอกซอกซอยต่างๆ”

อาณาบริเวณเรือนจำ

แต่แล้วสันติก็ต้องโดนจับกุมเพราะไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นครั้งแรกในชีวิตโดยในตอนนั้นสันติได้นำยาบ้ามาขายให้เพื่อนแต่ขายไม่หมดจึงเหลือติดตัว 1 เม็ด ซึ่งเป็นเวลาพอดีกับที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังมาตรวจสถานที่เกิดเหตุ เนื่องจากได้รับแจ้งว่ามีกรณีลักขโมยปั้มน้ำในหมู่บ้าน เมื่อมาเจอสันติเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบถามข้อมูลของเกี่ยวกับบ้านที่โดนขโมยปั้มน้ำแต่สันติกลับ

ไม่ยอมตอบและแสดงอาการมีพิรุณจึง โคนคั่นตัวและพบยาเสพติดทำให้ถูกใส่กุญแจมือแล้วนำตัวไปยังสถานีตำรวจเพื่อสอบสวน และเตรียมส่งตัวไปฝากขังยังเรือนจำในวันรุ่งขึ้น

เมื่อทราบว่าจะต้อง ไปอยู่ในเรือนจำสันติเกล้าว่า ตอนนั้นรู้สึกกลัว เอาแต่ร้องไห้อย่างเดียว เพราะเคยดูโทรทัศน์ที่นำเสนอถึงสภาพภายในเรือนจำ ว่ามีลักษณะที่น่ากลัวมาก ต้องเจ็บตัว ต้องเข้าไปอยู่กับ “ผู้ชาย” ต้องมีการแย่งชิง ทะเลาะ ใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ ที่ผ่านมาได้ยินว่าพวกผู้ชายที่อยู่ในนั้นคุ ป่าเถื่อน นอกจากนี้ กระทบในนั้นก็จะตีกันแย่งผู้ชายกัน และถ้าเข้าไปแล้วบางคนไม่ชอบหน้าก็อาจโดนตบ โคนทำร้าย โคนแกล้งด้วย ความรู้สึกในตอนนั้นจึงกลัวมาก กลัวไปทุกอย่าง

“ได้ยินมาว่าผู้ชายในนั้น โหดร้าย รุนแรง เป็นชาตินิยม บางทีก็จะแย่งกระทบกัน บางครั้งกระทบก็จะ โคนช้อมด้วย”

วันแรกที่เข้าสู่เรือนจำสันติเกล้าว่าจะต้องเดินผ่านด่านเข้าไปทั้งหมด 4 ประตู จนไปถึงบริเวณศาลาแห่งหนึ่ง เจ้าหน้าที่ก็จะบอกให้ถอดเสื้อผ้าเพื่อตรวจค้นร่างกายของต้องห้าม เช่น อาวุธต่างๆนอกจากนั้นยัง ให้ลูกนั่ง 5 ครั้งเพื่อป้องกันผู้ต้องขังแอบ “เซป” ยาเสพติดเข้า และแม้ดูเหมือนว่าสันติมีความเข้าใจในเหตุผลที่ต้องเปลือยกายต่อหน้าคนอื่น แต่สิ่งนั้นก็มิได้ช่วยให้สันติรู้สึกดีขึ้นเลย

“ก็รู้ว่าเป็นกฎต้องคั่นแต่ เขารู้ว่าเราเป็นกะเทยยิ่งแกล้ง จับ โน่นจับนี่ อายด้วย ร้องไห้ตลอด”

สันติเล่าว่าข้าวของที่เอาติดตัวเข้ามาด้วยก็ โคนยึดไปหมด เช่น ลูกกลิ้ง ไฟแช็ค สำหรับกางเกงขายาวก็ถูกตัดขาออกทำเป็นขาสั้น

“ตัดเลย ไม่มีใครบอก ใส่กางเกงยีนส์เข้าไปเขาก็เอากรรไกรมาตัดให้เป็นขาสั้น บอกว่ามันผิดระเบียบ โดยไม่ถามเราซักคำว่าจะตัดหรือเปล่า”

จากนั้นสันติก็ถูกส่งตัวไปตัดผม โดยสันติบอกว่าตนเข้ามาในช่วงวันเสาร์อาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุด ผู้ต้องขังส่วนมากจึงว่าง ไม่ได้มีกิจกรรมตามตารางเรือนจำ ดังนั้นผู้ต้องขังจึงพากันมาล้อมวงคุยสันติ ซึ่งทำให้สันติรู้สึกอายอย่างมากที่มี “ผู้ชาย” มารุมล้อม แต่เมื่อเห็นผู้ต้องขังหลายคนในนี้ ลักษณะท่าทางไม่ได้น่ากลัวอย่างที่ได้อินมา ในทางตรงกันข้ามสันติกลับได้รับความสนใจ ใส่ใจจากผู้ต้องขังชายอันแตกต่างจากชายในสังคมนอกกำแพงที่สันติเคยประสบอย่างมาก สันติจึงเริ่มเกิดความแปลกใจ แต่ทั้งนี้เรื่องที่สันติไม่เคยทราบและเป็นความแตกต่างอันเนื่องมาจากบริบทของอาณานิคมทางสังคมยังมีอีกหลายอย่าง

อาหารมื้อแรกในเรือนจำซึ่งเป็นมื้อค่ำ สันติบอกว่าพอทราบมาบ้างว่าอาหารในนี้ไม่ค่อยดี แต่ไม่คิดว่าจะเจอลิงนี้

“มื้อแรก ให้กินข้าวแดงกับน้ำอ้อย แต่มันหิวเลยต้องกิน”

“ข้าวมันแข็ง กินเข้าไปว่าลำบากแล้ว ตอนเช้าเข้าห้องน้ำได้รู้ก้นลำบากกว่าตอนกินอีก”

นอกจากนี้สันติยังกล่าวถึงอาหารอีกหลายอย่างในเรือนจำที่มีการจัดเลี้ยง ว่ามีรสที่ไม่ถูกปากและมีความจำเจของรายการอาหาร

“เห็นเมนูเขียนไว้ ข้าวมันไก่ ก็อย่าคิดว่าเป็นข้าวมันไก่เหมือนข้างนอก ในนั้นข้าวเป็นข้าวแดง ซึ่งถ้ามาใหม่ๆ ก็จะอุ่นนุ่มมือแต่ถ้าโดนลมสักเดี๋ยวนเดียวข้าวก็จะแข็งมากแทบจะกินไม่ได้เลย สำหรับไก่อีกจะมีแต่มันของไก่ เนื้อไม่เคยเห็นเลย อาหารจะเป็นอย่างนี้แม้ตอนหลังจะเป็นข้าวขาวแล้วเพราะข้าวแดงหายากแต่กับข้าว โดยเฉพาะมื้อกลางวันจะมีเมนูอยู่ 3-4 อย่างเท่านั้น ถ้าวันนี้เป็นปลาทุเค็ม พรุ่งนี้เป็นผักกาดดองยำ มะรืนเป็นถั่วแดงต้ม โชคร้ายก็เจอน้ำอ้อย”

สำหรับคืนแรกในเรือนจำก่อนเข้านอนก็จะต้องสวดมนต์ไหว้พระและร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีเสร็จแล้วจึงได้เข้านอนในเวลาประมาณ 20.00 น. ซึ่งห้ามส่งเสียงโดยเด็ดขาด แม้ในห้องจะเปิดไฟทิ้งไว้ตลอดคืนก็ตาม ในคืนนี้สันติได้นอนร่วมกับห้องผู้ต้องขังชาย สันติเล่าว่าในแต่ละห้องก็จะมีหัวหน้าประจำห้อง ซึ่งในห้องที่สันตินอนหัวหน้าห้องก็ได้เรียกให้สันติมานอนใกล้ๆ สันติเห็นว่าคิดว่าต้องนอนพื้นไม้แข็งๆ เพราะเป็นเบาะนุ่ม และกลัวว่าหากไม่ยอมจะโดนทำร้ายจึงตกลงไปนอนกับหัวหน้าห้อง

“หัวหน้าห้องมีผ้าปูนอน เข้าไปใหม่ไม่มี พอหัวหน้าเรียกให้ไปนอนด้วยก็เลยไป กลัวด้วยและคิดว่าต้องนอนพื้นแข็งๆ”

อย่างไรก็ตามสันติบอกว่าในคืนแรกนั้นยังคงไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับใคร แม้สันติจะเคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับชายมาแล้ว แต่หัวหน้าห้องก็ไม่ได้บังคับเมื่อสันติไม่เต็มใจ

“ผู้ชายทุกคนในห้องจะพูดสุภาพอ่อนน้อมกับกะเทยมาก จะคอยเอาอกเอาใจทุกอย่าง ยิ่งกว่านั้นพอตื่นเช้าขึ้นมาก็จะมีการส่งจดหมายเขียนจิบจบบ้างเล็กๆ เป็น 10 ฉบับ ถามว่าชื่ออะไร อยากรู้จักด้วย แล้วก็ฝากขนมฝากข้าวมาให้ ไม่กลัวแล้วตอนนี้รู้สึกเหมือนเทพธิดาคคนหนึ่ง”

แม้ว่าจะมีชายหลายคนมารุมล้อม มาคอยเอาใจ แต่การเข้าสู่เรือนจำครั้งนี้สันติก็ยังไม่ได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใครซึ่งสันติให้เหตุผลว่า

“เอาเข้าจริงๆก็ยังไม่ไหวที่มีจะมีอะไรในนี้ ไม่อยากสนใจเรื่องในนี้ คดีไม่แรง เดียวก็ได้ออกไปแล้ว”

การเข้าสู่เรือนจำครั้งนี้สันติถูกจำกัดพื้นที่อยู่ในแดน 4 คือแดนพิเศษหรือแดนแรกรับ กล่าวคือ เรือนจำจะแยกระหว่างผู้ที่กำลังถูกดำเนินคดีอยู่ในแดนพิเศษซึ่งแดนพิเศษจะไม่สามารถไปแดนอื่นหรือพื้นที่อื่นๆ ได้เลย ยกเว้นเฉพาะญาติมาเยี่ยมกับไปซื้อของเท่านั้น นอกจากนี้ผู้ต้องขังที่อยู่แดนอื่นก็ไม่สามารถเข้ามาหาได้ คนอยู่ในแดนพิเศษเวลาออกไปไหนก็จะมีคนควบคุม แต่สำหรับผู้ต้องขังที่ติดความสิ้นสุดแล้วจะถูกจัดให้อยู่ในแดนอื่นๆ ดังนี้คือ แดน 1 ซึ่งมีพื้นที่ทำ

กิจกรรมมีสนามลานกีฬา เวทีมวย เป็นต้น แคน 2 คือแคนสุทกรรมสำหรับการประกอบอาหาร แคน 3 คือพื้นที่อาบน้ำ ชักผ้า ตากผ้าและถือเคอร์ แคน 5 คือแคนความมั่นคงสูง ซึ่งมักจะใช้คุมขังผู้ต้องขังที่มีโทษรุนแรง

สันติกล่าวเปรียบเทียบกับแดนพิเศษที่ตนอยู่กับแดนอื่นๆว่าเป็นแดนอนุบาลกับมัธยม ความ “เก๋เกม” ของผู้ต้องขังแต่ละแดนก็ต่างกัน ผู้อยู่มาก่อนในแดนพิเศษนี้สันติได้พบกับเพื่อนและคนที่รู้จักหลายคน จึงทำให้สันติเรียนรู้กฎกติกา ช่องทางเอาตัวรอดต่างๆ อย่างไม่รู้ตัวตามสันติบอกว่า เป็นเพียงความรู้เบื้องต้นเท่านั้นเพราะในครั้งแรกนี้หลังจากถูกฝังขังที่เรือนจำทั้งหมด 3 ฝาก(ฝากละ 12 วัน) ศาลก็ได้ตัดสินให้ปรับสันติเป็นเงิน 5,000 บาทและปล่อยตัวกลับบ้าน

เมื่อกลับไปอยู่ที่บ้าน กลับไปเจอกับเพื่อนกลุ่มเดิม สิ่งแวดล้อมเดิม สันติก็กลับไปเสพยาบ้าอีก และก็นำไปสู่การถูกจับกุมครั้งที่สอง การถูกจับกุมครั้งนี้สันติเล่าว่าตอนนั้นกำลังนั่งเล่นอยู่ที่สนามฟุตบอลของโรงเรียนในหมู่บ้าน อยู่ดีๆก็มีตำรวจก็เข้ามาในโรงเรียนแล้วเรียกสันติกับเพื่อนอีกคนขึ้นรถไปที่สถานีตำรวจแล้วตรวจหาสารเสพติดในปีสสาวะ เพื่อนของสันติตรวจไม่พบอะไร ส่วนตัวสันติซึ่งยังคงเสพยาบ้าอยู่เป็นประจำจึงตรวจเจอ และถูกส่งตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเช่นครั้งแรก

การเข้าสู่เรือนจำครั้งนี้เป็นครั้งที่สองของสันติซึ่งไม่ห่างจากครั้งแรกมากนัก แต่จากประสบการณ์ในครั้งก่อนทำให้สันติไม่ร้องไห้อีกแล้ว เมื่อสันติเข้ามาอยู่ได้ราวหนึ่งสัปดาห์เศษก็ได้มีความสัมพันธ์กับผู้ต้องขังซึ่งเป็นรองหัวหน้าห้องคนหนึ่ง อย่างไม่รู้ตัวตามเพศสัมพันธ์นี้เป็นการใช้ปากมิได้มีการสอดใส่แต่อย่างใด

“ชอบ เพราะเขาหน้าตาดี เอาใจเก่ง โอกาสแบบนี้มีไม่มาก มาขอก็เลยใจอ่อน ให้ 2 ครั้ง ใช้ปาก แต่ก็ไม่กล้าให้อย่างอื่นกลัวจะติดโรค”

หลังจากความสัมพันธ์ในครั้งนั้นสันติเล่าว่าทั้งคู่ไม่ได้พัฒนาจนถึงขั้นเป็นแฟนกันเพราะเป็นเพียงความต้องการและ โอกาสที่มาตรงกันเท่านั้น และสันติก็คิดว่าการใช้อยู่ในเรือนจำแม้สันติจะไม่ได้ “กลัว” อีกต่อแต่ก็ทำให้เสียเวลาไปหลายปี ดังนั้นหากออกไปครั้งนี้ก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก และไม่กลับมาที่นี่อีก จนนั่น 3 สัปดาห์สันติก็ได้รับการปล่อยตัว กลับบ้าน

สันติเล่าว่าเมื่อกลับมาอยู่บ้านได้ 3 เดือนตำรวจได้เข้ามาบุกตรวจค้นที่บ้านแต่ก็ไม่พบอะไร เนื่องจากในตอนนั้นสันติไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว ตำรวจจึงได้ให้พ่อของสันติลงชื่อกำกับไว้ว่าไม่พบยาในบ้าน อย่างไม่รู้ตัวหลังจากนั้นไม่นานในท้ายที่สุดสันติก็ต้องโดนจับอีกครั้ง สันติบอกว่าระหว่างที่เดินอยู่ในหมู่บ้านตำรวจได้เข้ามาล้อมตัวและใส่ยาบ้าจำนวน 2 เม็ด เข้าในกระเป๋า

กางเกงของสันติ พร้อมกับตั้งข้อหาว่ามีแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองจนทำให้สันติถูกจำคุกเป็นเวลา 2 ปี

ปฏิบัติการเพื่อตำแหน่งแห่งที่

หลังจากที่โดนศาลตัดสินให้จำคุกถึง 2 ปีซึ่งก็สร้างความหนักใจให้กับสันติไม่น้อย แต่ทั้งนี้ ด้วยประสบการณ์ที่ผ่านมา ตลอดระยะเวลา 2 เดือนแรก สันติเล่าว่ามีความรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของหญิงหรือเทพธิดาเพราะมีแต่คนมาคอยเอาใจ โดยเฉพาะเมื่อย้ายออกจากแดนแรกเข้าไปอยู่แดนอื่น ก็เจอผู้ต้องขังชายหลายคนเข้ามาจีบ เข้ามาขอมีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยเสนอแลกกับเงิน สิ่งของ หรืออาหารการกินต่างๆ ทำให้ในช่วงดังกล่าวสันติรู้สึกว้า กะเทยในเรือนจำก็คือเทพธิดานั้นเองซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่สังคมภายนอกจะเห็นเช่นนี้ และต่อมามีความกังวลใจต่างๆก็ค่อยๆหายไป

“เมื่อก่อนกลัว แต่เอาเข้าจริงกลายเป็นว่าเราคือ เป็นเทพธิดาคนหนึ่ง มีแต่ผู้ชายมาเอาใจ”

สันติบอกกับผู้ศึกษาว่าในเรือนจำนอกจากโดนจำกัดบริเวณแล้วนอกนั้นชีวิตสุขสบายหมด ซึ่งนอกจากสันติจะมีที่นอน มีผ้าห่ม มีหมอน มีของกิน ขนมอาหาร ที่มีคนเอามาให้ เงินทองก็มีไม่ขาดแคลนเพราะมีญาติมาเยี่ยมเสมอแล้ว สันติบอกว่ายังมีเครื่องสำอางอีกหลายอย่างที่นำมาเสริมความสวยแม้จะอยู่ในเรือนจำ ความงามก็ยังสำคัญเสมอและเป็นเครื่องมือหนึ่งในการดึงดูดผู้ต้องขังชายซึ่งนำมาสู่ความสุขสบายของสันติ

อย่างไรก็ตามชีวิตที่สุขสบายภายใต้บริบทเรือนจำจากคำบอกเล่าของสันติก็คงอยู่ไม่นาน เพราะพอเข้าเดือนที่ 3 สันติได้หันไปเล่นการพนัน โดยเฉพาะไพ่และไฮโล จนเงินทองที่เคยมีหายไปอย่างรวดเร็วจนถึงขั้นติดหนี้สิน ชายหลายคนที่เคยเอาใจก็กลับไปสนใจกะเทยน้องใหม่ที่เข้ามาอีกหลายรุ่นและท่าทางจะมีหวังมากกว่าสันติที่เล่นตัวมาตลอด นอกจากนี้สันติยังได้ทะเลาะตบตีกับกะเทยด้วยกันในเรือนจำจนถูกลงโทษห้ามเยี่ยม 3 เดือน หนี้สินที่ติดตัวอยู่จึงไม่มีใครที่จะช่วยสะสางได้ และหากค้างไว้ก็อาจจะต้องจ่ายเป็นอย่างอื่นแทน ซึ่งสันติบอกว่าถึงขั้นถูกแทงเลือดตกยางออกก็เห็นมาแล้ว ในที่สุดสันติจึงตัดสินใจมีแฟน โดยแฟนในความหมายของสันติก็ไม่ได้เป็นคู่รักหรือมาจากความรักชอบพอ เพียงแต่สันติต้องการคนเข้าคุ้มครองและแบ่งเบาภาระการดำรงชีพในเรือนจำ

“อยู่ในเรือนจำมีแฟนหลายคนมาก เนื่องจากต้องการพึ่งพาผู้ชายในนั้น โดยเฉพาะเรื่องเงินและอาหารการกิน คนเดียวไม่ไหว มีคนมาช่วยก็ลำบากน้อยลง”

อย่างไรก็ตามการมีแฟนก็ยังไม่สามารถตอบสนองค่าใช้จ่ายและความต้องการต่างๆของสันติได้อย่างเพียงพออยู่ดี แม้แฟนของสันติส่วนมากจะเลี้ยงดูอย่างดีซื้อข้าวให้กินทุกมื้อ แต่สันติกล่าวว่าชีวิตประจำวันในเรือนจำของคนนั้นค่าใช้จ่ายต่อวันเยอะมาก ที่ได้มาจากแฟนจึงไม่พอ

“บางครั้งมียาบ้าหลุดเข้ามาที่ซื้อเล่นซึ่งราคาค่อนข้างแพง ถ้าไม่มียาบ้าก็ต้องสูบบุหรี่ตลอด ก่อนนอนไม่มีอะไรทำก็จะไปเล่นไพ่ เล่นไฮโล นอกจากนี้กะเทยจะอยู่ได้ ยากมีคนเลี้ยงก็ต้องสวย จึงต้องมีค่าเครื่องสำอาง ค่ายาคุมให้มีหน้าอก”

เมื่อรายรับไม่พอรายจ่ายอีกทางออกของสันติซึ่งบริบทเรือนจำเปิดไว้สำหรับกะเทยก็คือการขายบริการทางเพศโดยเมื่อมีโอกาส เมื่อแฟนเปลหรือตอนที่ไม่มีแฟนก็ตามสิ่งนี้คืองานหลักที่ทำให้สันติยังคงรักษาตำแหน่งแห่งที่ของตนเองเอาไว้ได้

“ส่วนมากจะเป็นวันเสาร์ อาทิตย์ วันละ 7-8 คน ราคาแล้วแต่ตกลง หักค่าโรงแรมแล้วเคยได้เงินมากถึงวันละ 500-700 บาท เงินที่ได้ก็เอาไปซื้อของกิน ซื้อยา(บ้า) ของใช้ และไฟ ไม่กลัวอะไรอีกแล้ว อยู่มาหลายครั้งจนจะเป็นบ้านอีกหลังไปแล้ว”

เอชไอวีในเรือนจำ

“เอดส์นี่ ถ้าคิดแล้วมันเป็นยังไง มันจะออกผลกี่โมง มันใช้ระยะเวลาเท่าไร? ถ้าคิดก็อีกนานเอาวันนี้ให้รอดไปก่อน กะเทยตายเพราะเอดส์เป็นเรื่องธรรมดา เอาตัวรอดไปเป็นวันๆดีกว่า”

ประโยคขั้นต้นนี้คือคำตอบของสันติ เมื่อผู้ศึกษาดูเกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวีและโรคเอดส์ของผู้ต้องขังภายในเรือนจำ สันติเล่าว่าภายในเรือนจำนั้นการมีเพศสัมพันธ์ส่วนมากจะไม่ได้ป้องกัน แม้ว่าก่อนหน้าที่นี้จะมีหน่วยงานเข้ามาให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันมาแล้วก็ตาม

“เมื่อคนเรามีอารมณ์ มีความต้องการทางเพศ ก็ไม่ได้คิดอะไร พอเสร็จกันไปก็ไม่ได้นึกถึงอันตรายจากการติดโรคมามากเท่าไรนัก สำหรับการป้องกันคือใช้ถุง แต่เวลานั้นจะไปเอาที่ไหนคนจะเอากัน(ขายตัว) ถามหาถุง ลูกค้ายี่หนีกะเทยไปหากระทิง พอดี นอกจากนั้นในนี้มีหลายพวก หลายคน โขก โชนมาแล้ว ปีน(เข็มฉีดยาเสพติดทำจากสายน้ำเกลือและปากกา) อันเดียวใช้ทั้งกลุ่ม พวกสักก็มี ผิงมุก ผ่าเบนซ์อีกเยอะ เอดส์เป็นเรื่องเล็กไปแล้วในนั้น”

ในมุมมองของสันติแม้จะมีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคต่างๆแต่ความจำเป็นที่จะต้องดิ้นรนในเรื่องเฉพาะหน้า ความเสี่ยงจึงถูกผลักไว้เป็นเรื่องของอนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้น สำหรับตนเองสันติบอกว่า ตอนแรกก็คิดว่าจะป้องกัน แต่ก็ไม่ได้ป้องกัน ครั้งต่อมาก็ปล่อยเลยตามเลย เรื่องแบบนี้มันพูดยาก บางคู่ที่กลัวก็เลือกใช้ชีวิตแบบชั่วคราวเฉยๆ แต่ยังคงติดโรคก็มี สันติจึงมองว่าการต่อสู้ดิ้นรนเอาตัวรอดในเรือนจำ เป็นเรื่องที่ทุกคนต้องทำ ขึ้นอยู่กับว่าใครจะทำอะไรและคนจะติดโรคกี่แล้วแต่บุญแต่กรรม

หลังจากพ้นโทษสันติได้ไปทำงานที่กรุงเทพฯ และได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายอีก 2 คน โดยไม่ได้ป้องกัน ซึ่งเมื่อกลับมาที่บ้านจากนั้นประมาณ 2 เดือนหลังจากเสพยาบ้าอย่างหนักสันติมีอาการไม่สบายน้ำหนักลด จึงไปพบแพทย์ซึ่งก็ได้รับข่าวร้ายว่าสันติติดเชื้อเอชไอวี ทั้งนี้

สันติคิดว่าอาจจะติดเชื่อมาจากคนใดคนหนึ่งในการมีเพศสัมพันธ์ที่กรุงเทพฯ เพราะเมื่อออกจากเรือนจำมาใหม่ๆ ยังมีผิวขาวและสุขภาพดีอยู่

5.5 คู่หมั้นกับเพศสัมพันธ์เพื่อเสริมอำนาจบารมี

ก่อร่างสร้างทุนและอาชีพ

คู่หมั้นอาศัยอยู่ที่อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน คู่หมั้นเล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่าชีวิตในวัยเด็กค่อนข้างลำบากเนื่องจากที่บ้านมีฐานะยากจน แม่ทำงานรับจ้างซักผ้าซึ่งจะมีรายได้ที่แน่นอนเป็นรายเดือนแต่ก็ไม่มากนัก ส่วนพ่อทำงานรับจ้างทั่วไปแต่เนื่องจากพ่อติดเหล้า บางครั้งจึงไปทำงานบางครั้งก็ไม่ไปดังนั้นรายได้จากแม่จึงถือได้ว่าเป็นรายได้หลักของครอบครัว

“ก่อนข้างจะยากจนครับ หาเช้ากินค่ำ แม่มีรายได้ประจำคนเดียว พ่องานไม่แน่นอนไม่นอน แต่ก่อนพ่อติดเหล้าหนัก คนขี้เหล้าการงานก็ทำบ้างไม่ทำบ้าง ส่วนมากจะกินกับแม่”

แม้ครอบครัวจะลำบากและเห็นความเหน็ดเหนื่อยของแม่ แต่คู่หมั้นก็บอกกับผู้ศึกษาว่า ในตอนนั้นไม่ได้ช่วยแม่ทำงานเลย นอกจากนี้ยังไม่อยากอยู่ที่บ้านเพราะไม่อยากเห็นพ่อเวลาเมา เมื่อมีเวลาว่างคู่หมั้นจึงใช้เวลาส่วนใหญ่ไปเล่นกับเพื่อน จนเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นคู่หมั้นก็เริ่มออกจากบ้านไปเที่ยวกลางคืนกับกลุ่มเพื่อนๆ บางครั้งก็กลับบ้าน บางครั้งก็ไม่กลับ ซึ่งก็ทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับทางบ้าน

การเที่ยวกลางคืนของคู่หมั้น คู่หมั้นมักจะไปตามสถานบันเทิงต่างๆซึ่งอยู่ในเขตชานเมืองดังนั้นที่เหล่านี้จึงไม่เข้มงวด กวดขันเรื่องอายุของผู้มาใช้บริการมากนัก คู่หมั้นและเพื่อนๆ ในวัยมัธยมศึกษาปีที่ 2 จึงเข้าไปดื่มกินได้อย่างสะดวกและเป็นที่มาของประสบการณ์ด้านอื่นๆตามมามาก

“มันเป็นกึ่งผับกึ่งเรค สาวๆ ไปเยอะ เปิดครั้งแรกก็ที่นี่แหละ เจอกันในนั้นแล้วก็ไปกันต่อ”

ยี่งนานวันคู่หมั้นก็เริ่มเที่ยวหนักขึ้นและทะเลาะกับที่บ้านรุนแรงขึ้นด้วย จนในที่สุดคู่หมั้นก็แอบเก็บเสื้อผ้าหนีไปอยู่กับกลุ่มเพื่อนๆ ที่หอพัก อย่างไรก็ตามคู่หมั้นเล่าว่าก็ยังจะไปโรงเรียนบ้าง เพราะเมื่อเพื่อนไปเรียนคู่หมั้นอยู่หอเฉยๆรู้สึกเบื่อจึงไปเรียนกับเพื่อนด้วย และเช่นกันในเวลากลางคืนคู่หมั้นก็ยังคงเที่ยวกับเพื่อนๆ จนในที่สุดคู่หมั้นก็ได้รู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งกลายเป็นแฟนและแม่ของลูกคู่หมั้นในเวลาต่อมา

“จีบกันเรื่อย ๆ เรียนก็ไม่ใช่อันเรียน แล้วต่อมาก็ไปเช่าหออยู่ด้วยกัน ทางบ้านก็ตามจนแต่เขาเอื้อมแล้วครับเพราะมารู้จักที่ตอนแฟนผมท้องได้ 3-4 เดือนแล้ว เขาก็เลยปล่อย แล้วก็ไปเช่าหออยู่ด้วยกัน”

ค้ฒมในวัย 14 ปีกลายเป็น “พ่อ” โดยไม่ตั้งใจ อยัางไรก็ตามค้ฒมและแฟนก็ตัดสินใจออกมาใช้ชีวิตร่วมกัน โดยเช่าหอพักแห่งหนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยแม้ว่าทั้งคู่จะอายุยังน้อยและดูเหมือนว่ายังไม่พร้อมที่จะมีลูก

“คือบ้านเขาก็มีปัญหาเหมือนกัน พ่อแม่ไม่มี น้ำเก็บมาเลี้ยง ก็เลยอยู่ด้วยกัน แต่แฟนผมที่มีลูกด้วยกัน แก่กว่าผมนะ แก่กว่าประมาณ 2 ปี แก่อยู่ปี 1 ปวช. ผมอยู่ ม.2 ขึ้น ม.3 “

เมื่อมาใช้ชีวิตร่วมกันก็ประสบกับภาระที่จะต้องเลี้ยงดูลูกทั้งคู่จึงช่วยกันค้ฒมรับมาหากิน ค้ฒมเล่าว่าแฟนไปทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหาร แต่สำหรับค้ฒมมีวิธีหารายได้พิเศษจากการแนะนำของเพื่อน ซึ่งค้ฒมบอกว่าสบาย ได้เงินเยอะและเร็ว

“ไปครั้งหนึ่งก็ได้ 500 บัาง 1,000 บัาง แต่ก่อนผมจอดรถที่ไหน กะเทยกวักมือเรียกเลยเรียกก็ไปเพราะมันเป็นเงินเยอะ คิดต่อ พอใจก็ไปบ้าน พุดง่าย ๆ นะพี่ พวกกะเทย ส่วนมากเขาจะเลี้ยงเรา ไปครั้งหนึ่งก็ได้เงิน แต่ก่อนผมหน้าอ่อน หน้าใส แต่ก่อนตัวเล็ก ส่วนมากกะเทยจะอุปถัมภ์ แล้วก็ได้เงิน มาง่ายกินง่าย ซ้อทอง ใส่ทองเป็นเส้น ๆ ส่วนแฟนผมโกหกมันว่าไปเล่นสนุกไปขอตั้งค้ฒมที่นั่นที่นี้บัาง แก่ก็ไม่รู้เรื่อง อาจจะรู้ระแคะระคาย แต่มันก็ยอมโง่คิดว่าไม่มีกิน ผมซ้อทองให้มันใส่ด้วยนะครับ”

ค้ฒมใช้วิธีดังกล่าวในการหารายได้มาจุนเจือครอบครัวและส่งเสียตัวเองเรียนจนจบชั้นมัธยมปีที่ 3 ทั้งนี้เมื่อผู้ศึกษาถามถึงวิธีการในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ค้ฒมเล่าว่ามีป้องกันบ้างเป็นบางครั้งบางครั้งเวลาไปกับกะเทย แต่ถ้าเป็นหญิงสาวทั่วไปค้ฒมจะไม่ใช้ โดยค้ฒมบอกว่ามันรู้สึกผิดธรรมชาติ บางครั้งกรณีเร่งด่วนหรือฉุกเฉินหาถุงยางอนามัยไม่ได้ ตอนนั้นมันก็ไม่สนใจอะไรแล้ว

หลังจากแฟนคลอดลูกแม้ว่าค้ฒมจะมีเงินเลี้ยงดูได้แต่ค้ฒมเล่าว่าอยากกลับไปเรียนหนังสือต่อจึงไม่มีเวลาดูแลลูกในที่สุดค้ฒมจึงออกจากหอพักและกลับไปอยู่ที่บ้านของค้ฒมเพื่อให้แม่ของค้ฒมช่วยดูแลหลานและแฟน อยัางไรก็ตามเมื่อค้ฒมไปเรียนหนังสือในเมือง ค้ฒมเล่าว่าก็เริ่มเกรงใจครั้งหนึ่ง

“ตอนนั้นไปสมัคร ปวช. ผมสมัครได้นะ สอบได้ ไปเรียนได้สักเทอมไม่ถึง ตอนนั้นเที่ยวไม่อยากเข้าบ้าน มีเพื่อนใหม่เพื่อนรุ่นราวเดียวกัน เขากำลังเปรี้ยว ไปเที่ยวจับสาวกันก็ต้องปกปิดถ้าเขารู้เขาจะแฉว ใครถามก็บอกว่าน้อง หลาน อยาเขาด้วยกลัวเพื่อนรู้ว่ามิลูก มีเมียแล้ว”

“แต่งตัวไปเรียนจริง ไปถึงโรงเรียน ก็ไปแข่งรถ ไปกับเพื่อน ยกพวกไปตีกันบัาง เราถือว่าเรามีรุ่นพี่ พอมิเรื่องมีราว รุ่นพี่เราก้ไปช่วย ทำตัวเก๋ไก้ เรียกร้องคนสนใจ”

ด้วยความเกรงของค้ฒม หลายครั้งที่ค้ฒมไปนอนที่หอเพื่อนและไม่ยอมกลับบ้านก็ประสบกับแฟนของค้ฒมยังเป็นวัยรุ่นน่ที่ยังคงอยากเที่ยว อยากสนุกตามวัยในที่สุดแฟนของค้ฒมก็หนีไป

“แฟนไม่ได้ออกไปไหน สุดท้ายมันก็ทนไม่ได้ ลูกสองขวบมันก็ไป ไปแล้วมันก็ไปเลย ไม่เคยจะมาอะไรสักอย่าง ทุกวันนี้ลูกผมมันก็เป็นลูกพ่อ หัวแก้วหัวแหวนเลยละ หวงครับ รักมัน กลัวกรรมมันจะย้อนใส่เรา”

หลังจากแฟนหนีไปตุ้มก็คิดเพื่อนมากขึ้น จนเพื่อนชวนให้ทดลองใช้ยาบ้าซึ่งตุ้มก็ไม่ได้ปฏิเสธทั้งที่รู้และเคยเรียนมาว่ายาบ้ามีโทษหลายอย่างแต่ตุ้มก็ตัดสินใจใช้ยาบ้าครั้งแรกด้วยเหตุผลคือการอยากลอง

“อยากจะลองเองครับตอนนั้นอายุประมาณ 18 เขาว่าอยากตื่นใหม่ อยากสนุกใหม่ ไปซื้อกระทิงแดงมาที่แรกเอามากิน ผสมน้ำ กระทิงแดง ที่นี้เราเอามาลองเผา ดูลองสูบ มันก็ดีกว่ากินเคล็ดมากกว่า กินนี้ ขึ้นแล้วปวดหัว ตาค้าง เวลาเราสูบ ตัวมันจะลอย ๆ มันเคล็ดกว่า สูบแล้วก็สนุกอะไรก็สนุกไปหมด แล้วพอมันหมดฤทธิ์ก็ทำอะไรไม่ได้เลย เหมือนหุ่นยนต์เครื่องพัง อยากนอนอย่างเดียว”

ตุ้มเล่าว่าหลังจากที่ทดลองใช้ยาบ้าจากนั้นตุ้มก็ไม่สนใจการเรียน โดยจะเข้าหอพักอยู่กับกลุ่มเพื่อนๆและมั่วสุมกันเสพยาจนในเวลาต่อมาตุ้มก็ไม่ได้ไปเรียนหนังสืออีก จึงกลับมาอยู่ที่บ้านที่สันกำแพง อย่างไรก็ตามเมื่อกลับมาอยู่ที่บ้านตุ้มก็ยังคงจับกลุ่มมั่วสุมและเสพยาบ้าอยู่เช่นเดิม แต่ทั้งนี้ตุ้มเล่าว่าพ่อกับแม่ไม่ทราบที่ตุ้มใช้ยาบ้า อาจแค่รับรู้ที่ตุ้มมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป เพราะตอนกลางคืนตุ้มจะไม่นอนที่บ้านแต่จะออกไปบ้านเพื่อน ตอนเช้าถึงจะกลับมาบ้าน

เมื่ออายุย่าง 19 ปีตุ้มก็โดนตำรวจจับเป็นครั้งแรก เนื่องจากการมั่วสุมของกลุ่มวัยรุ่นในหมู่บ้านในเวลากลางคืนและมีคนโทรแจ้งตำรวจ เมื่อตำรวจมาตรวจค้นแม่จะไม่เจอยาบ้าในตัวตุ้ม แต่จากการสอบสวนตุ้มก็ยอมรับว่าเคยเสพยาบ้าซึ่งต่อมาตำรวจก็ตั้งข้อกล่าวหาว่าตุ้มครอบครองยาเสพติดและตรวจพบที่ตัวตุ้ม 1 เม็ด

อาณานิคมเรือนจำ

“โดนแถวข้างทาง นั่งคุกกัน เขาจอครดมาจับ ก็มาจับ มาค้นตัว พอตีผมตอนนั้น ไม่มียา แต่เขาเพิ่งเส็งอยู่แล้ว มาจับกลุ่มกันมากเกินไป เขายัดให้โดนครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนั้น เขาก็หัวไปนอนที่โรงพักก่อนไปนอน โรงพัก 2 คืน ก็รอ 6 โมง รถเรือนจำก็มารับไป”

ตุ้มเล่าว่าหลังจากที่โดนตำรวจควบคุมตัวไม่มีใครทราบเรื่องและตุ้มก็ไม่ได้แจ้งข่าวกับทางบ้านเพราะตอนนั้นไม่มีโทรศัพท์และปกติบางทีตุ้มก็กินอนบ้าน บางครั้งกินอนที่บ้านเพื่อน การหายตัวไปของตุ้มทางบ้านจึงเห็นว่าเป็นธรรมดาไม่ได้ใส่ใจติดตาม จนแม่ทราบข่าวจากปากต่อปากของคนในชุมชนตุ้มก็ถูกส่งตัวเข้าเรือนจำแล้วซึ่งแม่ก็ได้แค่เพียงเอาเสื้อผ้าและของใช้ที่จำเป็นไปให้ แต่ไม่สามารถช่วยเหลือโดยการประกันตัวออกมาได้เพราะฐานะทางบ้านไม่ดี

“แม่ไม่ได้ช่วยประกันครับ เพราะว่าตอนนั้นยากจน แล้วก็ไม่รู้เรื่องคดี ไม่รู้อะไรสักอย่าง ปล่อยตามมีตามเกิดเลย”

เมื่อเข้าไปสู่เรือนจำ สถานที่แห่งนี้เป็นอาณานิคมใหม่ที่คุ้มไม่เคยได้เข้ามา คุ้มบอกว่ารู้สึกกลัว แม่ตอนอยู่ภายนอกตนจัดได้ว่าเป็นเด็กเกรคนหนึ่ง ยกพวกตีกัน ชกต่อย มีทุกรูปแบบ

“เลย พุดตรง ๆ เลย ตื่นเต้นที่สุดในชีวิตแล้วครับ หน้าตาน่ากลัวนั้นเลย เราเก่ามาจากข้างนอก แต่ข้างในนั้นมันจะเหมือนอีก โลกหนึ่งเลย ตอนเขาไปใหม่ๆ ไม่รู้จักใคร สังคมข้างในจะมีแต่พวกเก่ากว่า บางคนแต่งตัวซ่อมซ่อม พวกไปศาลมาก็จะมีโซ่ ต้องเจียมตัวน่า กลัวมาก ๆ ไม่เคยเห็นมีบ้างที่เข้ามาพูดด้วย แต่บางคนจะพูดแหวะ แหวะ ช่ม ๆ ประมาณว่า มึงกำลังเข้ามา เก้าที่ไหนมาวะ คดีอะไร ผมก็บอกมัน มันก็บอกว่า ต่อยกับกูใหม่ เราก็คคนเดียว พวกเขาเยอะจริง ๆ จำเป็นต้องยอม เพราะยังไม่รู้จักใคร”

สำหรับคืนแรกในเรือนจำคุ้มเล่าว่าด้วยการที่ไม่รู้จักใคร และในฐานะของ “น้องใหม่” ทำให้ตำแหน่งในการนอนถือได้ว่าเป็นรูปแบบและเป็นพื้นที่ที่ถูกจัดวางไว้สำหรับผู้มีทุนในสังคมเรือนจำน้อยสุด

“ก็นอนพื้นป่าเก้ นอนเรียงกัน ตื่นชนตื่น เขาเรียกว่านอนสายกลาง นอนตรงตื่นเขา เราเข้าไปใหม่ ไม่มีที่สำหรับเรา ต้องนอนตรงตื่นเขา”

อย่างไรก็ตามเมื่ออยู่ในเรือนจำได้สักระยะหนึ่งคุ้มก็เริ่มมีคนรู้จัก มีการพูดคุยกับผู้ต้องขังคนอื่น ๆ บางคนก็พูดดี บางคนก็เข้ามาในลักษณะของการข่มขู่ แต่ทั้งนี้ก็ทำให้คุ้มเริ่มเรียนรู้และเข้าใจในบริบทของเรือนจำมากขึ้น

“นอน ได้ 3 วัน เราก็ย้ายห้องแล้ว ความจริงตรงนั้นเป็นแดนพิเศษ แดนแรกรับ ย้ายห้องปุ๊บ เราก็เริ่มเป็นมวย พุดกับเขา เขาก็มาถามว่า โคนคดีอะไรมาน้อง เราก็บอกเขาชื่อ ๆ ว่า โคนยึดยามา เขาก็มีน้ำใจ ถ้าเราพุดถูกคอกับเขา เขาก็จะเอาผ้ามาให้บ้าง ดึกว่านอนตรงพื้นป่าเก้”

ในเรือนจำความลำบากของน้องใหม่ในฐานะผู้ไร้ทุนนอกจากจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับตำแหน่งแห่งที่ในการนอนแล้ว น้องใหม่และผู้ต้องขังคนอื่น ๆ ที่ไม่มีเส้นสาย ไม่ได้เป็นหัวหน้าห้อง ไม่มีบทบาทหน้าที่ซึ่งจัดได้ว่าเป็นผู้มีอำนาจในห้อง จะต้องมาเข้าเวรยาม ซึ่งการเป็นเวรยามนี้เองเป็นอีกความลำบากหนึ่งที่คุ้มพุดถึง คุ้มเล่าว่าการจัดเวรยาม ทุกชั่วโมง ต้องเปลี่ยนสลับกัน เวลานั้นมาต้องยืนตลอดทั้งชั่วโมง ห้ามนั่ง ห้ามนอน ห้ามหลับตาใคร ได้กะเข้าประมาณสามสี่ทุ่มก็สบายใคร โคนกะเกือบสว่างก็ลำบากเพราะจะได้นอน ไม่เต็มที่ เพราะถ้าตื่นและออกไปจากที่นอนของตน กลับมาที่นอนนั้นก็หายไปแล้ว เพราะผู้ต้องขังนอนเบียดกันมาก พื้นที่สำหรับนอนมีน้อย กว่าจะได้นอนก็ต้องรอกคนไปเข้าห้องน้ำจะได้ฉวยโอกาสเสียบแทน หรือหาที่ลงไม่ได้ก็อดนอนทั้งคืน

“จับฉลากกัน มีตั้งแต่ 3 ทุ่มถึงตี 5 ทุกคนต้องอยู่ คนไหน โชคดี ได้หัวคำก็ดี แต่คนไหน ได้ ตี 2-3 ก็เหนื่อยหน่อย ที่นอนมันก็เหมือนเก้าอี้คนตรีหรืออุกิกินหาง นั้นแหละครับ มันก็ขยับ ๆ ต่อกันไป จนเช้า”

นอกจากเรื่องการนอนหลับพักผ่อนแล้วห้องน้ำก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มนุษย์ในสังคม ปัจจุบันมีความจำเป็นต้องใช้ ความเคยชินกับ “ห้องน้ำ” ในสังคมนอกกำแพงทำให้ผู้ต้องปรับตัว และทำใจใหม่กับห้องน้ำในเรือนจำ

“ห้องน้ำกันแค่ครึ่งเดียวนั่งยองๆก็เห็นหน้า คนเยอะแต่ในห้องนอนใหญ่ห้องน้ำมันมีแค่ สองห้องคือฝั่งซ้ายกับขวา แต่ขวาเป็นห้องเฉพาะของพวกผู้ช่วยเหลือ (ผชร.) พวกมันคิดกันเอง พวกหัวหน้าห้องนั้นแหละ ประมาณนั้น แบ่งชนชั้น”

แม้แต่เรื่องห้องน้ำในเรือนจำก็มีกฎกติกาเข้ามาควบคุมการเข้าถึงและแสดงฐานะหรือทุน ถือครองที่ต่างกันออกไป ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาเกิดความสงสัยว่าหากเป็นกลุ่มชายขอบที่ในสังคม ภายนอกก็ถูกเบียดขับให้อยู่ชายขอบของอำนาจอยู่แล้วและจะเป็นเช่นไรหากเขาเหล่านั้นต้องเข้าไป ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำซึ่งผู้มาก็เล่าให้ฟังว่า

“มีครับ ขอโทษนะครับพี่ พวกแมว พวกยาง ไขมัน ได้ทุกอย่าง ให้บิ๊บ ให้นวด ขอแค่มือข้าว กิน ได้บุหรี่ยวนเดียว บุหรี่กรองทิพย์ยวนหนึ่ง ให้มันบิ๊บข้าวโมงหนึ่งก็ได้ ทำได้ทุกอย่าง เพราะมัน อคอยาก เอาข้าวขาวให้ชุดหนึ่ง ข้าว 5 บาท แยก 1 ชุด ก็ทำทุกอย่าง แล้วพวกนี้มันพูดภาษาเราไม่รู้ เรื่อง พูดไม่ชัด เขาเรียกว่า โนสกูล คิดต่างคำ ใช้ได้หมด ชักผ้า เอาบุหรี่ให้มันซอง ให้มันชักให้เรา เป็นเดือนก็ได้ แต่ถ้าจะใช้ฟรีๆ ไม่ได้มันก็เป็นมวยพอตัวนะ ไขมันก็หลบหลีกไปนั่น ไปนี่ ส่วนคน เมืองก็มี เขาเรียกว่าพวกไก่อ่อน พวกขี้ก๊ว มันมีหลายอย่าง ร้อยพ่อพันแม่ มันมีในนั้นหมด บางครั้งขายตุ๋นแลกข้าวมือเดียวก็มี”

จากคำตอบของผู้ในประ โยคสุดท้ายทำให้ผู้ศึกษาเกิดข้อสงสัยขึ้นมาอีกประการว่าในเมื่อ ในเรือนจำมีการเลี้ยงอาหาร 3 มื้อให้กับผู้ต้องขังทุกคนซึ่งก็ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ แต่ทำไม ผู้ต้องขังบางคนจึงชวนขายและยอมแลกเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารที่ตนพึงใจ ผู้จึงอธิบายในมุมมอง ของตนว่า

“มันไม่อึด กินข้าวเย็น 3 โมง กว่าจะ 2 ทุ่ม กว่าจะหลับ กว่าจะเข้าเวรก็ เวลาหิวแต่ละคน ไม่ได้เป็นเวลาไม่เท่ากัน บางครั้งเจออาหาร แยกหน่อ เป็นชิ้นใหญ่ ๆ ไม่อร่อยจริง แยกมะเขือเน่า บุค ๆ ข้าวหนึ่งก็คิดมือ มันไม่อึด ใครมีขนม มีของกินอร่อย ๆ เขาทำอะไรได้หมดแหละ โดยเฉพาะ ต้องเข้าใจนะครับ มันไม่มีญาติเลย ไม่มีแม่แต่ใครมาดูแล”

หลังจากอยู่ในเรือนจำได้ 3 ฝาก ฝากละ 12 วันศาลก็ตัดสินให้ผู้ต้องจำคุก 1 ปี โทษจำ รอลงอาญาไว้ 2 ปี ปรับ 10,000 บาท แต่ทั้งนี้ผู้ไม่มีเงินจ่ายค่าปรับจึงต้องถูกกักขังที่สถานีตำรวจ

แทนค่าปรับ วันละ 70 บาท จนหมด 10,000 บาท ซึ่งระหว่างนั้นตุ้มต้องถูกกักเป็นระยะเวลาานพอสมควรจนทำให้มีความสนิทคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและอีกหลายคนที่เกี่ยวข้องกับสถานีตำรวจ ซึ่งแฟนคนใหม่ของตุ้มก็เป็นหนึ่งในนั้นและก็เป็นเหตุผลหนึ่งของตุ้มที่ถูกจับกลับไปเข้าเรือนจำอีกครั้งหนึ่ง

“ตอนที่ผมอยู่ที่โรงพัก มีน้องคนหนึ่งเรียนมัธยม เกาะลูกทรงคุยกัน คุยไปคุยมา ก็จับคิดจริง ๆ ออกไปเอาเป็นเมียเลยนะ จริง ๆ นะพี่ เรื่องจริง ตอนแรกมันมากับเพื่อนมาเที่ยวหาลุงหรือป้าที่เป็นตำรวจ แล้วเห็นผมแซว ก็มาทุกวัน ออกมาก็เอามาเป็นเมียได้สักพัก แล้วตอนนั้นก็กะจะลอง ก็เล่นยานั้นแหละ ไปที่ไหนไม่รอด พ่อแม่มันไม่ยอมรับผม ว่าจี้คุก ไม่มีอนาคต แล้วอีกอย่างเงินก็ไม่มี มีเงินมันก็ดี ก็เลยตัดสินใจไปปล้นกับเพื่อนประชันนั่นแหละ คือขอให้ได้เงิน”

ก่อนที่จะก่อคดีปล้นตุ้มได้เล่าให้กับผู้ศึกษาฟังว่าวันนั้นตุ้มและเพื่อนๆ ได้รวมกลุ่มกันดื่มเหล้าจากนั้นก็สูบบุหรี่ต่อทำให้เกิดความตึงเครียด ในกลุ่มคุยกันว่าแต่ละคนต่างก็เดือดร้อนเพราะไม่มีเงินจึงปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี กอปรกับเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งในกลุ่มทำงานอยู่ที่ปั้มน้ำมันแห่งหนึ่งและทราบความเคลื่อนไหวต่างๆดีจึงเสนอแนะให้ไปปล้นปั้มน้ำมันที่ตนทำงานอยู่ แต่แล้วตุ้มและเพื่อนๆ ก็ไม่ได้รวยอย่างที่คิดไว้

“น้องผมมันบอกว่า วันนี้เห็นเจ้ไปที่ธนาคารมา เอาเงินมาเป็นแสน ใส่อะไรไว้ในลิ้นชัก ฟรุ้งนี่เขาจะเอาไปเข้าบัญชี ผมก็คิดในใจ เงินแสน ได้มาแบ่ง 4 คน เขาก็เอว่ะ แล้วพากันไป แต่ในลิ้นชักมีเงินแค่หมื่นกว่า ไหน ๆ ก็ทำไปแล้ว ก็หยิบเอามาหมด ได้เงินหมื่นกว่า ๆ ไม่คุ้มเลย ได้มาก็กระจายกันหนี ผมก็คิดที่มีแฟนอีกแล้ว พอสำอางมาปุ๊บ คราวนี้ก็คิดหนักเลย”

เมื่อรู้ตัวว่ากระทำผิดตุ้มและเพื่อนๆ จึงแยกย้ายกันหลบหนี เข้าไปในตัวเมืองเชียงใหม่ โดยไปเช่าโรงแรมอยู่ เมื่อหายจากอาการเมาขาแต่ละคนก็เริ่มรู้สึกว่ามีตุ้มค่าและเริ่มทะเลาะกัน อย่างไรก็ตามตุ้มบอกว่าเมื่อผิดไปแล้วก็ต้องเดินไปข้างหน้า หยุคไม่ได้เพราะถ้าหยุคก็คือโดนจับ

“มันไม่พอแบ่ง ต่างคนก็ต่างเครียด ซื่อเหล้ามากระแทกกันเรื่อย ๆ ก็เพี้ยน เริ่มแหวะกัน เริ่มผิดใจกันเงินก็หมดเรื่อย ๆ เพราะวางเงินประกันค่าห้อง 5 พัน คิดไปคิดมา ก็ซื่อยามาแบ่งกันสูบอีกกินเหล้า คีอกอีก เงินหมดก็ไป ๆ วิ่งราวกัน กระชากกระเป๋าที่คูเมือง”

เมื่อเวลาผ่านไปหลายเดือนข่าวเกี่ยวกับคดีปล้นเงียบหายไป ตุ้มตัดสินใจกลับบ้านเพราะคิดถึงลูกกับแฟน ตุ้มบอกว่าแฟนโทรมาหาให้กลับบ้านบอกว่าคิดถึง ตุ้มสงสารแฟนจึงกลับบ้าน แต่แล้วการกลับบ้านก็ทำให้ตุ้มถูกจับเพราะตำรวจยังคงติดตามตุ้มและเพื่อนๆ อยู่ และเมื่อเพื่อนรู้ว่าว่าตุ้มถูกจับก็ได้ไปก่อคดีวิ่งราวทรัพย์อีกเพราะคิดว่าจะนำเงินมาประกันตัวตุ้ม ในที่สุดทุกคนที่ก่อคดีปล้นก็โดนจับหมดทุกคน

ปฏิบัติการเพื่อตำแหน่งแห่งที่

ในการตัดสินใจตัดสินใจแล้วว่า ศาลตัดสินให้คุมจำคุก 6 ปี ซึ่งพอกลับไปยังเรือนจำเป็นครั้งที่ 2 คุมก็เจอกับเพื่อนผู้ต้องขังหลายคนที่เคยรู้จัก การนอนในคืนแรกของคุมจึงแตกต่างจากครั้งแรกที่ที่คุมรู้จักได้เรียกให้คุม ไปนอนด้วย คุมไม่ต้องนอนแถวกลาง นอกจากนี้ก่อนพ้นโทษที่คนดังกล่าวซึ่งสนิทคุ้นเคยกับหัวหน้าห้องยังฝากฝังให้หัวหน้าห้องช่วยดูแลคุม คุมจึงกลายเป็นบุคคลพิเศษ

“หัวหน้าห้อง เลื่อนขั้นขึ้นมา ไปนอนข้างหน้าเลย ไม่ต้องนอนหน้าห้องนำ หน้าบาร์ (โถงสาธารณะ) คล้ายเด็กพิเศษ เด็กฝาก ไม่ต้องฝึกแถว ที่นี่เพื่อนเราก็เริ่มเข้ามาเรื่อย ๆ พวกก็มากขึ้น เริ่มเก่าพอตัว”

เมื่อมีพวกมากขึ้นและไม่ใช่เด็กใหม่อีกต่อไปคุมก็เริ่มได้รับความไว้วางใจจากหัวหน้าห้องและมีสิทธิพิเศษต่างๆมากขึ้นด้วย ในระหว่างคืนคุมไม่ต้องเข้าเวรยามอีกต่อไป แต่คุมกลายเป็นผู้ควบคุมจัดเวรยามแทน ดังนั้นใครอยากอยู่เวรยามเวลาใดแม้จะเป็นการจับฉลากแต่คุมก็มีอำนาจในการโยกย้ายสับเปลี่ยน นอกจากนี้คุมยังได้ทำความรู้จักกับ ผชล.อีกหลายคนทำให้คุมสามารถผ่านประตูไปยังบริเวณอื่นๆของเรือนจำได้ ซึ่งคุมเล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า ในแดนพิเศษนั้นระเบียบจะเยอะความเป็นอยู่อัดอัด ไปไหนก็ไม่ได้ต้องมีคนคุม คุบบุหรี่ก็ไม่ได้ แต่ถ้าเป็นบริเวณอื่นนอกเหนือจากนั้นระเบียบ ข้อปฏิบัติ การควบคุมก็จะผ่อนคลายลง เช่นใน แคน 3 เป็นพื้นที่สำหรับอาบน้ำและซักผ้าซึ่งผู้ต้องขังส่วนมากจะสร้างโรงแรมและมีเพศสัมพันธ์กันที่นี่ สำหรับแคน 2 เป็นบริเวณที่ทำอาหารส่วนมากจะเข้าได้เฉพาะผู้ต้องขังที่เป็นพ่อครัว แม่ครัว ในแคน 1 เป็นสนามลานเล่นกีฬา นอกจากนี้ยังมีตึกซึ่งแต่ละชั้นจะใช้ประโยชน์หลายอย่างแต่โดยหลักๆมีดังนี้คือชั้น 1 เป็นห้องประชุม ชั้น 2 เป็นสถานพยาบาล ชั้น 3 เป็นโรงงานฝึกอาชีพ ชั้น 4 เป็นห้องนอนของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม ส่วนชั้น 5 จะเป็นห้องควบคุมของพวกโทษสูงๆ เวลาลงมาข้างล่างก็จะเห็นใส่โซ่คุนากั้วมาก

เมื่อคุมมีบทบาท มีตำแหน่งแห่งที่ที่สูงขึ้น การใช้ชีวิตในเรือนจำก็เริ่มดีขึ้นและนอกจากนี้คุมก็ไม่ได้เดือดร้อนเรื่องการใช้เงินทางมากนักเพราะแม่จะนำเงินมาฝากเข้าบัญชีของคุมสัปดาห์ละ 500 บาท อย่างไรก็ตามในที่สุดคุมก็มีเรื่องเดือดร้อนเพราะติดการพนัน

“เล่นไฮ โลครับ คุบู่หรืเป็นว่าเล่นเลย ซ็อบูหรืออย่างเดียว สมมติ คุมันของ 5 ของ ดันอยู่อย่างเก่า คอกอาทิตย์ละ 2 ของต่อสัปดาห์ แล้วผมก็อาทิตย์ละ 10-20 ของ แม่มาเยี่ยมที จ่ายไปครั้งละ 20 ของ ไร่พวกปล่อยกูจะมีมือขวามือซ้าย เวลามันมาทวงหนี้ ครบสัปดาห์ปั๊บ มันจะรอน้ำห้องเยี่ยมเลย ใ้บู่หรืมาปั๊บมันจะเอาไปเลย ไม่พูดไม่ถามสักคำ จนผมทนไม่ไหว”

เมื่อกลับมาแต่ไม่สามารถจ่ายคืนได้ในที่สุดคุมก็โดน “เก็บยอด” ซึ่งคุมเล่าว่าลูกน้องของพวกเขาปล่อยกูได้ถือสิ่วเข้ามาและพยายามจะแทงคุม แต่ทั้งนี้เพราะคุมก็มีลูกพี่เช่นกัน ลูกพี่ของคุมจึงมา

ห้ามไว้และให้ “เดี่ยว” (ชกกัน) เป็นการเก็บยอดแทน ซึ่งผลจากการทะเลาะวิวาทในครั้งนั้นทำให้ ค่อมถูกลงโทษขังห้องน้ำ ดักส้วม และงดเยี่ยม 3 เดือน อย่างไรก็ตามระยะเวลาดังกล่าวค่อมบอกว่าก็ ยังโดนตามทวงหนี้อีกแต่ในที่สุดหนี้ก็ถูกยกให้ แต่ทั้งนี้ก็ทำให้ค่อมไม่สามารถกู้เงินได้อีก

“พอมันถามผม ผมก็บอกว่าไม่มี ไม่มีจริงๆ มันก็รู้ว่าโดนงดเยี่ยม นานๆเข้ามันก็ยกให้”

แม้หลังจากกำหนด 3 เดือนแม่จะมาเยี่ยมและฝากเงินให้ค่อมไว้ใช้ แต่การไม่สามารถหยิบยืม เงินจากที่ไหนได้ก็ทำให้ค่อมขาดเงินทุนหมุนเวียนสำหรับวิถีชีวิตในเรือนจำของตน อย่างไรก็ตามค่อม ยังมีทักษะหนึ่งซึ่งมาสามารถนำมาสู่การสะสมทุนใหม่ของค่อมได้ นั่นคือฝีมือการสัก ค่อมเล่าว่าสนใจ การสักมาตั้งแต่เข้ามาเรือนจำครั้งแรกแล้วแต่ตอนนั้นก็ไม่ได้จริงจัง แต่เมื่อรู้ว่าต้องอยู่อีกนานและมี เวลานานมาก ค่อมจึงเรียนรู้การสักโดยการแอบสังเกตวิธีการ จดจำลายสักจากอาจารย์สักในเรือนจำ พัฒนาฝีมือจนกลายเป็นที่ยอมรับและกลายเป็นอาจารย์สักของเรือนจำอีกคนหนึ่งในเวลาต่อมา

“เรียนรู้ครับ เพราะใจผมรักด้วย หัดเอา ไปแอบดูเขา บางครั้งเขาก็ไล่ จากนั้นก็เริ่มทำเข็ม สักเอง เอาตะเกียบมาฝนทำด้าม ไปดิ่งสายกีตาร์มาฝนเป็นเข็ม หมึกก็ให้พวกกองนอกเอามาให้ ลอง สักขาตัวเองบ้าง พอเจอ ไอ้แมว ไอ้อย่าง (กลุ่มชาติพันธุ์) แม่ผมมาเยี่ยม ก็เอาของกินให้มัน ก็เลยลอง ยอมเป็นหนูทดลอง”

ค่อมเล่าว่าในเรือนจำผู้ต้องขังจะนิยมสักเยอะมาก บางคนสักเพราะว่าว่างไม่มีอะไรทำ บาง คนสักที่แขนขา เพื่อให้ตัวเองดูดู น่ากลัว และแม้คนที่สักเป็นจะมีหลายคน แต่ทั้งนี้อาจารย์แต่ละ คนก็จะมียาย มีความถนัดเฉพาะ ดังนั้นจึงไม่แย่งลูกค้ากัน นอกจากนี้งานแต่ละงาน โดยเฉพาะงาน ใหญ่ๆต้องใช้เวลานานมาก ในช่วงเวลาหนึ่งอาจารย์สักจึงรับลูกค้าได้จำกัด แต่ก็สามารถสร้างรายได้ให้ อย่างงาม โดยค่อมบอกว่าการสักแต่ละครั้งนั้นขึ้นอยู่กับขนาดของลายซึ่งจะสามารถแลกกับบุหรี่ได้ 10 ถึง 50 ซอง และนอกจากนี้ค่อมยังมีอาชีพเสริมคือรับ ฟังมุก ผ่าเบนซ์ อีกด้วยซึ่งลูกค้ารายแรกของ ค่อมก็คือตนเอง

การสักกลายต่างๆในเรือนจำนั้นค่อมบอกกับผู้ศึกษาว่าส่วนมากจะ ไม่ได้มีเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะเข็มสักมีจำกัด อาจารย์สักแต่ละคนจะมีวิธีทำความสะอาดเข็มที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับว่า อาจารย์คนนั้นจะหาอะไรมาได้ บางคนใช้แอลกอฮอล์เช็ด บางคนใช้น้ำยาเคทตอล ส่วนค่อมจะใช้ ไปเช็คเผาฆ่าเชื้อ อย่างไรก็ตามแม้จะไม่สามารถยืนยันได้ว่าวิธีไหนจะทำให้เข็มสักสะอาดกว่ากัน แต่การสักก็ยังคงเป็นที่นิยมอย่างมาก ซึ่งนอกจากจะทำให้ค่อมมีรายได้ การก้าวขึ้นมาเป็นอาจารย์สัก ยังทำให้ค่อมมีลูกน้องจำนวนมาก เพราะแต่ละคนก็อยากจะเรียนรู้ การสักจากอาจารย์ และการมี ลูกน้องนี้เองจึงทำให้ค่อมเริ่มมีอำนาจ มีพรรคพวก มีบารมีเพิ่มขึ้นด้วย

“ตอนนั้นผมก็มีลูกน้องเยอะแล้ว เป็นเรดาร์บังให้หมดเลย เป็นอาจารย์สักแล้ว ไม่กลัวใคร แล้ว ญาติใครเยี่ยมปู่บ ต้องแบ่งให้ผมกินก่อน”

“โดยไม่รู้ตัว เด็กตามผมเป็น 20 คน เขาอยากได้ลายสักของเรา เพราะในนั้นถ้าเกิดอยากได้ลายสวย ๆ จะต้องจ้าง 10-20 ชอง แต่เราให้เขาวันละนิดละหน่อย แค่นั้นเขาก็พอใจแล้วพี่ เพราะเขาญาติไม่มีถ้าได้วิชาก็เหมือนมีอาชีพ”

ในฐานะอาจารย์สักที่มีพรรคพวกมาก มีลูกน้องหลายคนคอยอื้อประโยชน์ให้ความดูแลช่วยเหลือ แม้จะอยู่ในตำแหน่งที่ซึ่งค่อนข้างดีหากเทียบกับผู้ต้องขังทั่วไปอย่างไรก็ตาม ดุ่มก็ยังคงต้องการการยอมรับมากขึ้นจากผู้ต้องขังด้วยกันอีกด้านหนึ่งก็คือการตอบสนองความต้องการบางอย่างของคนดุ่มจึงตัดสินใจมี “เมีย”

“ผมคิดกะนอน อยากแท้ๆ ให้คนอื่นยอมรับเรา เพราะจะเอากะเทยมาเลี้ยงต้องมีเงิน กะเทยกินเก่ง กินเยอะ ต้องเก่าด้วยถึงจะเอาอยู่ ดึงอยู่ ไม่งั้นกะเทยก็จะไป ยิ่งได้สวยๆก็เป็นหน้าเป็นตาเหมือนมีแฟนข้างนอก คือยอดชายนะพี่ ขอโทษนะพี่ ในนั้นชายเสียบชายเป็นยอดชาย แต่ชายโดนเสียบก็คือเศษชาย”

เอชไอวีในเรือนจำ

เมื่อถามเกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์และการติดต่อของเชื้อเอชไอวีในเรือนจำ ทั้งที่ผู้ต้องขังหลายคนก็ทราบว่าเพศสัมพันธ์จะนำไปสู่การติดเชื้อมากที่สุดแล้วแต่เหตุใดผู้ต้องขังก็ยังกระทำกันอยู่ซึ่งจากมุมมองของดุ่มก็ได้ให้คำตอบกับผู้ศึกษาว่า

“จะบอกยังไงล่ะพี่ เรื่องความต้องการไม่ปราณีใคร จะใช้ถุงบางครั้งเป็นชั่วโงมถูกเงิน บางครั้งเกี่ยวกับความเชื่อใจ เหมือนมันไม่มีอนาคตอยู่ในนั้น จะได้ออกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ตายก็ดี บางคนคิดอย่างนั้น หัวหน้าห้องผม มาจากบางขวาง ตั้งแต่อายุ 18 จนปัจจุบันอยู่คุกมาแล้ว 35 ปี โทษแก่ 2 ประหาร ได้อภัยมาเรื่อย ๆ ไม่รู้กี่ครั้ง จนปัจจุบันต้องติดอยู่ในนั้นอีก 40 ปี อยู่มาแล้ว 30 ปี จะไปคิดอะไรอีก ตายไปเถอะ บางครั้งคนเราก็อ้อ ตายไปได้ก็ดี ไม่คิดอะไรแล้ว ขอแคว้นนี้มีข้าวกินอิ่ม มีตังค์ได้เลี้ยงน้อง มีความสุขตามความต้องการ มีบุหรี่ปันกรองสูบ มีความสุขแล้ว ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว คนแบบนั้นไม่เหลืออนาคตแล้ว ออกไปถนนหนทางจำไม่ได้แล้วก็มี แต่ผมมันคิดกะนอน เห็นคนมีเมียดูเป็นแฟน เหมือนเราเก่าพอตัว เราสามารถเลี้ยงเมียเราได้”

ในประเด็นแลกเปลี่ยนนี้ดุ่ม ได้แบ่งประเภทของผู้ต้องขังที่มีเพศสัมพันธ์ในเรือนจำจากทัศนคติของคนว่า มีอยู่ 3 ประเภทคือพวกที่ไม่รู้อนาคต พวกที่มีความสุขไปวัน ๆ กับการหาความสุขทางเพศ พวกที่สองคือพวกคิดกะนอน พวกจะให้คนอื่นยอมรับ กูก็พอตัว กูมีเมีย กูเลี้ยงน้องได้ ซึ่งดุ่มจัดตนอยู่ในกลุ่มนี้และพวกสุดท้ายที่ดุ่มใช้คำว่า “พวกกระจะออกสุด ๆ” ซึ่งหมายถึง พวกใช้เพศสัมพันธ์เพื่อแลกกับความความอยู่รอดของตน โดยดุ่มกล่าวว่าพวกนี้สามารถทำได้ทุกอย่างแค่ขอให้มิ้วข้าวกินอร่อย มีบุหรี่ปัน เมื่อเป็นหนักก็มีเงินจ่ายไม่โดนเก็บขอด

ตุ้มเล่าในเรื่องจำมีผู้ป่วยที่เป็นโรคเอดส์จำนวนมาก บางรายก็ติดเชื้อมาจากข้างนอกแต่บางรายก็เป็นไปได้ว่าติดเชื้อเมื่ออยู่ในเรือนจำเพราะในนี้มีบริบทบางอย่างซึ่งแตกต่างออกไปจากสังคมภายนอก

“อาบน้ำก็เห็นอวัยวะเพศกันหมด มันไม่มีอะไรจะเสียแล้ว ข้างนอกยังต้องใส่หน้ากากเข้าหากัน ข้างในนั้นถูกใจก็เอากันเลย ไม่ต้องอายกันแล้ว เอากะเทยไม่ใช่เรื่องแปลก ติดเอดส์ก็เหมือนนู๋หรือใครก็รู้ว่าสูบแล้วเป็นมะเร็งแต่ก็สูบกัน ชั้น 2 เขาเรียกว่าโรงพยาบาล เอดส์ทั้งนั้นเลยพี่ ยารักษา ก็คือพารา ยาต้าน ไม่ต้องถามถึง”

หลังจากการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ การติดเชื้อเอชไอวี และชีวิตในเรือนจำ ตุ้มได้บอกกับผู้ศึกษาว่า ขณะนี้ตุ้มกำลังอยู่ระหว่างการประกันตัวและจะต้องขึ้นศาลอีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ตุ้มตกเป็นผู้ต้องหาคดีครอบครองยาเสพติดจำนวน 1 เม็ด ซึ่งตุ้มคาดว่าศาลน่าจะตัดสินให้เสียค่าปรับและปล่อยตัว หรือถ้าหากเป็นโทษจำคุกตุ้มก็พร้อมที่จะถูกจองจำอีกครั้ง เพราะตุ้มได้เรียนรู้และทราบถึงปฏิบัติการที่จะพาตนเองไปสู่ตำแหน่งแห่งที่อันพึงในภายใต้อาณัติบริเวณดังกล่าวแล้ว

“ผมคิดพวกนี้เป็นเรื่องหน่อมแน้มไปแล้ว จริง ๆ นะครับ เสียเงินหมื่น กับเข้าไปอยู่ในนั้น ผมเลือกอยู่ในนั้น แล้วออกมาเงินดีกว่า แต่ถ้าเป็นคนที่ไม่เคยเข้า ถ้าอยู่วันเดียวกับเงินหมื่นเขาคงยอมเสียเงินเพราะเขาต้องกลัว แต่ตอนนี้ให้แลกเอาเงิน ผมก็แลก ผมเคยเข้าไปอยู่ แล้วก็ไม่ได้ลำบากอะไร เข้าไปก็เก่าพอตัวมีเพื่อน มีพวก คือผมหลับตา ผมเห็นทุกช่อง บล็อกมีก็อัน ผมจำนับได้หมดแหละ ถ้าเอาเงินหมื่นไปเสียค่าปรับ เอามาฝากให้ผมสัก 2-3 พัน ดีกว่าไปอยู่นั้น แปปเดียวเท่านั้นเองเดี๋ยวก็ออกมา”